MARY ESSEX

Asistenta îndrăgostită

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Lucinda crezuse întotdeauna că Hugh Davies e cel mai minunat chirurg pe care-l întâlnise vreodată si că este un bărbat foarte atrăgător. Poate că întreg personalul spitalului credea acelaşi lucru, excepţie făcând bătrâna soră Fowler, care avea cea mai mare vechime în acest spital şi nu era prea generoasă cu complimentele.

- Arată prea bine ca să fie adevărat, comenta ea, pe un ton morocănos. Nu e tocmai genul meu, pentru că nu mi-au plăcut niciodată bruneţii.

Până în clipa în care îl întâlnise, Lucy fusese doar una dintre tinerele asistente care îşi făceau practica în spitalul în care se produceau cele mai mari minuni, mai ales în vindecarea bolilor inimii. Hugh Davies era chirurg cardiolog. Lucy leşinase prima oară când asistase la o operaţie a lui. Făcea genul de lucruri pe care toată lumea le credea imposibile şi care arătau într-adevăr de necrezut în ochii celor care veniseră să asiste.

împreună cu restul studenţilor, Lucy privise din culoarul întunecat la marea de lumini strălucitoare din centrul sălii de operaţii. Nu se auzea nici un zgomot, decât clinchetul metalic al instrumentelor care erau aruncate la o parte, pentru a fi curăţate şi sterilizate.

Atunci îl văzuse conectând corpul unei fete la o inimă artificială, care urma să o menţină în viaţă câtă vreme medicul opera inima bolnavă. Citise despre această procedură şi, desigur, auzise multe despre ea. Crezuse că nu o va afecta în nici un fel să urmărească operaţia. De ce ar fi făcut-o? în plus, aceasta era şansa pe care o aştepta de atâta vreme.

Problema apăruse în clipa în care văzuse inima afară din corp. Simţise atunci că pământul se învârteşte în jurul ei, apoi primise o lovitură de cot de la Mary James, fata de lângă ea.

- Să nu faci vreo figură! o certase aceasta.

Dar făcuse o figură...

Lunecase printre alte două colege, trebuind să fie dusă pe sus într-un salon învecinat, unde fusese stropită cu apă rece ca gheaţa şi i se spusese că se poartă ca o fată prostuţă.

Lucy insistase totuşi să se întoarcă în culoarul unde se făcea asistenţa, cu promisiunea că, dacă se simte rău din nou, o să plece imediat. Intrase hotărâtă în culoarul spre sala de operaţii în care se înghesuiau uimite colegele ei, iar căldura era sufocantă. Dar acolo, înconjurat de lumini, Hugh Davies făcea minuni! Ajunsese la momentul în care pacientei i se ataşat inima complet refăcută- sau cel puţin aşa se spera- care trebuia să preia sarcina de a iriga venele sanguine. Era întotdeauna un moment de tensiune, aşteptat cu teamă şi cu speranţă. Tânăra auzise ritmul inimii artificiale încetinind, rugându-se să nu leşine din nou. Era atât de umilitor să ţi se întâmple aşa ceva în sala de operaţie! Se concentrase pe silueta înaltă care fixa cu atenţie pacienta. Era un moment interminabil, în care succesul operaţiei depindea în întregime de dorinţa inimii de a coopera.

Si cooperase!

- Ah! exclamase chirurgul, iar în vocea lui răsunase

uşurarea.

Fata urma să trăiască, inima începuse să bată cu regularitate şi nu
mai rămânea decât închiderea operaţiei, procedură extrem de simplă.
Părea că întreaga sală revenise la viaţă, cu toţii urmărind progresul etapei finale a operaţiei.

Douăzeci de minute mai târziu, toţi asistenţii ieşiră din culoarul de unde urmăriseră totul, exaltaţi că fuseseră de faţă la unul dintre acele momente în care viaţa şi moartea se află în balanţă şi nimeni nu are curaj să spere, doar să se roage.

E ciudat, îşi spuse Lucy, cum te întorci în aceste clipe la rugăciune, dar se întâmplă mereu.

Coborâră scările de piatră pe care paşii răsunau asurzitor şi, pentru că era unul dintre cele mai vechi spitale, erau locuri în care treptele erau tocite de miile de picioare care le străbătuseră.

Grupul zgomotos coborî repede. Lucy era furioasă pe ea însăşi că leşinase. Nu mai trebuie să facă acest lucru niciodată, deşi probabil că era mai rău să se îmbolnăvească, aşa cum făcuse Mary Deacon, fără să fie vreodată iertată pentru acest lucru. Ezită dacă să se ducă în salonul asistentelor, pentru ceaiul şi gustarea care era împărţită cu zgârcenie cursanţilor. Era copleşită de minunea la care asistase. în acea zi, unei fete îi fusese practic dăruită o nouă viaţă, iar Hugh Davies fusese cel care o făcuse.

în cele din urmă, hotărî că nu vrea să ia ceaiul. Poate că era din pricina leşinului, poate îşi pierduse pofta de mâncare... Oricum, avea un măr în camera ei, atât de mică încât abia putea fi numită cameră. Unele dintre colegele ei numeau

aceste camere "cutiile în care ne odihnim”. Destul de des, se întreba dacă oamenii îşi dau seama cât de multe sacrificii trebuie să facă o persoană pentru a deveni asistentă medicală.

Mâine, urma să primească rezultatele de la examenele finale. Spera să le fi luat, deşi mai eşuase o dată. Da, desigur, fusese când mama ei se recăsătorise, un lucru pe care nu-l crezuse niciodată posibil din partea ei.

Lucy avea o soră geamănă, Evadne, iar tatăl lor murise curând după naşterea celor două fiice. O mătuşă bogată care nu avea copii, mătuşa Marion, se ocupase de creşterea Evadnei. Mama lor vorbea mereu despre geamăna născută prima ca fiind "cea frumoasă", iar mătuşa Marion o adoptase.

într-un fel, Lucy evitase mereu să observe că mama ei se purta altfel cu sora ei geamănă. Semănau aproape perfect, cu excepţia că Lucy avea ochi albaştri şi păr blond, cu o tentă roşcată la soare, pe când Evadne avea ochi verzi şi păr mai închis la culoare.

Deseori, se întreba cum de difereau atât de mult din punct de vedere al coloraturii. Se uita în oglindă, iar ochii ei albaştri o fixau. ochi despre care cineva spusese că sunt cei mai frumoşi din lume. Figura ei era armonioasă şi delicată. Niciodată nu exagerase cu machiajul. Oricum, nu-şi permitea cosmeticele scumpe pe care le folosea sora ei. Era imposibil. Dar ea era suplă şi mlădioasă, pe când Evadne fusese mereu înclinată spre a se îngrăşa. Pentru că nu se văzuseră de mult timp, amintirea surorii ei ajunsese oarecum să se şteargă.

Ultima întâlnire, care avusese loc în adolescenţă, fusese mai mult decât deranjantă. Evadne o dispreţuia pe mama lor pentru că era săracă şi nu avea o casă impresionantă şi alte posesiuni interesante. Se plânsese că viaţa era foarte

plictisitoare la ele.

După a doua căsătorie a mamei lor, Evadne nici măcar nu se obosise să-i trimită un cadou de nuntă. Probabil că fusese răsfăţată de mătuşa ei.

După operaţie, Lucy se duse în camera ei. Se spălă pe faţă cu apă rece, apoi coborî la parter. Hotărî să se ducă la o plimbare în jurul spitalului. în acest anotimp, Londra era minunată. Marele spital nu se afla pe nici unul dintre drumurile principale ale oraşului, ci la periferie, cu o vedere atractivă spre râul acoperit de ceaţă care promitea încă o zi fierbinte.

Străzile se goleau. Ceaiul de la ora cinci gonise angajaţii din birourile lor. Pe arterele principale era mereu aglomeraţie la această oră, dar zona aceasta era mult mai liniştită acum decât în orice alt moment al zilelor fierbinţi de vară.

Mâine, va primi rezultatele de la examen. Aerul curat era foarte plăcut după timpul îndelungat petrecut în sala de operaţii şi atmosfera tensionată care o afectase cu adevărat.

Lucy nu se preocupase niciodată prea mult de propria persoană, într-un fel având mereu prea mult de lucru pentru a avea timp de aşa ceva. Lucrând ca asistentă medicală stagiară, nu avea bani pentru haine şi cosmetice scumpe, astfel încât acestea o preocupau prea puţin. Ultima haină cumpărată iarna trecută era potrivită şi pentru iarna viitoare, iar odată cu venirea vremii calde, rochiile simple de bumbac erau mai mult decât suficiente.

Trebuia să recunoască faţă de ea însăşi că sora ei, Evadne, fusese răsfăţata familiei, în timp ce ea era fata care putea să poarte şi hainele de anul trecut. Evadne era frumoasă, iar asemănarea dintre ele era izbitoare, cu excepţia coloraturii părului şi ochilor.

Tatăl lor murise când gemenele aveau trei ani. Fusese administrator de conturi, unul dintre acei bărbaţi foarte bun în a-i sfătui pe alţii cum să-şi utilizeze mai bine banii, dar care era întotdeauna incapabil să-i administreze pe ai lui. Mama lor era o persoană simplă, care crezuse că e mai bine să nu pună prea multe întrebări, din moment ce întotdeauna nu reuşeau decât să-l înfurie pe soţul ei. Se consolase spunându-şi mereu: "O să aibă grijă de mine", apoi el murise.

Zburase la Roma să vadă un client în legătură cu distribuirea conturilor lui, iar avionul se prăbuşise cu toţi pasagerii, dispărând pentru totdeauna.

Brusc, toată siguranţa mamei lor se zduncinase, aflând că nu mai există nici o şansă ca soţul ei să se întoarcă la familie. Când se evaluase situaţia lui financiară, descoperise că nu avea decât o sumă mică de bani, care să-i permită doar să trăiască până în momentul în care va fi capabilă să se descurce singură. în acele momente grele, mătuşa Marion venise în vizită. în realitate, aceasta era o verişoară îndepărtată, căreia i se dădea din politeţe titlul de "mătuşă". Adora copiii frumoşi, iar Evadne era o fetiţă adorabilă. Astfel, mătuşa Marion hotărâse să o scutească pe mama fetiţelor de grija pentru amândouă, urmând să o crească pe Evadne. Nu putea însemna decât un lucru: aceasta va avea tot ce-şi doreşte, pentru că mătuşa Marion era bogată. Foarte bogată.

- Ar fi greşit din partea mea să o lipsesc pe propria fiică de o asemenea şansă! spusese mama lor.

Poate că avea dreptate.

Evadne plecase cu una dintre acele maşini scumpe cu şofer, iar mama ei încercase să se descurce singură şi o trimisese pe Lucy la cea mai bună şcoală pe care şi-o putea permite. Nu era foarte mult, dar fata se simţise bine acolo.

Femeia se întorsese la slujba de secretariat la care renunţase pentru a se căsători. Nu crezuse că o vor primi înapoi, dar o primiseră. Fuseseră destule neplăceri cu tinerele care întârzie la serviciu, pleacă prea devreme şi fac scandal dacă li se reproşează acest comportament. Aşadar, mama fetelor se întorsese la firma de avocatură care poate că mirosea a praf şi era aglomerată, dar îi plătea un salariu decent.

- Slujba cu care eşti obişnuită e întotdeauna mai bună decât una foarte interesantă, cu un salariu de trei ori mai mare, dar pe care n-ai făcut-o niciodată, obişnuia să spună cu înţelepciune mama ei.

Totul mergea foarte bine până în clipa în care Lucy venise la Londra pentru stagiatura de asistentă medicală, când se petrecuse ceva neaşteptat: mama ei se recăsătorise.

într-un fel, Lucy nu se gândise niciodată la aşa ceva. Era genul de lucru pe care fiicele evită să-l ia în considerare. Noul soţ- îi explicase
cu blândeţe mama ei, de care bănuia că Lucy nu va fi foarte încântată
- era bărbatul cunoscut sub numele de domnul Frank.

Frank Johnson era şeful firmei, care nu fusese niciodată căsătorit. Nu arăta prea bine şi purta nişte haine îngrozitoare, după părerea lui Lucy. Avea patruzeci şi şase de ani şi nu ieşea prea des. în fiecare an, îşi petrecea vacanţa de vară în acelaşi loc.

Gândul că mama ei se va căsători cu un astfel de bărbat era chiar şocant. De atunci, Lucy petrecuse doar o vacanţă cu ei. Mama ei se mutase într-o casă enormă, în zona în care Frank Johnson se născuse şi copilărise. Această casă veche fusese mobilată de bunicul lui, rămânând neschimbată cu

trecerea anilor. Lucy îşi spunea că se simte ca într-o casă de epocă.

De dragul mamei, încercase să-l placă pe Frank Johnson. El îi ceruse să-i spună "unchiul Frank", dar niciodată în mintea ei nu era altcineva decât "domnul Frank". îi dăduse un cec de douăzeci şi cinci de lire- o adevărată avere- ca să-şi cumpere haine noi. Era foarte recunoscătoare, dar nu-i cheltuise pe haine, ci cumpărase mâncare, pentru a suplimenta mesele sărăcăcioase de la spital. Poate că îi sunt mai de folos aşa, îşi spusese ea.

Dimineaţa următoare, înţelese din biletul pe care îl găsi sub uşă că directoarea dorea să se prezinte în cabinetul ei la ora zece. Nu ştia de ce acel bilet îi provoca o senzaţie de sufocare şi de ce inima începu să-i bată mai repede, dar aşa era.

Una dintre colegele ei îi spuse că este un semn bun. Putea însemna chiar că directoarea îi va cere să rămână aici, pentru că este mulţumită de ea. Lucy nu credea că e posibil. Când intră în biroul care le speria pe toate elevele, era încremenită de frică.

Biroul directoarei era un loc sacru, iar femeia în rochie albastră cu guler alb părea să domnească asupra tuturor. Aceasta zâmbi:

-Te felicit, soră, spuse ea. Te-ai descurcat foarte bine şi sper că nu ne vei părăsi. Am fi foarte fericiţi dacă ai vrea să rămâi la noi.

Această idee nu-i venise niciodată lui Lucy. Avea idei vagi despre cariera ei ca asistentă medicală pe un vapor sau pe un avion. îşi dorea să viziteze locuri îndepărtate şi să facă lucruri interesante. Niciodată nu se gândise să rămână în spitalul în care îşi făcuse pregătirea.

- Desigur, la început vei dori o vacanţă, continuă directoarea.

- M-am gândit la aşa ceva.

- îţi sugerez să iei o săptămână de vacanţă, pentru că ai nevoie. Examenele de final sunt obositoare. Poţi să pleci, apoi ne vom vedea miercurea viitoare, când vom discuta din nou despre această problemă.

îşi dădu seama că aceste cuvinte însemnau că întrevederea luase sfârşit. în acelaşi timp, ştia că directoarea o ţinuse sub observaţie şi se asigurase că e ajutorul de care spitalul are nevoie, mai ales că avea reputaţia că este foarte pretenţioasă, dar şi că alegerile ei sunt cele mai bune.

începu să se pregătească de vacanţă. Se gândise că va dori să petreacă vacanţa pe coasta de est, undeva pe plajă, acolo unde cunoştea un hotel minuscul, dar cu oameni primitori şi apropiaţi. Trecuseră mulţi ani de când fusese acolo ultima oară, dar se gândise de multe ori că doreşte să se întoarcă. Nu va trebui să cumpere haine noi pentru vacanţă, ci se va putea relaxa şi va dormi cât vrea de mult.

Dădu telefon la micul hotel de pe plajă, întrebând dacă sunt locuri libere. Când îşi spuse numele, bătrâna doamnă Bettingley exclamă:

- Ah, Lucy, fetiţa aceea drăguţă? Da, poţi să vii, ne va face plăcere să te primim. Nu e nici o problemă cu banii, ne dai cât ai.

- Acum sunt asistentă medicală calificată, se lăudă ea repede.

- Ce frumos! Cineva trebuie să se îmbolnăvească şi să-ţi dea ceva de lucru, să vedem cum te descurci. O să fie foarte plăcut să ne revedem. Te aşteptăm.

Tânăra se gândi cu încântare cât este de plăcut să te simţi dorit, să auzi o voce veselă la celălalt capăt al firului şi cineva să vrea să te ajute. Era sătulă de viaţa de spital, de asistentele calificate care le spuneau mereu ce trebuie să facă, de urgenţe şi, mai ales, de tura de noapte.

-Meriţi o vacanţă, îi spuse micuţa Polly Brown. Si îmi aduc aminte cât vorbeai despre plajă şi despre singurătatea de acolo. Eu aş prefera să mă duc într-un loc interesant, unde să-l întâlnesc pe bărbatul vieţii mele.

- Eu nu vreau decât să dorm, zâmbi Lucy.

Lucy dormi mult a doua zi, ştiind că e timpul să recupereze o parte din somnul pe care îl pierduse. Oricum, orice ar spune lumea, când eşti în tura de noapte somnul nu mai este la fel de odihnitor.

Spre seară se trezi odihnită şi, pentru că lăsarea serii alungase căldura toridă, hotărî să facă o plimbare. Trebuia să admită că zona din apropierea spitalului nu era tocmai potrivită pentru plimbări, dar asta era! Ceea ce era ciudat era că nu se gândise nici măcar o clipă să o anunţe pe mama ei vestea cea bună. Poate că era o răutate din partea ei şi era timpul să o anunţe. Când se întoarse în holul mare al spitalului, se îndreptă spre bătrânul Scruffy, portarul imobilului, cu intenţia să-l roage să-i permită să dea un telefon.

-Ce mai faceţi, domnişoară? o întrebă bărbatul cu care se afla în relaţii bune, deoarece era o veche cunoştinţă a familiei, din oraşul ei natal.

- Sunt asistentă medicală calificată, tocmai am primit rezultatele de la examen.

- Foarte bine, zâmbi el, îndreptându-se spre cabina telefonică. Daţi un telefon acasă, să-i spuneţi mamei?

- Exact, râse ea.

Nu avea nici un rost să-i spună că existase o ruptură între ea şi mama ei şi nici despre noul soţ al acesteia. întotdeauna veştile din oraşul natal păreau să ajungă chiar la distanţe mari şi nu se simţea în stare să discute despre acestea.

- Gata, o anunţă portarul, doamna casei a răspuns la telefon!

Lucy intră în cabină şi închise repede uşa.

- Tu eşti, mamă?

- Oh, e Lucy! Ce mai faci? Ce drăguţ din partea ta că ne dai un telefon.

- Am primit rezultatele. Sunt o asistentă calificată.

- Foarte bine. A fost greu?

- De-a dreptul îngrozitor! Au întrebat tot felul de lucruri despre care n-am avut timp să învăţ. Celelalte fete spun că fac mereu aşa, dar am reuşit. O să mă duc la malul mării pentru o săptămână de vacanţă.

- Te-aş fi invitat aici, dar nu este posibil. Am fost foarte bolnavă, iar unul dintre prietenii lui Frank a venit în vizită. Nu-mi place prea mult, dar plăteşte pentru camera lui. E din ce în ce mai greu să întreţii o casă cu multe camere.

- îmi pare rău.

Mama ei fusese întotdeauna capabilă să o întristeze. Era atât de plină de propria viaţă, de ea însăşi, de greutăţile pe care le îndura şi de problemele de la serviciu. Odată, Lucy se întrebase, aşa cum fac toate adolescentele, dacă nu cumva exagerează greutăţile vieţii, dar acum ştia că nu.

- O să mă bucur să fiu din nou la mare, spuse ea.

- Desigur. De Crăciun, o să vii la noi?

- O să văd. Nu pot şti acum dacă nu voi avea de lucru în

acea perioadă.

- Acum vei primi un salariu decent?

- O să primesc salariu, atâta tot. Asistentele nu sunt niciodată plătite prea bine.

Cunoştea foarte bine această introducere. Era încă una dintre încercările mamei ei de a-i cere un împrumut. Uneori uita cât de greu putea să fie să-i vorbească mamei ei, iar acum era supărată pe propria persoană pentru această neglijenţă.

- Da, dar nu eşti nevoită să numeri fiecare bănuţ, aşa cum fac eu. Magazinul nu are deloc profit. Mai degrabă mănâncă bani, decât produce. Nici nu ştii cât am suferit, draga mea, iar Evadne nu scrie niciodată, ea care are atâţia bani. Acum tu ai o slujbă decentă.

- Mamă, dar nu am început încă! De obicei, mai există un an de stagiatură în plus, înainte să lucrezi în spital şi să te bucuri de toate privilegiile. Nu va fi o slujbă cu adevărat bună încă o perioadă destul de mare de timp.

- Da, dar vei deveni curând soră!

- Oh, nu. O să urc treptele ierarhice încet şi sper să reuşesc, dar e nevoie de timp. Mamă, nu am bani la mine. O să dau telefon din nou peste ceva vreme.

înainte ca mama ei să răspundă, Lucy puse receptorul în furcă.

N-ar fi trebuit să dea telefon! Ar fi putut să-i scrie o scrisoare, ar fi fost mai mult decât suficient. Coborî scările de piatră, trântind uşa după ea.

- Asta a fost tot! îi spuse ea portarului.

- Sunt sigur că a fost încântată, zâmbi bărbatul.

- Poate fi destul de dificilă.

- Dar e în continuare mama ta, declară el, sigur că dă dovadă de înţelepciune.

E atât de uşor să dai sfaturi în probleme care nu te privesc!

Tânăra mai făcu o tură în jurul spitalului, pe străzile pe care se jucau copii supravegheaţi de mamele lor.

Am greşit că am fost atât de bruscă, se gândi ea, ruşinată. Dar, pe de altă parte, ştia că nu poate fi mereu drăguţă cu mama ei, dacă nu vrea să aibă probleme.

Seara se răsfaţă cu o baie lungă, folosind unul dintre săpunurile parfumate pe care le primise de la mătuşa Zoe, cadou de Crăciun. Nici mătuşa Zoe nu era o mătuşă adevărată, ci una dintre vecinele cu inimă mare din oraşul natal, căsătorită cu un bărbat bogat. Soţul ei o părăsise pentru o tânără de moravuri uşoare, dar femeia primise această veste cu calm.

- Poate că am meritat-o într-un fel, obişnuia ea să spună.

Fusese crescută cu o morală ireproşabilă şi o inimă mare şi obişnuia să-i trimită cadouri încântătoare lui Lucy, pe care o considera propria nepoată. în timpul examenului, îi trimisese caramele de ciocolată. Ce alt cadou putea fi mai binevenit?

După baia parfumată, tânăra se simţi minunat. Planificase să se ducă a doua zi la cumpărături. Avea nevoie de haine noi: câteva rochii noi şi poate o haină de lână. Nu avea nevoie de haine pretenţioase în vacanţă, ţinând cont de faptul că se simţea mereu acasă în micul hotel numit Flitch. Casele împrăştiate în jurul lui nu reprezentau tocmai un sat. Oricum, plaja era un loc periculos pe timp de iarnă, când valurile se înălţau ameninţătoare, măturând totul în calea lor. Hotelul nu fusese găsit de prea mulţi turişti, iar cei care veneau erau de

obicei persoane interesate de viaţa păsărilor sălbatice care împânzeau insuliţele din apropiere. Cele mai ciudate păsări ajungeau aici, de la raţele sălbatice până la varietăţile de păsări care se hrăneau cu stridii.

Chiar aş putea afla mai multe despre păsări, îşi spuse ea cu interes.

Era încântată de planurile de vacanţă. Ultima oară când ajunsese la micul hotel de pe plajă era o tânără adolescentă care visa să devină asistentă medicală. Acum ajunsese ce-şi dorea şi era timpul să se întoarcă.

Ziua următoare, ieşi la cumpărături. Până acum, se temuse să nu secătuiască micile ei economii pentru că, dacă în clipa în care citea lista asistentelor care trecuseră examenul constata că ratase din nou, ce-ar fi urmat să facă? Gândul era şi acum, când era sigură că trecuse examenul, unul îngrozitor.

Acum, era timpul să se relaxeze, petrecând cele câteva zile meritate din plin în micul loc pe care îl cunoştea şi îl iubea. Locuise o vreme pe coastă, în micul sat în care viaţa era ieftină, petrecând multă vreme la hotel cu proprietara lui, doamna Bettingley. îi spusese acesteia că vrea să devină asistentă medicală şi femeia o invitase să le facă o vizită după examen.

- O să avem grijă de tine, draga mea, spusese ea.

La fiecare Crăciun, primise şi trimisese cărţi poştale. într-o vară, profitând de invitaţia unui student la medicină, făcuse o plimbare cu motocicleta şi, ajungând prin apropiere, îi făcuse o vizită surpriză doamnei Bettingley.

Femeia fusese foarte încântată să o vadă şi mărturisise că nu uitase promisiunea legată de finalul examenelor.

După ce termină cumpărăturile, descoperi că mai avea

destul bani în buzunar pentru a da un telefon. Sub impulsul momentului, îi dădu telefon doamnei Bettingley. Femeia răspunse repede. întâi o certă, apoi râse. Desigur, ştia foarte bine că urmează să le facă o vizită şi o va primi cu braţele deschise.

- Voi ajunge mâine, adăugă Lucy.

- Mâine, desigur! Mâine este ziua cea mare.

Convorbirea se întrerupse. Băgând mâna în buzunar, tânăra constată că nu mai avea pentru un alt telefon. Se opri brusc. încerca să-şi aducă aminte cât costa drumul până la hotel. Din nefericire, îşi aminti că depăşea o liră, atât cât îi rămăsese. Clătină din cap, copleşită de această realizare.

Chiar în această clipă, Hugh Davies trecu pe lângă ea. Când o depăşi, servieta îi alunecă din mână si conţinutul ei se împrăştie pe trotuar.

- Oh, exclamă ea.

- Oh, doamne! mormăi el.

îl ajută să adune foile de hârtie împrăştiate. Mai vorbiseră odată, cu ocazia unei operaţii. Pentru că medicul avea încheietura mâinii rănită din cauza unui accident de maşină, îi aplicase un bandaj înainte de începerea operaţiei. Ca o curiozitate, bărbatul îşi aminti de ea.

- Nu eşti fata care mi-a bandajat mâna? Parcă Lucy, dacă nu mă înşel.

- Da, eu sunt, spuse ea. Acum sunt asistentă calificată.

- De când?

- Din această dimineaţă, râse ea.

- în acest caz, e timpul să sărbătoreşti. Eu mă duc la mare, la Essex. Există un hotel micuţ la Backwater, unde se fac tot felul de specialităţi de casă. Am dat de el din întâmplare.

Tânăra îl întrerupse:

- La doamna Bettingley? Mă duc şi eu acolo, mâine. Am stabilit în urmă cu mult timp şi abia aştept să plec, dacă. dacă voi reuşi să strâng banii pentru drum.

Cuvintele îi zburară de pe buze înainte să le poată opri.

El o privi cu atenţie cu ochii lui frumoşi.

-Vrei să spui că ai nevoie să fii condusă? Te iau eu, cu maşina mea. Nu-mi place să călătoresc singur şi am nevoie de cineva cu care să vorbesc. Să ne vedem în curte spitalului mâine dimineaţă la zece şi jumătate. E bine?

- E bine, răspunse ea cu voce răguşită, aproape speriată, pentru că era cel mai frumos lucru care i se putea întâmpla.

Există clipe în care te afli în faţa porţilor raiului, iar aceasta trebuie să fie una dintre acele clipe! îşi spuse Lucy.

Fu în curtea spitalului la zece şi un sfert, dar şi el ajunse mai devreme. Arăta diferit în haine obişnuite: o cămaşă de mătase de culoarea untului, pantaloni închişi la culoare şi o haină lungă, pe care o lăsase pe banchetă, pentru că era cald. Urcă în maşină şi el porni imediat la drum, lăsând curând în urmă Londra şi căldura ei sufocantă. Deşi cerul era acoperit, era în continuare foarte cald.

- Am văzut că prognoza meteo pentru zona coastei de est este favorabilă. Vom avea vreme bună, anunţă el.

- Sunt atât de fericită şi de încântată încât aş crede orice, zâmbi tânăra.

- Credeai că nu vei trece examenul?

- Eram sigură că o să pic. Prima oară l-am ratat şi simţeam că mi se înmoaie picioarele de fiecare dată când se vorbea despre examene. Nu-mi venea să-mi cred ochilor când am văzut că a fost bine.

- Nici mie nu mi-a venit să cred când am luat examenul, comentă el râzând.

Lucy era sigură că avea cel mai fermecător râs din lume. Bărbatul apăsă pe acceleraţie şi se îndreptară cu viteză spre Woodford.

- O să fie o vacanţă plăcută, sunt sigur. Alaltăieri te îndoiai, pariez. A fost greu până când ai ajuns în faţa panoului cu rezultate, dar acum.

- Acum, mă simt de parcă ar fi trecut un an! râse ea.

Deveniră repede prieteni, vorbind cu uşurinţă despre subiecte
legate de serviciu. Ea îi mărturisi că adoră meseria de asistentă, mai ales când e vorba despre sala de operaţii şi partea de chirurgie.

- Aceasta este adevărata medicină, dădu el din cap aprobator. Rămâi fidelă părţii care îţi place şi asigură-te că primeşti ce meriţi. Dar o să descoperi că este foarte obositor.

- Stiu că va fi obositor, răspune ea. Nu ţi se pare la fel?

- Da, desigur.

O întrebă apoi despre familia ei. Poate i se părea surprinzător că nu alesese să petreacă această vacanţă împreună cu familia, dar pusese degetul pe o rană dureroasă. în cele din urmă, îi povesti câteva dintre încurcăturile mamei ei. Preciză că nu mai ştia prea multe despre sora ei geamănă, pentru că se despărţiseră de la o vârstă fragedă, fără să se vadă prea des, fiecare alegând un alt drum în viaţă.

- Nu e bine pentru gemeni! comentă el zâmbind. Si sora ta doreşte să devină asistentă medicală?

- Evadne? N-ai nici cea mai mică idee cum e!

- E la fel ca tine? E valabil pentru majoritatea gemenilor.

- Nu e cazul, râse ea. Sora mea Evadne a fost adoptată şi s-a descurcat destul de bine, din câte am aflat. Oricum, nu ne vizitează niciodată.

-Aşa se poartă unii oameni, fu el de acord.

Când făcură o oprire, el scoase un pachet cu sanvişuri delicioase cu pateu, pe care le mâncară împreună. Lucy ajunse să creadă că aceasta este una dintre cele mai remarcabile călătorii din întrega ei viaţă. Medicul era foarte atent şi înţelegător. Cât era de recunoscătoare pentru aceste zile: luase examenul, se întorcea într-unul dintre cele mai plăcute locuri pe care le vizitase vreodată şi, în plus, se bucura de compania lui.

îşi continuară drumul vorbind despre interese personale, despre prieteni şi pasiuni.

Capitolul 2

Când ajunseră pe coasta de est, vremea devenise încântătoare şi senină. Fu capabilă să vadă linia subţire a mării desenată la orizont, strălucind sub razele soarelui. Aerul era curat şi mirosea a mare, iar puritatea atmosferei făcea distanţele să se micşoreze.

- E uimitor, dar uitasem cât de minunat de frumos este aici, spuse Lucy.

- Un motiv în plus să ai o vacanţă şi mai ales una bună!

Urmară drumul printre ogoarele cultivate, depăşind micuţele sate
şi pornind spre coastă şi spre insulele ei.

- E ca în vremurile bune, murmură ea.

- Sper că-ţi va plăcea foarte mult.

- Sunt sigură că voi adora totul.

- îţi aminteşti de dăţile trecute când ai fost aici?

- Da, desigur. încă de atunci, eram îndrăgostită de această zonă.

- Si când te gândeşti că nu te-am întâlnit niciodată! Am venit în vizită în aceste locuri din copilărie şi sunt tot locurile mele preferate, zâmbi el.

- Dar acum ne-am întâlnit.

Drumul accidentat, care putea fi cu greu numit drum, continuă spre mare. Lucy ţinea pălăria în mână, iar părul ei auriu zbura purtat de vânt, şuviţele bogate acoperindu-i figura încântată. Oare îşi imagina, sau aceasta va fi cea mai frumoasă vacanţă din viaţa ei? Până acum, fusese încântător.

- Bucuroasă? o întrebă el cu un zâmbet.

- Enorm de bucuroasă, veni răspunsul ei.

Hotelul era vechi, construit în apropierea apei, astfel încât părea mereu că miroase a sare şi a alge. Intrarea se găsea la

capătul unor trepte care coborau. Prima încăpere era un bar-gol la această oră din zi, desigur- apoi urma spatele casei, care dădea spre mare. Aici se afla un hol în care oaspeţii se întâlneau la discuţii, precum şi o sală de mese.

La etaj se afla baia, care era mândria hotelului şi, din câte credeau ei, culmea modernităţii, oferind apă caldă. Doamna Bettingley avea în continuare grijă de hotel şi arăta neschimbată. Era o femeie mică, destul de rotunjoară, dar care nu-şi făcea probleme din această cauză. Le spuse că mai erau doi oaspeţi în hotel: un lucrător comercial, care era mereu în mişcare şi care locuia de fapt la Burry şi un tânăr domn care scria o carte şi care "nu vrea niciodată să vorbească nimănui", după cum spusese femeia. Era într-adevăr o femeie foarte drăguţă, foarte preocupată să-i ofere lui Lucy o sticlă de apă fierbinte pentru serile răcoroase, care soseau pe neaşteptate.

- Vreau să te simţi foarte bine aici, drăguţă, încheie ea.

Era soţia unui salvamar, dar îi asigură că soţul ei nu prea avea probleme şi că vara era un sezon destul de liniştit.

Lucy se retrase în cameră după amiază, pentru că se simţea îngrozitor de obosită. Când se trezi, refluxul începuse deja să se ridice sub fereastra ei. Adora zgomotul valurilor, care păreau cântecul unei doici dornică să adoarmă un copil. Se ridică din pat încet, savurând fiecare clipă, gândindu-se că nu era posibil să facă aşa ceva la spital. Acolo, timpul părea să fie inamicul etern. Făcu apoi o baie îndelungată, felicitându-se că se află în sfârşit aici.

Se îmbrăcă într-o rochie de mătase uşoară, conştientă că-i punea în valoare silueta mlădioasă. Poate că unul dintre cele mai plăcute lucruri într-o vacanţă este bucuria cu care întâmpini lumea în haine noi şi uşoare, ca şi răsfăţul unei băi

lungi.

Când ajunse la parter, descoperi că întârziase la masă.

-Am adormit, explică ea, cerându-şi scuze.

- O să-ţi facă foarte bine, era ceva absolut necesar pentru tine, observă el, zâmbind.

Masa fu plăcută, alcătuită din salată de homar foarte proaspătă, de parcă homarul încă înota în urmă cu o jumătate de oră. Mai era şi brânză de casă, precum şi pâine caldă, coaptă în cuptor, la care se adăuga sosul de afine. Era minunat, iar contrastul dintre această masă şi austeritatea celor din spital era copleşitoare.

După masă porniră împreună la o plimbare pe plajă, urmărind progresul refluxului. Continuară o conversaţie mai veche despre copilărie. Apoi, el vorbi cu admiraţie despre directoarea spitalului care, după părerea lui, era cea mai bună în meseria ei. Lucy îi povesti apoi cum aceasta o concediase pe una dintre colegele ei, sora Seabrook, care fusese găsită nu de serviciu în tura de noapte, aşa cum trebuia, ci conversând cu un tânăr.

- Nu văd cum ar fi trebuit să reacţioneze, ridică el din umeri.

- Dar femeia este singura care plăteşte!

- Da, e adevărat, dar ai fi crezut că o asistentă medicală e capabilă să fie mai discretă.

încercând să-i caute scuze, ea observă:

- Nu sunt prea multe locuri într-un spital în care ai putea primi un tânăr, nu-i aşa?

El dădu din cap.

- îmi dau seama ce vrei să spui, dar vii într-un spital pentru a te perfecţiona, nu pentru a flirta.

Desigur, avea dreptate, iar ea nu mai spuse nimic, schimbând subiectul.

- Presupun că tatăl tău era medic, nu-i aşa?

- Da. Mai mult, era un doctor extrem de bun. A fost înnobilat şi avea toată lumea la picioare. Am avut un frate pe nume David. Tata a spus întotdeauna că speră ca unul dintre noi să-i calce pe urme- chiar dacă, în acele clipe, nu-mi părea o meserie atrăgătoare. Dar David a refuzat, aşa că eu am fost cel care a cedat, explică el, aprinzându-şi din nou o ţigară. Acum, iubesc această meserie. Lucrurile care ni se întâmplă în viaţă ne schimbă, aceasta este una dintre lecţiile pe care le-am învăţat devreme în viaţă.

- Si fratele tău?

Tonul lui se schimbă.

- David a fost omorât în Franţa, în timpul unei curse de motociclete. Acesta este un fapt care se întâmplă peste tot în lume, dar până când nu se întâmplă propriei familii, nu ţi se pare real. Tatăl meu aproape a murit de supărare.

Apoi, după ce se relaxă, medicul îi povesti despre accident şi despre urmările lui. într-o săptămână, îl văzuse pe tatăl lui schimbându-se complet şi fusese nevoit să-i acorde toată atenţia. Această întâmplare fusese cea care îi schimbase toată viaţa. Iniţial, dorise să urmeze dreptul, apoi se dedicase în întregime urmării drumului ales de tatăl lui.

- Ţi-a displăcut la început? îl întrebă ea.

- într-un fel, da. Sunt unul dintre acei oameni care se teme de moarte. încă mă poate înspăimânta şi Dumnezeu ştie că mi-am petrecut o mare parte din viaţă luptând împotriva ei. Nu că moartea n-ar învinge în cele din urmă, asta ştiu foarte bine.

- Dar ai continuat, observă ea, admirându-i curajul.

-Am continuat pentru că ţineam foarte mult la tatăl meu şi pentru că simplul fapt că-i urmam paşii îl ajuta enorm. A fost mereu foarte bun cu mine, nu m-a dezamăgit niciodată, aşa că nu l-am dezamăgit nici eu.

-A fost mulţumit?

- Desigur, enorm de mulţumit! După două infarcturi, fusese imobilizat într-un scaun cu rotile. Primul fusese foarte uşor, dar cel de-al doilea aproape l-a omorât. îmi amintesc, desigur, că al treilea aşteaptă în apropiere, iar frica mea de moarte revine.

Bărbatul vorbea încet, păşind pe nisip alături de ea şi adunând bucăţi de alge şi de scoici.

- înţeleg despre ce vorbeşti, dar trebuie să ne luptăm cu teama în fiecare zi. Crezi că va veni timpul în care laboratoarele secrete vor descoperi toate misterele şi vom găsi leacul la orice maladie? Că vom trăi atâta vreme cât corpul mai are resurse? Fără boli! Fără dureri! Doar să ne stingem uşor, ca o lumânare.

- Mă îndoiesc de acest lucru, comentă el. Boli noi apar în fiecare zi. Dar cred că vom reuşi să prelungim viaţa şi că va veni timpul în care omul va trăi peste o sută de ani.

- îmi imaginez că va fi îngrozitor, dădu ea din cap. Eu nu vreau să trăiesc mai mult, în nici un caz când voi fi bătrână şi nimeni nu mă va dori.

- Să uităm acest subiect! propuse el. Suntem în vacanţă, într-una dintre cele mai frumoase zone din lume.

- E raiul! dădu ea din cap aprobator.

Se întoarseră pe plajă spre hotel, înainte ca refluxul să acopere o prea mare porţiune din ea. Aerul mirosea a sare, iar ţipetele pescăruşilor te făceau să crezi că le este foame. Ecourile lor răsunau prelung. în timp ce se îndreptau spre

hotel, Lucy îşi spuse din nou că va fi cea mai frumoasă vacanţă din viaţa ei.

A doua zi se trezi târziu. Aici putea visa dacă îşi dorea să o facă. Doamna Bettingley o întrebă dacă poate să mănânce două ouă şi fu foarte suprinsă să afle că nu. Bău mult mai multă cafea decât ar fi trebuit- în special datorită porţiei generoase de frişcă. Când coborî la parter, Hugh tocmai se întorcea de la o partidă de călărie pe plajă.

Arăta minunat în costumul de jocheu! Imediat, tânăra îşi spuse că nu trebuie să se îndrăgostească de el. Prea multe asistente se îndrăgostesc de un chirurg de succes. Văzuse de multe ori acest lucru, uneori chiar sub ochii ei. îi spuse că nu obişnuieşte să călărească şi că undeva în interiorul ei se temea de cai.

- Nu e decât pentru că sunt atât de mari, răspunse el. O să încerc să te învăţ să călăreşti. Să ţii minte. E o şansă importantă.

- N-am echipament de călărie şi în nici un caz nu-mi pot permite să cumpăr unul.

- Cu aceasta, planurile noastre au luat sfârşit, râse el.

O invită la masă în oraşul apropiat, într-unul dintre renumitele restaurante de pe malul mării. Toată lumea care ajungea în zonă trebuia să mănânce cel puţin una dintre delicatesele locale. Se discuta foarte mult despre una dintre acele mese pe care oamenii credeau că le poţi lua numai la Londra, ceea ce era complet neadevărat.

Grădina era plină de flori şi câteva mese fuseseră amplasate lângă un perete de sticlă, astfel încât oaspeţii se puteau bucura de frumuseţea plantelor viu colorate.

Lucy se simţea de parcă pătrunsese într-o lume cu totul nouă, de parcă trăia o altă viaţă, extrem de diferită de tot ce

trăise până acum.

Medicul vorbea bine dispus despre viaţa lui socială din Londra, fără să-şi dea seama că o deprima. Era genul de viaţă pe care ştia că n-o va avea niciodată, dar care i-ar fi plăcut, chiar pentru o perioadă scurtă! Nu trebuia să-l ia pe acest bărbat în serios şi îşi amintea că surorile mai în vârstă o avertizaseră. Era mai înclinat spre flirt decât ai fi crezut şi se mişca într-un cerc atât de departe de ea, încât aproape o făcea să ameţească. Când ajunseră la hotel, se scuză spunând că se simte obosită şi că vrea să se odihnească, dar când se întinse în pat somnul refuză să vină. Rămase întinsă, gândindu-se. Desigur, se gândea la Hugh. Bărbatul se mişca într-o sferă foarte deosebită de a ei, mult prea atrăgătoare şi, probabil, era genul de om care consideră că e firesc să cucerească o tânără, apoi să uite acest lucru. Chiar şi modul în care vorbea era fascinant. Când râdea, simţea ecourile râsului lui în stomac. Inima ei începea să bată nebuneşte şi se purta ca o copilă prostuţă. Diagnosticul pe care îl pusese era clar: mă port ca o fetiţă prostuţă.

în acea seară, Lucy se oferi voluntar să spele vasele, pentru că fata care avea această îndatorire nu apăruse la serviciu. Doamna Bettingley n-ar fi lăsat-o să o facă, dacă n-ar fi fost presată de timp. în cele din urmă, proprietara hotelului cedă graţios.

Partea ciudată era că se simţea chiar bine să aibă ceva de făcut. Marinarii râdeau în jurul ei, făcând-o să se simtă relaxată şi acasă. Se duse la culcare fără să-l vadă pe Hugh, dar era încântată că petrecuse seara atât de în siguranţă, pentru că era sigură că trebuia să se ferească de un lucru: să se îndrăgostească de unul dintre cei mai celebri chirurgi.

Doamna Bettingley îi spuse că bărbatul venise la culcare

foarte târziu noaptea trecută, în jurul orei două dimineaţa, lucru surprinzător, dar pe care credea că e bine să i-l spună lui Lucy.

Această informaţie o făcu să doarmă neliniştită.

Ar trebui să încetez cu aceste sentimente prosteşti pentru el, îşi spuse ea, pentru că nimic nu va ieşi de aici.

Se întâlniră a doua zi, la micul dejun. Cu această ocazie, el îi povesti despre cartea pe care o scria. Subiectul acestei cărţi erau speciile rare de păsări care vin în Anglia. Scrisese deja jumătate din ea, iar în această dimineaţă voia să ia o barcă spre Backwater. O invită să vină cu el, iar Lucy nu putu să refuze. în plus, învăţase să manevreze o barcă încă din copilărie, când vizitase împreună cu mama ei un vechi prieten care locuia într-o zonă de lacuri.

Bagajul lui Hugh era compus în mare parte din binoclu, caiete de notiţe şi un aparat de fotografiat- nu că ar fi crezut că va găsi ceva care merită fotografiat- dar pe care îl lua mereu cu el, pentru cazul în care avea noroc. Aceasta, îşi spuse ea din nou, în timp ce vâsleau în apropierea insulelor, va fi într-adevăr cea mai bună vacanţă pe care am avut-o vreodată!

Se opriră în apropiere de una dintre insule şi debarcară pe plaja ei, iar Lucy îl urmări cu interes în timp ce fotografia păsările, urmând să folosească aceste fotografii în carte. El avea remarcabila capacitate de a rămâne perfect nemişcat, ceea ce tinerei îi părea foarte greu de făcut. Mai târziu, se aşezară în iarba înaltă, mâncând sanvişurile pe care le aduseseră cu ei. în aceste locuri, nici n-ai fi crezut că este un chirurg.

Brusc, Lucy spuse:

- Chiar nu pot crede că eşti tu.

- Se spune că fiecare din noi are două personalităţi. Acesta sunt eu, cu adevărat. Medicul pe care l-ai cunoscut la spital este acea parte din mine care munceşte pentru a-şi câştiga existenţa.

- Nu-ţi place?

- Ba da, desigur, dar iubesc senzaţia de a fi aici şi a scrie cărţi despre păsări, comentă el, râzând.

Rămaseră multă vreme pe insulă, Hugh reuşind să facă nişte fotografii minunate, apoi se întoarseră la hotel. Va ieşi din nou, o anunţă el. Lucy îl urmări ieşind, îmbrăcat într-un costum sobru, cu o cravată de mătase. Arăta într-adevăr ca un chirurg celebru.

- Acum, unde se mai duce? o întrebă ea pe doamna Bettingley, de fapt rostindu-şi gândurile cu voce tare.

Femeia ridică un deget spre buze.

- Presupun că se duce din nou la domnişoara Haynes.

- Domnişoara Haynes? repetă Lucy, cu respiraţia tăiată.

- Da, domnişoara Fleur Haynes- ce nume ciudat! Locuieşte la Cobblestone, acea locuinţă veche şi frumoasă de la intrarea în oraş. Au o grădină minunată, plină de flori.

- Da, am văzut-o ieri.

Doamna Bettingley era într-o dispoziţie ciudată, dornică să vorbească.

- E o tânără atât de drăguţă şi de politicoasă! E şi foarte frumoasă, desigur, râse femeia. Se spune că, după cum se poartă medicul. dar nu se ştie niciodată.

- Da, nu se ştie niciodată, răspunse Lucy, sperând că vocea nu-i trăda neliniştea.

- Poate că vorbim prea mult, clătină din cap proprietara hotelului. Aici, în sat, nu sunt prea multe de făcut, aşa că vorbim cam prea mult. La urma urmei, nu facem rău nimănui,

nu-i aşa?

Cuvintele doamnei Bettingley o făcuseră pe Lucy foarte curioasă s-o întâlnească pe Fleur Haynes. E un nume frumos, îşi spuse ea, fiind sigură că i se potrivea tinerei necunoscute. N-avea nici un sens să fie geloasă, căuta necazuri şi poate că o afecta prea tare. După cum spusese proprietara hotelului, la ţară toată lumea vorbea, pentru că nu aveau nimic altceva de făcut. Nu se gândise niciodată că se poate afla o tânără aici, una pe care Hugh să o admire. M-am concentrat pentru examene şi am ajuns incapabilă să văd şi altceva în afara propriei persoane, îşi spuse ea.

Era ca şi cum soarta asculta de dorinţele ei, pentru că după masă se duse în grădina de flori. Mireasma crinilor şi culorile vii o făceau să se simtă în paradis. Lucrând într-un mare spital, nu aveai niciodată ocazia să întâlneşti un astfel de sentiment. Lucy îşi adusese câteva haine pe care voia să le repare. Ar fi vrut să fie genul de persoană care poate arunca hainele care se rupeau, dar nu era. Nu încă. Păstrase câteva perechi de ciorapi de care voia să se ocupe în grădină, la soare. Tocmai începuse lucrul, când auzi poarta grădinii deschizându-se şi văzu două tinere intrând. Păreau să aibă în jur de optsprezece ani şi păstrau încă pe chipuri veselia copilăriei. Una dintre ele, cu păr auriu, era foarte frumoasă. Această tânără i se adresă lui Lucy:

- Nu reuşesc să găsesc pe nimeni aici, puteţi să-mi spuneţi cum pot să o găsesc pe doamna Bettingley?

- Da, probabil că s-a dus în camera ei. O să încerc s-o chem. Cine să spun că o caută?

- Numele meu este Fleur. Fleur Haynes.

- O să încerc să arunc un ghem în fereastra ei, poate observă.

Lucy aruncă un ghem spre fereastra doamnei Bettingley. Prima oară, nu se văzu nici o reacţie. A doua oară, proprietara hotelului, oarecum înfuriată, apăru la fereastră. Când văzu despre ce e vorba, strigă:

- Cobor imediat!

Cealaltă tânără se întoarse spre Lucy.

- Sunteţi asistentă, nu-i aşa?

- Da, dar abia m-am calificat. Am venit aici să mă odihnesc după examene.

- Sunt grele?

- Mult mai grele decât speram, râse Lucy.

Fleur o ascultă, apoi îi zâmbi.

- Cunosc un medic, spuse ea. Vine aici foarte des şi joacă bine tenis.

- Da, operează în spitalul în care lucrez.

Tânăra dădu din cap aprobator. într-adevăr, era foarte frumoasă, una dintre englezoaicele cu piele foarte albă, ochi albaştri fermecători şi păr auriu.

- Aş vrea să văd una dintre sălile noi de operaţii în care se scoate inima unei persoane, este operată şi refăcută, se pune apoi la loc şi începe să bată din nou, spuse ea.

- Nu porneşte chiar întotdeauna, clătină Lucy din cap, zâmbind.

- Trebuie să fie îngrozitor şi foarte tensionat. Cât le ia să o pornească din nou?

- Depinde de cât de gravă este problema. Eu am leşinat la prima operaţie de acest gen la care am asistat.

Tinerele o priveau cu interes.

- Si cum au reacţionat? întrebă Fleur.

- Cineva m-a ridicat şi m-a dus în salonul învecinat. Nu poţi să leşini în sala de operaţii. Mă întorc la spital marţi. Ca să

vă spun adevărul, acum că m-am obişnuit, abia aştept să mă întorc.

În acea clipă apăru doamna Bettingley, foarte încântată că are vizitatori, şi le luă pe cele două tinere în interior. Lucy nu-şi dorea decât să nu vorbească despre ea. Abia acum constata ce bine este să te naşti şi să creşti într-un oraş, unde există şi alte lucruri interesante de făcut, în afară de bârfă.

Aceasta fu ziua în care nu-l prea văzu pe Hugh, pentru că Fleur îl luase la plecare acasă la ea, unde se organiza o nouă partidă de tenis. Doamna Bettingley povestise acest lucru cu multă emfază, dându-i înţelesuri ascunse, poate fără să fie conştientă de acest lucru. După ce termină de cusut hainele, Lucy rămase pe gânduri.

Probabil că principala ei problemă era că e singură. Toată viaţa îşi dorise şansa de a-şi face mulţi prieteni, lucru extrem de necesar pentru o asistentă pe care spitalul o presează foarte mult.

Pacienţii care se vindecă par foarte recunoscători şi promit să revină în vizită, dar nu o fac niciodată.

Oamenii nu se întorc la spital să mulţumească, ştia foarte bine.

Seara, tânăra mâncă singură, pentru că Hugh luase cina cu un alt cunoscut, medicul din localitate. Apoi se duse la culcare devreme, surprinsă să constate că nu putea să doarmă. A doua zi, el făcu din nou fotografii păsărilor sălbatice care se adăposteau pe insuliţele din preajmă. Erau sute de fotografii, iar pasiunea lui pentru acest subiect părea într-adevăr nestinsă. Lucy rămase la hotel, pentru că acestă operaţiune era prea obositoare pentru ea. Mai ales când trebuia să stai nemişcat minute în şir, în tot felul de poziţii incomode. Seara, porniră împreună la plimbare pe plajă.

La această oră din zi, valurile mării păreau perlate, devenind cristaline în bătaia soarelui ce cobora spre apus. Merseră mai departe decât credeau, iar ea fu nevoită la un moment dat să-l roage să facă o mică pauză, pentru că se simţea obosită.

- Desigur, răspunse el. Stăm puţin pe stânci?

Se aşezară pe marginea dantelată a stâncii, admirând culorile apusului. în jurul lor, bucăţi de alge şi scoici se zăreau printre crăpăturile stâncii. Mai încolo se zăreau ciulini cu flori colorate, puful lor plutind încet luat de briză. Un fluture albastru dădea târcoale, strălucind ca o bijuterie.

- Cât de frumos este! şopti ea.

- Da, răspunse el, aici mă simt în altă lume. Nu pot să cred că există undeva o sală de operaţii. Acea tensiune. Acea linişte. Mă gândesc uneori că tăcerea aceea de mormânt este cea mai greu de îndurat. La început, eram sigur că nu voi rezista.

- Si eu simt acelaşi lucru, dar trebuie să recunosc: m-am făcut de ruşine când am asistat la prima operaţie. Era o operaţie de inimă şi am leşinat.

-A fost un început prea greu. De obicei, pentru prima asistenţă se aleg operaţii mai uşoare. A fost o greşeală a coordonatorului.

- Câteodată mă gândesc dacă viaţa merită să fie salvată, murmură ea gânditoare. Un om care a avut un atac de cord foarte grav şi care nu poate să meargă din nou sau să se mişte, trebuie să îndure o viaţă amară. Oare n-ar prefera mai degrabă să moară?

El zâmbi înţelegător.

- Cred că ştii că nu aşa vorbeşte o asistentă bună. Ea îl

salvează pe un om de el însuşi şi-l ajută să continue. Nu poţi şti niciodată. Brusc, din senin, poate se găseşte un leac miraculos. Câtă vreme există viaţă, există mereu speranţă.

- Nu cred că este valabil oricând.

- Eu cred, schimbă el subiectul, vizibil deranjat.

Lucy se întrebă dacă medicul nu credea că e exagerată.

- Stii că au mai rămas doar două zile de vacanţă? observă el. Timpul trece repede.

- Da, a zburat pe lângă noi.

- Ca fluturii aceştia albaştri, dădu el din cap, arătând un fluture strălucitor. Uneori, îmi doresc să fiu unul dintre ei. Să trăiesc doar câteva zile, dar să fie toate fericite. Sau pentru câteva ore. Sunt bucuroşi şi fericiţi, iar eu îmi doresc să avem completa lor siguranţă.

Lucy rămase o vreme pe gânduri, apoi îl întrebă:

- Si tu ai descoperit că viaţa nu este sigură?

Bărbatul îşi încleştă pumnii şi o privi lung, emoţia fiind vizibilă pe figura lui. Cât de negru era părul lui şi cât de lungi genele arcuite! Toţi bărbaţii cu ochi închişi la culoare au ceva de spanioli, mereu atrăgător.

- Dar mai sunt şi clipe fericite în viaţă, murmură ea.

- Poate că acesta este al nostru! şopti el liniştit, dar cu hotărâre, aproape ca un ordin în sala de operaţii, luându-i mâinile. Se spune că în viaţă există un moment, unul singur dar măreţ, în care trăieşti cu adevărat.

Lucy nu ştiu de ce o sărutase, dar sărutul lui era copleşitor. Nu va uita niciodată cum toată lumea se schimbase. îşi va aminti mereu căldura buzelor lui, felul în care o trase în braţele lui puternice, la început cu tandreţe, apoi din ce în ce mai pasionat. Nu-i păsa dacă va suferi, pentru că acum era conştientă cât de mult îl iubeşte. Până

acum reuşise să se păcălească, să se facă să creadă că nu era decât o pasiune trecătoare, dar cuprinsă în îmbrăţişarea lui, simţea că nu e adevărat. în acea clipă, totul dispăruse în jurul lor.

Toate întâlnirile pe sălile spitalului, dăţile în care îl urmărise operând, discuţiile purtate în maşină, toate acestea aveau un singur răspuns. O singură clipă, în care inima ei deveni în totalitate a lui. Sunt nebună, îşi spuse ea, nebună să cred că poate fi mai mult. Nu-i pasă cu adevărat de mine.

Cu blândeţe, bărbatul o eliberă.

- Există un destin care ne defineşte viaţa, murmură el, apoi o sărută din nou.

Erau atât de departe de spital, singuri pe plaja care mirosea a sare. Un fluture se apropie de ei şi rămase o vreme nemişcat, parcă privindu-i, înainte să se îndepărteze cu o bătaie scurtă de aripi.

Aceasta este singura clipă în care am trăit cu adevărat, îşi spuse Lucy, ştiind că era pierdută. Oare va dura mereu? Sau era doar o clipă? Atâta doar. Nu putea suporta gândul că era doar un flirt fără importanţă.

El îi dădu drumul din nou, murmurând aproape pentru sine, fără să o scape din priviri.

- Eşti o fată minunată.

- Asta. n-ar fi trebuit să se întâmple, spuse ea, încercând să pară jignită.

- Stiu! M-am rugat însă ca vacanţa să dureze o veşnicie şi brusc, cu sfârşitul atât de aproape, am ştiut. Am ştiut că nu o va face! O să se termine mult prea devreme.

Presupun că amintirea rămâne mereu cu noi, dar. nu se putea termina astfel.

Pentru o clipă, Lucy aşteptă să fie din nou sărutată, apoi

înţelese că bărbatul aştepta ceva de la ea, un fel de răspuns.

-Acum sunt asistentă calificată şi presupun că voi începe să lucrez cu adevărat. Te saturi să fii mereu studentă şi stagiară, vrei să ajungi în miezul lucrurilor.

-Ai planuri pentru viitor?

- Nu neapărat. Nu ştiam dacă nu cumva voi rata examenul şi nu voiam să-mi fac planuri care să dea greş. îmi place foarte mult munca din sălile de operaţie. Prefer să particip la operaţii mai degrabă decât să lucrez în saloane. Acolo se întâmplă cu adevărat lucrurile, pe masa chirurgicală.

- Stiu, zâmbi el.

- Mi-aş dori foarte mult să fiu asistentă în sala de operaţie, dar mai e mult de lucru până atunci!

- Ti-ar plăcea să lucrezi pentru mine? sugeră el.

Lucy îşi aminti de asistenta care lucra împreună cu el de ani buni: era genul tăcut, cu o figură lipsită de emoţie şi pentru o clipă se întrebă dacă nu propusese acest lucru doar ca să fie politicos.

- Mai e mult până aş putea ajunge acolo, oricum.

- Nu chiar atât de mult. Betty se căsătoreşte în august.

Cuvintele acestea păreau ireale. Nu-şi imagina asistenta aceea
liniştită şi tăcută, mireasă.

- Dar.. .murmură ea, simţind că se îmbujorează.

îşi dorea să fi lăsat acest obicei de şcolăriţă în urmă, dar nu ajunsese încă să scape de el. încercă să-şi scoată din minte gândul că e posibil să fie asistenta lui, chiar dacă ştia că-şi dorea cu disperare această şansă. într-o zi voi reuşi, îşi spuse ea, trebuie să reuşesc.

Bărbatul îi văzu neliniştea şi râse.

- Te-ai potrivi foarte bine cu mine, spuse el.

Cu o voce blândă, aproape o şoaptă, tânăra răspunse:

-Voiam. îmi doream să spui asta.

El o sărută din nou, apoi începură să vorbească despre viaţa care îi aştepta.

-în spital, ţi se va spune că nu sunt un bărbat politicos şi atent cu femeile. Pentru mine, slujba vine pe primul loc, pentru că datorez acest lucru pacienţilor mei. M-am gândit chiar că e greşit pentru un medic să se căsătorească, pentru că slujba lui trebuie să fie mereu cea mai importantă preocupare.

-Poate că adevărata ta mare dragoste este chirurgia, dădu ea din cap.

Ceea ce spusese medicul era adevărat. Stia de mult timp că Hugh
Davies nu poate fi bărbatul unei femei. în spital, se spunea că nu sărutase niciodată o femeie, dar astăzi o sărutase, nu doar o singură dată. Pentru o clipă, acest lucru o copleşise, dar îşi revenise repede. Nu era decât o întâmplare de vacanţă, datorată timpului şi locului, vremii calde de vară şi faptului că erau amândoi oaspeţii micului hotel. Aceste coincidenţe îi transformase în ceva mai mult, dar va trece odată cu sfârşitul vacanţei.

El îi vorbea încet, cu hotărâre:

- Vreau să ai o viaţă fericită. Toate femeile ar trebui să se căsătorească, pentru că dragostea este miracolul existenţei. Dar doctorii căsătoriţi îşi văd rareori soţiile, pentru că sunt foarte dedicaţi slujbei lor. Poate că femeile nu înţeleg că un doctor bun dă totul pacienţilor. De aceea, nu mă voi căsători niciodată.

Vocea lui era sinceră. Era ca şi cum, pentru o singură clipă, o uşă de deschisese în faţa ei, arătându-i ce ar fi putut

avea: fericire, un cămin, un soţ şi copii şi, cel mai mare cadou, multă dragoste.

Acum, uşa se trântise cu putere.

- Desigur, spuse Lucy, dar simţea că inima îi este copleşită de tristeţe şi de un sentiment amar de eşec. Se spune că ziua de mâine nu vine niciodată, încercă ea să zâmbească.

- Stiu.

O să-şi amintească mereu că erau împreună, singuri în această clipă minunată din zi, stând înconjuraţi de iarbă de mare şi scoici. Brusc, îşi dădu seama că această tortură trebuia să înceteze. Se ridică.

- Dacă nu ajungem la timp la cină, doamna Bettingley o să fie dezamăgită, pentru că a pregătit ceva special pentru noi. Să ne întoarcem să vedem care este surpriza, propuse ea.

Bărbatul se ridică şi el, silueta lui înaltă desenându-se clar pe fundalul albastru al cerului.

- Amândoi ne vom aminti de acest moment toată viaţa. Poate că ştiai acest lucru?

- Poate că ştiam.

Hugh o luă de mână şi porniră împreună înapoi pe plajă, admirând în trecere vegetaţia sălbatică de pe stâncile de la capătul întinderii de nisip. Da, avea dreptate. O să-şi amintească această zi toată viaţa ei.

Masa era deja pregătită în sala de mese a hotelului. Masa masivă, de stejar, era acoperită cu o faţă de masă brodată cu albastru, arătând aproape festiv. Doamna Bettingley le pregătise salată de crab, ornată cu bucăţi de ou fiert, rondele de ridichi şi bucăţi de castravete. Mai era şi plăcintă cu fructe de pădure, acoperită cu un strat generos de frişcă. în centrul mesei se afla un vas cu flori de câmp, care înveseleau atmosfera cu culorile lor vii. Pentru o clipă, avu impresia că

Hugh nu mai era un medic, ci doar un bărbat îndrăgostit de ea, aşa cum ea părea tânăra care îi dăruse inima ei pentru totdeauna.

Ar fi vrut să nu se despartă niciodată. Dar nu poate dura, îşi spuse ea, iar acum ajungem la sfârşitul acestei poveşti inutile. Să se despartă? Ar fi îngrozitor de crud. Dar se vor întâlni din nou în spital, pe culoare, în sala de operaţie, la fiecare colţ. Gândul acesta însemna acum mai mult decât orice. Hugh nu putea să fie îndrăgostit de Fleur Haynes, oricât de frumoasă ar fi.

Fusese geloasă când auzise despre ei, dar acum i se părea imposibil.

Când ajunseră la desert, el fu chemat la telefon. Lipsi destul de mult, dar nu dădu nici o explicaţie la întoarcere.

"Doctorii sunt secretoşi”, le spusese una dintre asistentele care le instruiau. "Aşa trebuie să fie, este parte din munca lor. "

Ar fi crezut că această seară petrecută împreună pe plajă i-ar fi apropiat. Sentimentele dintre ei se schimbaseră, asta era clar, dar tot nu credea că poate fi sigură de el. Orice putea să se întâmple! Chiar orice. Azi a fost raiul, se gândi ea, o zi superbă în care totul a fost perfect, iar oricine merită aşa ceva, măcar o dată în viaţă!

Poate că ziua de mâine nu va veni niciodată. Pentru o clipă, speră că e posibil. Poate.

Capitolul 3

Lucy sperase să călătorească spre Londra cu Hugh, în locul acestui drum îngrozitor cu trenul. O să fie bine pe drum, îşi spusese ea. Aceasta în cazul în care era într-o dispoziţie bună şi voia să vorbească. în spital era cunoscut ca "Doctorul tăcut", cel care nu stătea de vorbă. Poate că aveau dreptate, putea fi extrem de tăcut. Era genul de bărbat care lucrează ca o maşină. "Bisturiu, te rog. Forceps, te rog". Apoi, sunetul metalic al instrumentelor folosite.

Dar să meargă împreună spre Londra, urma să fie minunat.

Dormi până târziu. Era uimită să constate când se trezi şi se uită la ceas, că dormise cel puţin o oră în plus decât intenţionase. Nu-i venea să creadă.

- Doamne, e îngrozitor, îşi spuse ea şi sări repede din pat.

Seara trecută avusese prevederea să-şi facă bagajul, aşa că putu să coboare la parter pentru micul dejun. Mâncarea era deja pe masă, în faţa uşii de sticlă care dădea spre grădina cu flori şi spre garajul în care Hugh îşi parcase maşina. Acum, uşile garajului erau larg deschise, dar maşina nu se vedea nicăieri. Lucy privi din nou, uimită. Oare seara trecută nu fusese decât un vis? Planificaseră, aşa cum îşi amintea, să plece împreună la Londra, sau primise un telefon urgent de la spital, care îl obligase să plece noaptea, fără măcar să vină să-i spună rămas-bun?

Doamna Bettingley intră în sala de mese cu o tavă cu cafea fierbinte, lapte si un ou prăjit pe o felie de pâine, exact cum îi plăcea musafirei ei.

- Maşina doctorului nu mai este? întrebă tânăra, prea speriată ca să aibă grijă de ce dezvăluia prin reacţia ei.

- Nu. A primit un telefon în mijlocul nopţii, după ce nu

dormise mai mult de o oră şi jumătate. A spus că trebuie să plece imediat. Mă miră că telefonul nu te-a trezit, pentru că a sunat şi a tot sunat nebuneşte. Am întrebat dacă să te trezesc, dar mi-a răspuns: "Nu, lăsaţi-o să doarmă. Poate să se întoarcă mâine cu trenul. Eu trebuie să plec acum." Si a plecat.

Plecase, într-adevăr, iar lui Lucy nu-i venea să creadă.

Poate că doamna Bettingley văzu ceva ciudat în privirea ei, poate un reproş, pentru că adăugă:

- A presupus că vei înţelege, spuse ea cu tristeţe.

- Da, desigur.

O să aleg calea pe care mi-a recomandat-o, se gândi ea. Poate că simţise ceva. Acum visul era mort, pentru totdeauna.

- E ceva în neregulă? o întrebă proprietara hotelului.

- Nu. Presupun că a fost nevoie de el pentru o operaţie specială!

Dacă părea nepăsătoare şi veselă, era doar din puterea obişnuinţei. Nu avea altă soluţie. După micul dejun, urcă în camera ei şi îşi termină bagajul. Avea sentimentul ciudat că în ultimele câteva minute îmbătrânise teribil şi nu ştia ce să facă. Nu se gândise niciodată că i se va întâmpla aşa ceva, dar se întâmplase, iar impactul asupra ei era prea puternic.

Se duse la gară, unde descoperi că ceasul de la hotel era înainte şi că mai avea destul de aşteptat. Aici las în urmă o parte din mine, îşi spuse ea. Aici este locul căruia îi aparţin cu adevărat.

în timpul călătoriei, începu să o doară capul. Luă două aspirine şi speră că va ajunge la Londra înainte să i se facă rău. Reuşi să ajungă, dar trebui să ia un taxi pentru că avea prea mult bagaj şi se simţea mult prea rău ca să poată merge pe jos.

Portarul o întâmpină cu un zâmbet vesel şi cu o glumă, complet inutilă. îl rugă să spună supraveghetoarei că are o durere de cap îngrozitoare şi că nu poate coborî la masă, apoi urcă în camera ei, unde se aruncă pe pat.

într-un fel, se aşteptase să găsească un buchet de flori. Se întâmpla foarte des pentru surorile care aveau un iubit, iar Hugh nu putea să nu se gândească la aşa ceva. Dar nu primise flori! Când reuşi să-şi pună ordine în gânduri, îşi dădu seama că el lucra până târziu în sala de operaţii şi, desigur, nu avea de ce să-l învinovăţească. în viaţă, nu ai mereu timpul necesar.

Scrisorile pe care le primise erau o cerere de înscriere la un club pentru asistente medicale, o notă de plată de la spălătorie pe care întârziase să o plătească şi o scrisoare de la prietena ei Susan, în care îi spunea că are o invitaţie într-un loc special şi nu are o rochie potrivită, încheind cu rugămintea să-i împrumute rochia ei roz. Abia în această clipă Lucy îşi aminti că dusese rochia la spălătorie şi că uitase să o ia.

Puse pe uşă un bilet pentru Susan pe care scria: "M-am întors, dar trebuie să plec. Nu pot să-ţi împrumut rochia", sperând că n-o va deranja.

Mă simt ca şi cum aş fi murit, clătină ea din cap.

Nu credea că va fi în stare să doarmă cu această durere chinuitoare de cap, dar adormi repede şi următorul lucru pe care îl auzi fu clopotul care bătea în fiecare dimineaţă la ora şapte şi jumătate, dând deşteptarea.

"O iau de la capăt, cu încă o zi de lucru", se gândi Lucy, sărind repede din pat.

Cu toate acestea, uniforma de asistentă îi dădea un sentiment ciudat de siguranţă, de parcă s-ar fi întors acasă. Azi sunt sigură că se va întâmpla ceva, îşi spuse ea cu

speranţă, apoi coborî să ia micul dejun. Pe drumul spre sala de mese aruncă o privire pe lista cu turele şi descoperi că apărea în două ture: una imediat, dimineaţă, una după-amiază.

Micul dejun era foarte neplăcut după cele luate la hotel, cu mirosul de sare şi iarbă de mare şi vederea spre grădină. Asta este, încercă ea să se consoleze.

Când ieşi din sala de mese, una dintre surori o opri. Asistenta Woodware era foarte severă şi îşi făcuse stagiatura tot în acest spital, ţinând foarte mult la reguli şi supraveghindu-le cu grijă pe tinerele asistente.

- Doamna directoare vrea să te vadă, soră, îi spuse ea.

- Pe mine, soră?

- La ora zece. Eşti repartizată la salonul Bethany, iar sora de acolo se aşteaptă să fii punctuală.

- Mulţumesc, soră, răspunse Lucy.

Rămasă singură, tânăra oftă adânc. Salonul Bethany era salonul pentru bătrâni, cunoscut ca fiind cel mai deprimant din întreg spitalul, în care rezistenţa asistentelor era pusă la mare încercare. O să detest acest salon, îşi spuse ea, disperată.

La ora zece fix se duse în biroul directoarei, care începu să-i spună care erau îndatoririle ei în salonul Bethany.

în timp ce directoarea vorbea, Lucy îşi dădu seama că se gândea la Hugh, la felul în care se plimbaseră pe plajă şi cum stătuseră de vorbă în aerul curat şi sub briza mării. La insulele pe care le vizitaseră şi la păsările exotice. Se gândea la acele zile petrecute într-o lume nouă, o lume cu parfum romantic, în care se îndrăgostise încetul cu încetul de frumosul chirurg.

Ar fi vrut ca vacanţa să mai fi durat măcar câteva zile, dar şansa venise şi plecase repede, iar Hugh oricum fusese nevoit să plece. Ar fi fost nefericită în acele locuri fără el.

Salonul în care fusese repartizată era mare şi plictisitor. în

paturi zăceau bătrâne care îşi aşteptau sfârşitul, unele surde, altele senile, multe dintre ele aproape nebune, secătuite de lupta nedreaptă cu viaţa. Nu putea face mare lucru pentru ele, ştia foarte bine, oricât de mult ar fi dorit. Bethany, din toate saloanele disponibile! Nici măcar nu se gândise că va ajunge aici.

Sora Knox nu era genul de asistentă pe care să o iubeşti prea mult. Se povestea că aici, în urmă cu mulţi ani, înainte de existenţa saloanelor specializate şi când veneau doar pacienţi temporari, asistenta avusese o poveste de dragoste dezastruoasă. în cele din urmă, plecase din spital pentru a se căsători cu bărbatul pe care îl iubea, iar colegele ei îi făcuseră obişnuitul cadou, o piesă de argintărie. Dar bărbatul plecase cu altcineva, chiar de sub nasul ei. Acum era cea mai dificilă asistentă cu care să lucrezi, nemulţumită şi autoritară şi foarte greu de înţeles. Lucy se gândi la aceste detalii pe care le auzise cu groază, apoi se strădui să se adune.

- Mulţumesc, doamnă directoare, spuse ea.

Pentru o clipă, femeia o privi lung, apoi îi vorbi cu blândeţe:

- Cu toţii trebuie să învăţăm, iar uneori este mai bine să treci prin părţile mai grele ale meseriei de la început. Altfel, te afectează mai puternic mai târziu, când crezi deja că te-ai obişnuit. De acest şoc mă străduiesc să te feresc.

- Vă înţeleg, doamnă directoare, şi vă mulţumesc foarte mult.

Afară, la intrarea în biroul directoarei, se găseau două asistente
tinere, care aşteptau. Erau foarte îngrijorate pentru ce urma să li se întâmple în biroul de temut, încât nu observară cât de tristă era Lucy. Sperase că, după ce va lucra o vreme în

saloane, se va întoarce în sala de operaţii şi va putea să-l vadă din nou pe Hugh!

O să mor, îşi spuse ea, cu acea nefericire atât de des întâlnită la tineri. Gândul că va lucra cu sora Knox nu era deloc încurajator, iar zvonul era că mirosea problemele mult mai repede ca oricine din spital. Probabil că directoarea ştia foarte bine acest lucru. Imaginile suprapuse ale surorii de care se temeau toate începătoarele şi a bărbatului cu care se plimbase pe plajă o făceau să se simtă rău.

Se duse în salonul Bethany, iar când intră sora Knox ridică privirea, fixând-o cu severitate. La celălalt capăt al salonului, două asistente tinere făceau paturile. O bătrână cânta un cântec pentru copii cu o voce falsă, ascuţită, iar alta râdea nebuneşte. Era o imagine îngrozitoare, ca şi cum puteai vedea viaţa deteriorându-se şi lăsându-i pe aceşti oameni în urmă, ca pe nişte epave. Uneori, Lucy îşi spunea că ar fi mai bine pentru ei dacă ar muri.

- Doamna directoare mi-a spus să mă prezint aici, soră, spuse ea cu gravitate, stând cu spatele drept.

-Vei lucra aici trei luni, răspunse asistenta cu calm, dar fără nici o expresie. Stii în ce stare se află pacienţii din acest salon?

- Da, soră.

Pentru o clipă, Lucy avu impresia că această femeie nu avea inimă, că era doar un robot. Se temu că nu va rezista nici o zi aici. într-un pat, una dintre bătrâne ţipă, iar sora Knox se îndreptă spre ea, făcându-i semn să o urmeze. Ajunse acolo, sora luă mâna bătrânei.

- Ce s-a mai întâmplat acum, draga mea? întrebă ea.

- M-a muşcat un leu, răspunse bătrâna, privindu-le cu ochi îngroziţi.

- Nu cred că e tocmai adevărat, spuse asistenta cu voce blândă. Eşti bolnavă şi te afli într-un spital, iar aici nu avem lei. Nu e nimic de care să-ţi fie teamă. Ai venit să fii îngrijită şi vindecată.

Vocea blândă o linişti pe bătrână.

- Chiar o să mă fac bine? întrebă ea.

- Draga mea, noi putem să te ajutăm cu foarte multe lucruri, dar trebuie să ne ajuţi şi tu. Să-ţi aduci aminte că nu sunt lei într-un spital. Dacă aştepţi puţin, sora o să-ţi aranjeze patul şi o să te ajute să te simţi mai bine.

în acele câteva secunde, Lucy devenise conştientă de a doua personalitate a asistentei Knox. Era o femeie bună, care dorea să-i ajute pe cei nefericiţi.

în pauza de masă, fu nevoită să se întoarcă în camera ei şi să-şi schimbe halatul, pătat deja după tura de dimineaţă. Nu lucrase atât de mult de ani întregi şi avusese impresia greşită că salonul pentru bătrâni era un loc foarte liniştit. în astfel de saloane, nimic nu se întâmpla cu adevărat, iar singurul vizitator era moartea, lucru nu prea îmbucurător.

Se întrebă de ce se plângeau mereu servitorii, când o asistentă are mult mai multă treabă de făcut. O singură dimineaţă în Bethany o făcuse să înţeleagă cum stau lucrurile. Unii dintre pacienţi se amuzau aruncând diverse lucruri, iar uneori încercau să lovească o asistentă. Paturile acestor pacienţi aveau un semn, pentru a le avertiza pe cele care lucrau în salon. Sper că nu durează foarte mult, îşi spuse tânăra. Dacă mai am parte de astfel de dimineţi, o să am nevoie să fiu şi eu internată.

Când se apropie de camera ei micuţă, simţi cu claritate parfumul florilor. Pentru o clipă, i se păru că se află din nou în hotelul doamnei Bettingley. Apoi descoperi că avea chiuveta

încărcată cu flori de câmp, multicolore şi parfumate.

Rămase nemişcată, privindu-le lung, nesigură de ceea ce vedea. Apoi luă plicul mic şi extrase bucata de carton din interior. Era o carte de vizită cu numele lui Hugh Davies. în colţ, bărbatul scrisese: "Mult noroc! A fost o vacanţă minunată. Anunţă-mă cum te simţi şi ce mai faci."

Lucy simţi că vrea să plângă. Se aşeză încet pe marginea patului, pe punctul să izbucnească în hohote de plâns. E un bărbat minunat, spuse ea, mă bucur că nu m-a uitat!

Pentru că avea timp la dispoziţie, se aşeză la masă să-i scrie un bilet de mulţumire pentru flori. îi spuse că florile ajunseseră la ea chiar în clipa în care se întorsese în cameră, după prima dimineaţă petrecută în Bethany. Era sigură că va înţelege tot ce era de spus.

îşi şterse lacrimile de pe obraz, îşi schimbă halatul şi se pregăti pentru masă. Cum o să mai ies vreodată din Bethany? Se întrebă ea. Nu avea nici cea mai mică idee.

Puse scrisoarea în cutia poştală înainte să coboare în sala de mese şi tocmai se întorcea când îl zări pe tânărul Benny Andrews pe coridor. Benny trecuse examenul final anul trecut, după ce avusese mari probleme şi picase deja de trei ori. în cele din urmă, tatăl lui îl amenințase că nu-i mai dă nici un ban, dacă nu trece acest examen. Lucy îl ajutase să înveţe pentru examene, pentru că ea nu era presată. Bărbatul mergea în faţa ei pe coridor şi, auzindu-i pasul, întoarse capul, recunoscând-o imediat.

- Bună, Lucy, aşadar tu eşti! Am auzit că ai luat examenul, felicitări! Mă bucur pentru tine, mai ales că ai avut rezultate atât de bune.

- Aceea a fost partea uşoară, râse ea. N-ai aflat ce mi-au făcut acum?

- Sper că nu salonul Bethany!

- Exact salonul Bethany! răspunse ea, ridicând privirile spre cer. Trei luni, ca să vadă dacă înnebunesc sau rezist. Trebuie să mă crezi. Trei luni, un sfert de an!

El se opri.

- Ar fi trebuit să spui că nu eşti genul de temperament potrivit.

- Da, apoi să fiu pedepsită şi mai tare. poate chiar concediată. Era asta sau nimic. îmi doream foarte mult să lucrez în sala de operaţii şi uite ce primesc! Bietele paciente sunt prea bătrâne ca să mai suporte o operaţie. E oribil.

- E greşeala directoarei, comentă Benny. Ce idei are femeia aceea! Dar ce poţi face împotriva ei, fără să fii considerată oaia neagră? Uneori mă întreb dacă animalele nu fac mai bine când îi omoară repede şi fără dureri pe cei prea bătrâni.

- îmi pare rău pentru ele, multe sunt nişte drăguţe, dar slujba este practic imposibilă, clătină ea din cap, sperând că nu arată atât de disperată cum se simţea.

- Am înţeles că în Bethany nu se întâmplă nimic, oftă el. Că n-au măcar destulă judecată încât să se sinucidă.

- Da, nimic nu se întâmplă, am văzut şi eu.

Dar greşea, pentru că se întâmplă ceva, chiar în acea zi. Fu adusă o femeie care fusese victima unui accident de circulaţie. Pacienta era o femeie foarte bătrână, care părea să fie un caz fără speranţe şi senilă aproape în întregime. Ieşise din blocul în care locuia de ani de zile şi se găsise într-o Londră atât de schimbată, încât nu mai recunoscuse locurile. Făcuse un efort disperat să traverseze strada, ţinând mâna întinsă în faţa maşinilor, ca şi cum ar fi sperat că astfel le va opri. Desigur, era o idee greşită şi fusese lovită de o maşină.

Nu fusese rănită foarte grav, dar fiind foarte bătrână, medicii consideraseră că e mai bine să o mai ţină sub observaţie o vreme şi o trimiseseră în salonul Bethany.

Ai fi putut crede că nu mai încape nici măcar un copil în salon, astfel încât bătrâna fu dusă într-o cămăruţă cunoscută sub numele de "anexa". De fapt, era o porţiune de coridor chiar la capătul salonului. Iniţial, se planificase să fie transformată într-un dulap de pături, dar văzând că încăpea un pat, ajunseseră la concluzia că e mai bine să o folosească în cazurile în care salonul e plin.

Lucy se duse să o vadă pe noua pacientă. Hainele ei erau scumpe, aproape extravagante, şi purta un colier de perle şi inele pe ambele inelare. Imediat după ce fu pusă în pat, femeia deschise ochii şi întrebă, destul de coerent:

- Unde mă aflu?

- Aţi avut un mic accident şi v-au adus aici. Unde locuiţi?

Bătrâna doamnă avu nevoie de ceva timp pentru a înţelege ce vrea
de la ea, dar răspunse repede:

- Locuiesc la numărul 50, St Peters Garden, în Knightsbridge. Numărul meu de telefon este în cartea de telefon, dacă vrei să cauţi lady Richardson.

Spuse toate aceste lucruri cu un zâmbet neajutorat. După ce bătrâna adormi din nou, Lucy se îndreptă spre telefon. Menajera fu cea care răspunse, adăugând că fusese foarte îngrijorată pentru ea. Fiul ei, sir James, era în acest moment într-o operaţie, într-unul dintre marile spitale londoneze.

- Operaţie? repetă Lucy, surprinsă.

- Este un chirurg renumit. O să trimit mesajul dumneavoastră şi probabil că vă va da un telefon după ce va termina.

- Mulţumesc.

Se întoarse în salon şi îi spuse surorii Knox, care părea impresionată. Salonul era de obicei plin cu bătrâni senili, care mureau aici. Nu avuseseră niciodată o celebritate. Desigur, îl cunoşteau cu toţii pe marele chirurg, despre care se spunea că făcuse minuni în cercetările despre cancer. Curând după această discuţie, sir James dădu telefon. Sora Knox vorbi cu el, apoi anunţă că medicul va ajunge într-o oră cel mult.

Ajunse mult mai devreme decât ar fi fost de preferat, pentru că era o zi extrem de ocupată în salon. O bătrână murise, iar o alta căzuse din pat, oricât de imposibil ar fi părut acest lucru. Două paciente aveau crize de isterie, în special datorită singurătăţii şi părăsirii, iar asistentele nu prea aveau ce face pentru a le calma. Era un chin continuu să lucrezi în acest salon, iar sora părea să se fi născut pentru aceasta. Lucy se întreba cum reuşea să-şi păstreze calmul, dar cert e că o făcea.

Sir James Richardson apăru înainte de a fi cu adevărat aşteptat, dar nu era decât vina lor, nu a lui. Intră în salon neanunţat, chiar în timp ce bătrâna doamnă Hodges începuse să cânte imnul.

Asistentele se aşteptau să înceteze din oboseală, dar nu părea să o facă niciodată. La vederea lui, sora Knox alergase să-şi aranjeze halatul, iar Lucy fu imediat reperată şi luată la întrebări de marele chirurg.

- Sunt sir James Richardson, mama mea.

- Da, sir James, vă aşteptam. Vreţi să mă urmaţi, vă rog?

îl conduse în mica anexă cu pereţi albi, spre patul în care mama lui stătea liniştită.

- Bună, mamă, spuse el.

Femeia deschise ochii albaştri şi mari, apoi zâmbi, dar nu

părea să-l fi recunoscut.

-Mă simt bine, dădu ea din cap, apoi închise ochii şi adormi la loc.

Sir James aduse un scaun lângă pat şi se aşeză pe el, vizibil afectat.

- De când este aici? întrebă el.

- De aproape patru ore.

- Nu sunt oase rupte?

- S-au făcut radiografii în clipa în care a fost adusă, iar doctorul a spus că nu are nevoie decât de odihnă şi linişte.

- într-adevăr, dădu el din cap aprobator. Este, desigur, o femeie foarte energică, mereu dornică să se mişte şi, chiar dacă nu pare, are peste optzeci de ani.

- Ne-a fost de folos când s-a trezit, ne-a oferit toate informaţiile necesare.

El rămase o vreme nemişcat. Era un bărbat înalt, mult mai înalt decât media. Avea păr des şi mâini elegante de femeie, mâini de chirurg. Ochii lui aveau acea privire pătrunzătoare a marilor medici.

-Aveţi un salon privat în care să fie mutată? întrebă el, brusc.

- îmi este teamă că nu, domnule. Este foarte confortabil aici.

- Da, ştiu, dar vreau să aibă intimitate.

- O să o întreb pe sora şefă dacă putem găsi un astfel de salon, deşi nu sunt sigură că medicul va fi de acord să fie mutată. Ne-a spus să o supraveghem cu grijă şi să raportăm orice schimbare.

- înţeleg, dădu el din cap, oarecum deranjat. O să văd ce se poate face. Vă mulţmesc pentru că aţi fost atât de buni cu ea.

în această clipă apăru sora Knox, arătând impecabil, purtând o uniformă pe care o păstra pentru ocaziile când întâlnea medici specialişti care erau, după părerea ei, aproape de Dumnezeu.

- Bună dimineaţa, domnule, spuse ea cu politeţe.

Lucy realiză cu uşurare şi cu oarecare amuzament că medicul mai întâlnise aşa ceva şi ştia exact cum să se poarte.

- Imediat ce se simte mai bine, spuse el, vreau ca mama să fie mutată într-un salon privat. Acest loc nu este potrivit pentru ea.

- Nu, sir James, răspunse asistenta, fără se îndrăznească să arate cât de mult o irita remarca lui.

Era unul dintre acei bărbaţi care nu ştiu decât să comande, iar asistentele medicale îi detestau.

- Mă bazez pe dumneavoastră. Acum o să cobor să aflu ce poate fi făcut, încheie el, plecând fără să-şi ia măcar rămas-bun.

Când ajunse spre seară în camera ei, Lucy îşi aruncă repede pantofii din picioare. Ce uşurare! Camera era parfumată şi înveselită de buchetul mare de flori.

- Nu poate fi nimic prea grav în neregulă cu această lume, atâta vreme cât aceste flori minunate mai înfloresc, spuse ea cu voce tare.

Era o seară sufocantă, iar Lucy îşi luă papucii confortabili şi coborî în grădină. Avea nevoie de aer, iar râul care curgea foarte aproape de spital îi dădea impresia de prospeţime. Păşi încet spre apă, cufundată în gânduri.

Ziua fusese mai plină de evenimente decât crezuse că e posibil. De fapt, nu părea atât de rău în Bethany cum crezuse la început. Problema era valul de disperare care se înălţa în ea la vederea acelor bătrâne care aşteptau să moară. Pentru cele

mai multe dintre ele, familia era pierdută, uitată. De fapt, proprii fii sau nepoţi erau uneori mai uşuraţi să afle că au murit. Fusese o zi lungă, dar îşi făcuse datoria.

Sir James fusese foarte autoritar, dar sora Knox detesta autoritatea, chiar dacă i se supunea. Lucy pe de o parte n-o plăcea pe această femeie, care părea să facă parte din acel salon plin de disperare, dar pe de altă parte se gândea că n-a văzut asistentă mai dedicată. Renunţase la viaţa ei pentru a-i ajuta pe alţii şi era trist că era singură. Nu putea ajunge la un grad mai înalt şi nu mai avea ce aştepta în plus de la această profesie. Decât momentul în care vârsta înaintată o va obliga să se retragă.

Lucy îl zări pe Hugh Davies traversând curtea şi, pe jumătate ruşinată, descoperi că simplul fapt că era acolo, în faţa ochilor ei, schimba întreaga zi în bine. El se întoarse şi o zări. Figura i se lumină şi lăsă la o parte cărţile pe care le căra, îndreptându-se spre ea.

- Mulţumesc pentru acele flori minunate, mi-au făcut o mare plăcere, spuse ea încet.

- îmi pare bine că ţi-au plăcut! Directoarea mi-a spus că lucrezi în Bethany.

- Da. Desigur, e plictisitor, pentru că voiam să lucrez în sala de operaţie.

- {tiu.

Ochii lui negri păreau să vadă prin ea, aflând singuri răspunsul la întrebările care îl interesau.

- Ştii foarte bine că nu poţi ajunge pe moment în sala de operaţii, dar o să văd ce pot să fac.

- îmi doresc asta cu disperare, declară ea.

Bărbatul o privi liniştit, cu ochii lui negri şi adânci, iar

tânăra fu sigură că era în stare să facă pentru ea ceea ce pentru alţii era imposibil.

- O să văd ce poate fi făcut. Ai încredere în unchiul, râse el. Stii că directoarea pleacă?

- Directoarea? Nu.

- Nu a spus încă nimănui, dar eu ştiu deja de câteva luni. Va pleca în curând, iar în locul ei va veni o verişoară de-a mea.

- O verişoară?

El dădu din cap aprobator.

- Fac parte dintr-o familie cu o pasiune pentru domeniul medical. Stella va lua locul directoarei, şi sunt sigur că se va descurca de minune. Are idei mari şi este foarte plăcută. O să aducă multe schimbări.

- Da, desigur.

Hugh se opri în faţa spitalului, iar Lucy avu impresia că se schimbă din nou, devenind mai rece şi mai profesional. Da, marele spital avea puterea de a schimba oamenii, putea să simtă. Deja erau mai departe unul de altul decât fuseseră pe plajă, dar orice s-ar întâmpla, amintirea era mereu vie.

- Sper că se va simţi bine aici, spuse Lucy.

- Stiu că se va simţi bine. Pentru fiecare dintre noi, medicina este, după cum spuneam, o pasiune. Este prima noastră dragoste. Să-ţi aminteşti acest lucru!

Părea ca un fel de avertizare, o formă de rămas-bun, pentru că atmosfera se răci între ei. Bărbatul observă şi el acelaşi lucru, pentru că spuse:

- înveseleşte-te! Stella nu va vrea să irosească o asistentă bună ca tine într-un salon ca Bethany.

Se întoarse la maşina lui şi plecă. Lucy avea un sentiment ciudat că şi-au lăsat adevăratele personalităţi în urmă, în acea

după-amiază lângă malul mării, cu fluturii albaştri, cu mirosul de sare şi sentimentul copleşitor al primului sărut. Poate că ar trebui să uit, îşi spuse ea, întorcându-se în clădire. Poate că are dreptate şi pentru noi cariera vine pe primul loc.

Când se întoarse în tură, tânăra asistentă o întâmpină cu nelinişte.

- Avem un accident de maşină care ni s-a trimis aici, spuse ea repede. O tânără foarte frumoasă, în haine elegante, care a fost lovită de o maşină.

- Sper că nu e aici cu bietele bătrâne? exclamă Lucy, exact în clipa în care bătrâna care cânta imnuri începuse un altul nou. Doar nu o să fie obligată să stea aici.

- Nu, sora Knox a repartizat-o în camera cu vechituri. Era un pat acolo şi era singura posibilitate.

- Oh, doamne!

Camera cu vechituri era o încăpere extrem de mică, pe care se presupunea că spitalul o va folosi doar în cazuri urgente. Dar acesta era probabil un caz urgent. Tânăra fusese adusă de la urgenţe cu un braţ rupt şi inconştientă, şi trebuia supravegheată.

Asistenta şefă se apropie:

- Am victima unui accident în camera cu vechituri. Te rog să ai grijă de ea, soră, spuse ea. Are nevoie de supraveghere.

Lucy se îndreptă spre camera indicată. Era foarte mică, fără covor, dar cu draperii la ferestre, care acum erau trase, diminuând lumina care pătrundea prin geam. Pe pat era întinsă o tânără cam de vârsta ei, gemând uşor. Părul întunecat era răvăşit. Cineva o dezbrăcase şi purta un halat de spital, dar nu părea să o avantajeze foarte mult această îmbrăcăminte. Mişcă pacienta într-o poziţie mai confortabilă, apoi îi luă pulsul. Avea un braţ pus în ghips şi probabil că

suferise o lovitură la cap, pentru că un bandaj destul de mare îi înconjura fruntea. în rest, nu părea să fi păţit mare lucru. Când gemu uşor, Lucy se apropie de ea.

- Te doare ceva? întrebă ea cu blândeţe.

Nu crezuse că tânăra o auzise, dar aceasta deschise încet ochii.

- Nu pot să văd prea bine. Cine eşti?

Imediat, Lucy abordă o voce profesională.

- Sunt asistentă în acest spital. A avut loc un accident şi ai fost adusă la noi.

Aceste lucruri nu păreau să o intereseze prea tare pe pacientă, care îşi mişcă încet capul şi spuse:

- Mă doare mâna.

- Da, este ruptă. Acum este în ghips şi îşi va reveni repede. Nu-ţi face probleme. Cum te cheamă?

- Numele meu este Evadne. Evadne Graham.

- Da.

îşi dăduse seama din prima clipă. Această femeie era sora ei geamănă, pe care o văzuse ultima oară la vârsta de nouă ani şi despre care nu mai aflase nimic. Ştia foarte bine că mătuşa ei nu o plăcea pe mama lor şi putea înţelege aceste sentimente, dar simţea că e mai bine să nu spună nimic.

Pacienta continuă să se plângă.

- Eram la volanul maşinii mele. Nu sunt obişnuită să conduc prin Londra, probabil că am făcut ceva stupid. Poşeta mea? îşi aduse ea aminte. Unde este poşeta mea? Era o mulţime de bani în ea.

Ridicând privirea, Lucy zări o poşetă care arăta extravagant agăţată de marginea suportului pentru perfuzii.

- Este aici. Vrei să văd ce este înăuntru?

- Te rog.

Poşeta din piele de crocodil era foarte frumoasă. în interior era un portţigaret de aur, un portofel în care se aflau câteva bancnote şi alte câteva bancnote împrăştiate.

- Sunt cam treizeci şi cinci de bancnote, anunţă Lucy.

- Da, presupun că este bine.

- N-ai de ce să-ţi faci probleme. Eşti în mâini bune. Spune-mi adresa ta, ca să-ţi anunţ familia.

- Mătuşa mea stă la hotelul Royal şi se numeşte Marion Richardson.

- O să mă asigur că află.

- Se îngrijorează foarte repede, spuse tânăra, apoi făcu o grimasă. Oh, doamne, mă simt îngrozitor.

Lucy îşi repetă că este doar o asistentă calificată, care are în grijă o pacientă. O ajută să stea mai bine, pregăti sedativele, apoi o pregăti pentru odihnă.

- O să te simţi mai bine în curând.

- Nu mă lăsa singură! Eşti foarte drăguţă. Cum te cheamă?

Pentru o clipă, Lucy se gândi să-i spună surorii ei adevărul, apoi
hotărî că nu e cel mai bun moment.

- Poţi să-mi spui "soră", răspunse ea, apoi ieşi din cameră în vârful picioarelor.

îi dădu raportul şefei ei, dar pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut adevărul. Propuse ca una dintre asistente să-i dea telefon doamnei Richardson, dar fu trimisă ea să facă acest lucru. Amintirile pe care le avea despre mătuşa ei vorbeau despre o femeie agitată, destul de exagerată uneori. Reacţia acesteia dovedi că avea dreptate. Mătuşa ei scoase un ţipăt ascuţit, apoi spuse că e distrusă. îşi reveni destul de greu şi în cele din urmă anunţă că-l va trimite pe Anthony Strong, vărul pacientei, imediat la spital. Mai târziu, după ce-şi va reveni din

şoc, va veni ea însăşi.

Lucy îi povesti aceste lucruri asistentei Knox.

în mai puţin de o oră, vărul Anthony Strong apăru. Asistenta şefă plecase într-un salon alăturat să vadă un prieten, iar Lucy fu nevoită să-l primească. între timp, încercase să-şi dea seama ce fel de văr ar putea fi, dar nu reuşise să-şi aducă aminte. Ar trebui să fie rudă din partea mătuşii, probabil. Era de înălţime medie, un bărbat cu păr atât de blond încât părea aproape alb şi era extrem de atractiv. Când se întoarse să-i vorbească, tânăra văzu cât de palid era, apoi cât de albaştri erau ochii lui, ca florile strălucitoare de primăvară. Era ruşinată că o putea fermeca, dar era imposibil să nege.

- Aţi venit să o vedeţi pe domnişoara Graham? întrebă ea.

- Exact! A avut un accident de maşină. A fost rănită grav?

- Oh, nu, nimic foarte grav, dar este destul de afectată. Şi-a rupt mâna dreaptă.

- Desigur, Evadne ar alege să-şi rupă exact mâna dreaptă.

Lucy ignoră cu răceală această remarcă.

- Este încă sub stare de şoc, dar nu e nimic foarte grav.

- Pot să o văd?

- Da. Nu se află în acest salon, pentru că acesta este un salon special pentru bătrâni, dar vă pot conduce. Vreţi să mă urmaţi?

îl conduse afară din salon, apoi pe coridorul din continuarea salonului. Avea sentimentul că el o urmărea cu atenţie, evaluator, ca şi cum voia să afle mai multe. Simţea că va începe în curând să-i pună întrebări. Dar trebuia să se adune. Pentru că era un bărbat fascinant, era necesar să se adune.

- Numele ei este Evadne, spuse el, dar cu toţii îi spunem

Eva. E numele primei femei.

- Da, ştiu.

- Spuneţi-i că sunt Tony şi veţi vedea că va dori să mă vadă.

în acestă clipă, asistenta şefă Knox apăru, destul de prost dispusă. Probabil avusese necazuri cu prietenul ei. Oricum, încă de dimineaţă nu fusese în toane foarte bune.

- Unde te duci, soră? o întrebă ea cu severitate.

- La domnişoara Graham. Acesta este vărul ei, soră.

Imediat, asistenta şefă îi făcu semn bărbatului să o urmeze.

- Vă rog să veniţi cu mine.

Lucy rămase nedumerită în locul în care se afla.

Se întoarse la salonul bătrânilor, simţindu-se strivită. Anthony era atât de tânăr, atât de frumos şi, fiind vărul Evadnei era şi vărul ei.

în salon, majoritatea pacienţilor dormeau, aşa că se aşează la birou.

O jumătate de oră mai târziu, asistenta şefă se întoarse, dar era într-o dispoziţie foarte schimbată, de parcă n-ar fi fost ea.

- E foarte drăguţ vărul domnişoarei Graham, spuse ea, şi va reveni mai târziu împreună cu mătuşa ei. Biata femeie a fost foarte şocată, desigur. Au venit la Londra pentru cumpărături şi câteva seri de teatru.

- Da, soră.

- Ai grijă de ea, o sfătui femeia. Va avea nevoie de toată îngrijirea noastră.

Lucy îşi aminti că una dintre asistente spusese că sora Knox are o slăbiciune pentru bărbaţi. Se pare că e adevărat, îşi spuse ea.

O oră mai târziu o vizită pe Evadne, descoperind că după ce dormise arăta mult mai bine. Pacienta o privi cu ochii ei verzi şi strălucitori şi murmură:

- Sunteţi foarte bune cu mine.

- Aceasta este meseria noastră, răspunse Lucy, îndreptând automat cuverturile. Am o veste bună pentru tine. Mătuşa ta vine să te vadă şi o să încercăm să te aranjăm puţin.

Evadne gemu.

- Să arăt bine în halatul ăsta oribil?

- îmi pare rău, este obligatoriu în spital, şi nu avem altceva. Poate că mătuşa ta o să-ţi aducă o cămaşă de noapte. Ar fi mai bine, nu?

- Prea bine ca să fie adevărat, exclamă dezgustată pacienta.

E foarte răsfăţată, constată Lucy şi, cu toate că o invidia într-un fel, îşi spuse că nu e foarte bine pentru cineva să crească astfel.

Când mătuşa ei sosi, era prea îngrijorată pentru nepoata ei ca să o poată recunoaşte pe Lucy. Părea să fie mult mai bătrână decât şi-o amintea şi şchiopăta uşor, probabil din cauza reumatismului. Era în mod evident disperat de îngrijorată pentru Evadne şi insista că un specialist trebuie să o vadă.

- Copila a avut mereu o inimă slabă, vreau să fie consultată de un specialist! îi spuse ea surei Knox.

Aceasta era într-o stare de spirit foarte plăcută. Era una dintre acele femei ajunse la vârsta medie, foarte atrasă de tinerii blonzi. Anthony, vărul pacientei ei, era foarte atractiv, cu părul lui blond şi ochii foarte albaştri. Asistenta care se ocupa de personal nu rată ocazia să spună câteva cuvinte

despre sora Knox.

- Când îi place cineva, doamne! Chiar îi place.

- Pare să o placă pe domnişoara Graham, comentă Lucy.

- Chiar o place. Dar ştii ce mi se pare ciudat? Are acelaşi nume de familie ca tine şi semănaţi foarte mult. Extrem de mult, spuse asistenta gânditoare. Numai uniforma te face să arăţi altfel.

- Da, poate.

Ar fi fost o prostie să o contrazică. Lucy se mulţumi să râdă şi se întoarse la munca ei. Era atât de ocupată, încât nu avea timp nici să se gândească. Ajunsese la concluzia că nu i-ar plăcea ca Evadne sau mătuşa ei să o recunoască. Principalul pericol trecuse, dacă nu descoperiseră asemănarea în primul moment. Nu trebuie să-mi fac probleme, spuse ea, nu rămâne decât să aştept.

Capitolul 4

Hugh fu chemat să o consulte pe Evadne. Fusese, desigur, ideea mătuşii ei. Lucy nu aflase nimic despre acest lucru, dar era în salon când el apăru. Se îndreptă spre lift, în clipa în care chirurgul se apropia de salon. Asistenta şefă plecase să-şi schimbe uniforma, cum făcea de fiecare dată când primea vizita unui medic şi-i spusese lui Lucy: "Reţine-l câteva secunde". Apoi plecase împreună cu el.

Hetty Smith, una dintre stagiarele tinere, remarcase din nou că sora Knox avea o pasiune pentru bărbaţi, că era "nebună după ei". Desigur, era de curând aici şi mai făcea astfel de remarce lipsite de tact, deşi uneori suferea foarte mult pentru greşelile ei, neînţelegând că o asistentă nu trebuia să bârfească.

-Hetty, o să ai necazuri serioase într-o zi, dacă nu încetezi să spui mereu astfel de prostii, o avertizase Lucy, sperând că arată destul de experimentată ca să dea sfaturi.

După ce o asistentă se califică, e timpul să lase copilăriile în urmă şi să devină o persoană responsabilă.

Asistentele începătoare nu au voie să vorbească despre şefele lor, chiar dacă acestea sunt "nebune după bărbaţi".

Lucy se opri pe coridor, ştiind că sora Knox şi Hugh urmau să se apropie. Se temea că era suficient să audă pasul lui ca să se tulbure şi să se îmbujoreze. Se ruga din toată inima să nu observe nimeni. Corpul ei părea să aibă idei proprii, reacţionând la aproprierea lui, deşi nimic din jur nu părea schimbat în vreun fel. Când se apropiară de ea, asistenta şefă o strigă:

- Soră!

- Da, soră, răspunse ea repede, urmându-i în tăcere, la un pas în spate.

Jumătate din ea voia să fie cu ei, pentru că Hugh era acolo, iar cealaltă jumătate era îngrijorată, speriată că se va trăda în vreun fel şi ochii de vultur ai şefei ei vor descoperi adevărul.

Hugh se duse la patul lui Evadne şi i se adresă cu blândeţe. Vocea lui era calmă, controlată, spunând lucrurile care se spuneau de obicei unui pacient, aproape nişte banalităţi:

- îmi pare rău că aţi avut un accident. Am venit să văd cu ce vă pot ajuta. E păcat că sunteţi bolnavă, dar acum vom face tot posibilul să vă recuperaţi cât mai repede.

Folosea fraze diferite, în funcţie de pacienţi, după cum Lucy ştia prea bine.

Evadne reacţionă imediat. Părea să fi revenit la viaţă, iar figura ei îşi recăpătase strălucirea. Reacţia se datora frumuseţii lui Hugh şi a felului lui de a o trata, pentru că se pricepea foarte bine să se apropie de pacienţi. îi povestise râzând lui Lucy despre tactica pe care o folosea, dar acum vedea în faţa ochilor rezultatul.

- Alt medic. oh, doamne! spuse Evadne, ca şi cum nu mai avea nevoie de o altă consultaţie, ceea ce desigur nu era decât teatru!

Era destul de vizibil că-i plăceau bărbaţii. Că îşi folosea frumuseţea, personalitatea fermecătoare şi tot ce avea pentru a se face atrăgătoare şi plăcută lor.

Hugh părea să reacţioneze la farmecele ei. Putea să fie extrem de atrăgător şi urmărindu-l acum cu sora ei, chiar dacă nu ştia asta, Lucy simţi că orele pe care le petrecuseră la malul mării, înconjuraţi de iarbă de mare şi de fluturi albaştri, clipele în care se ţinuseră în braţe sărutându-se cu pasiune, erau mai departe decât fuseseră vreodată.

Oare acel sentiment dispăruse pentru totdeauna?

Medicul continua să vorbească. Era unul dintre acei bărbaţi cu voce foarte atrăgătoare, care vorbea direct inimii şi căruia nu i te puteai împotrivi. Ce prostie din partea ei că s-a îndrăgostit de el! Nu trebuie să mă mai gândesc la acest lucru, se certă tânăra. Din exterior, părea o asistentă bună: tăcută, rezervată, fără să spună nimic.

Probabil că pacienta primise câteva dintre obiectele care îi aparţineau, pentru că purta o cămaşă de noapte de mătase care mai mult descoperea decât acoperea. Ca şi cum ar fi fost conştientă că e prea transparentă, luase pe deasupra un halat albastru deschis, care îi scotea în evidenţă părul întunecat. Era strălucitor de frumoasă!

Dacă se poate îmbrăca aşa, înseamnă că nu se simte atât de rău, îşi spuse Lucy. Odată ce suspiciunea luase naştere, nu mai putea fi dată la o parte. îi era ruşine că e geloasă, dar ştia că nu se poate apăra.

Nu vreau să fiu aici, nu pot fi obligată să văd toate astea, se gândi tânăra, dar nu putea pleca. Făcea parte din munca de fiecare zi pentru o asistentă, iar nimeni nu ştia că era bântuită de amintirea bărbatului care stătea la câţiva paşi de ea.

Rămase lângă pat, asistenta şefă stând la capătul opus, iar Hugh în faţa ei. Nu spusese nimic. Nimeni n-ar fi bănuit că existase ceva între ei, dar în urmă cu două, trei zile, Lucy îşi imaginase că sunt îndrăgostiţi. Această amintire avea puterea să o rănească, mai mult decât îşi imaginase vreodată că este posibil.

Hugh era probabil slab, mult mai slab decât putea crede. îşi aminti că mama ei îi spusese la un moment dat că toţi bărbaţii sunt slabi când apare o femeie frumoasă, chiar şi cei

mai loiali dintre ei.

Sora aruncă o privire spre Lucy. Aceasta mai mult simţi decât văzu privirea.

- Du-te să te ocupi de salon, soră, câtă vreme suntem aici cu pacienta, spuse femeia pe un ton de comandă.

Nu însemna decât un singur lucru: dispari! Trădase cu claritate ce simţea, iar sora, celebră pentru isteţimea ei, descoperise ce se întâmpla. Aşadar, o trimisese la treburile ei.

Dar era recunoscătoare că îi spusese să plece. Se întoarse încet în salon. Poate că avantajul muncii este că te împiedică să te gândeşti la alte lucruri. Bethany se prezenta ca de obicei: o bătrână plângea pentru că moartea întârzia să o scape de probleme, cealaltă continua să cânte imnuri. Bietele de ele, făceau şi ele ce puteau aşteptând să treacă timpul până când ultimul vizitator o să vină să le vadă.

Ieşind din salon ca să aducă nişte cărţi de care avea nevoie, Lucy îl zări pe tânărul Anthony Strong. Purta un costum de culoare deschisă şi părea foarte vesel. Probabil că venise să o viziteze pe Evadne şi se îndrepta spre camera ei, când tânăra asistentă îl opri.

- îmi pare rău, dar orele de vizită s-au încheiat. Sunt dezolată, dar avem nişte reguli care trebuie respectate! Oricum, un medic specialist a venit să o vadă pe pacientă, iar asistenta şefă este de faţă, spuse ea cu fermitate.

El se întoarse şi o privi cu atenţie.

- Oh, doamne! ironiză bărbatul severitatea ei.

- Nu cred că va dura foarte mult, dacă doriţi să aşteptaţi, continuă ea, încercând să fie mai politicoasă. Vreţi să iau florile şi să le pun în apă? O să le duc în camera pacientei, imediat ce se încheie vizita medicală.

- Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră, zâmbi el. Vedeţi, sunt obişnuit doar cu clinicile particulare şi credeam că şi în spitale lucrurile sunt la fel.

- Din nefericire, nu este aşa.

- Am descoperit şi eu, râse el, şi trebuie să constat că asistenta şefă mi se pare destul de severă.

- Aşa trebuie să fie asistentele şefe, îl avertiză ea.

- Sper că nu veţi ajunge asistentă şefă.

Aproape pierzându-şi tonul profesional, Lucy declară:

- Eu sper că o voi face, altfel salariul meu nu va creşte niciodată, ceea ce îmi doresc.

- Sunt sigur, zâmbi el, urmărind-o cu atenţie în timp ce punea florile în apă. Mi se pare că semănaţi foarte mult cu Evadne. Chiar foarte mult! Aţi observat?

- Poate că suntem tipuri asemănătoare, ridică ea din umeri.

E periculos să continue acest joc, îşi spuse tânăra.

- Nu aveţi o figură comună, observă el, chicotind.

Era un bărbat atrăgător şi vesel, care părea să aibă o fire foarte plăcută. Nu şi-l imagina fiind gelos sau dificil.

- Nu sunt prea important pentru Evadne. Ei îi plac bărbaţii bogaţi. Eu sunt un artist. Din nefericire, pentru ea nu cred că e ceva interesant. I-ar plăcea un tip cu un munte de bani, care să poarte costume elegante şi să o facă să se simtă importantă din punct de vedere social, râse el. Din câte se vede, nu fac parte dintre preferaţii ei.

Părea să ştie mai multe despre sora ei decât lăsa să se vadă.

- Sunt sigur că veţi ajunge foarte important, spuse Lucy cu blândeţe.

în această clipă, uşa de la camera Evadnei se deschise şi

asistenta şefă ieşi. Părea într-o stare de spirit îngrozitoare, de parcă se petrecuse ceva neplăcut. Ieşise în cel mai prost moment, părând acră ca o lămâie şi privindu-i cu ochi furioşi.

Privirea ei se fixă pe silueta subţire a lui Lucy, care ţinea buchetul de flori, cu Anthony stând aproape de ea. Poate că avusese o mână pe braţul ei şi o privise fermecător, deoarece era un tânăr foarte atrăgător.

Asistenta şefă nu spuse decât un singur cuvânt, dar nu era nevoie de mai mult.

- Soră!

- Da, vă rog?

- Eşti bună să te întorci în salon?

Imediat, sora Knox se apropie de Anthony şi începu să-i vorbească pe acel ton fermecător, cu care îi trata pe pacienţi şi pe vizitatorii importanţi.

Lucy nu îndrăzni să zăbovească. Puse florile pe o etajeră, apoi se întoarse în salon, fără să-i spună nici un cuvânt lui Anthony. Spera doar că bărbatul nu credea că încercase să flirteze cu el.

Asistenta şefă ajunse în salon mult mai târziu, încă furioasă. I se adresă lui Lucy, care se afla în micul cabinet în care îşi păstra cărţile, despărţit printr-un geam de sticlă de restul salonului.

- Soră, trebuie să-ţi aduc aminte că, în clipa în care intrăm în tură, sunt foarte multe lucruri de făcut şi nu ne permitem să irosim timpul nefăcând nimic, ci doar amuzându-ne? Nu ştiu ce credeai că faci cu acel tânăr care venise să viziteze o pacientă- nu pe tine- şi care îi adusese flori. Să nu se mai întâmple.

Nimeni nu se apăra în faţa asistentei şefe, pentru că era un efort inutil.

- Nu, soră, fu tot ce răspunse Lucy.

Numai un nebun era capabil să se certe cu ea!

Sora Knox se calmă spre ora unsprezece şi jumătate, când una dintre paciente făcu al treilea atac de cord şi avea nevoie de toate îngrijirile. Când trebuia să se ocupe de pacienţi, era extraordinar de calmă, trebuia să recunoască! Problema era că nu-i plăceau tinerele şi o deranja să vadă asistente frumoase, poate pentru că nu fusese niciodată una.

Când se retrase pentru pauza de prânz, una dintre asistentele stagiare îi aduse un bilet.

- Sper că n-am greşit, soră, dar un domn- cel care a adus florile de dimineaţă- mi-a lăsat acest bilet şi mi-a cerut să vi-l dau. I-am spus că o voi face.

îi mulţumi tinerei şi strecură biletul în buzunar cu o indiferenţă calmă. După câteva clipe, alergă la toaletă şi deschise micul bilet. Da, avusese dreptate: Anthony era într-adevăr un om bun.

"îmi pare foarte rău că asistenta aceea şefă îngrozitoare pe care o aveţi aici e atât de supărăcioasă şi sper că nu ţi-am făcut probleme. Această tânără drăguţă mi-a spus că s-ar putea, ceea ce m-a deranjat. Cred că ai două ore libere pe la ora trei în această după-amiază şi o să te aştept afară să te invit la o plimbare cu maşina. Astfel îmi pot cere scuze în persoană, sperând că nu eşti prea supărată pe mine. "

E imposibil să mă duc, îşi spuse ea. O să stau în cameră şi să termin repararea hainelor, s-au adunat atât de multe! Cu toate acestea, după masa de prânz, la fel de plictisitoare ca toate celelalte de la spital, se răzgândi.

După ce termină tura, se schimbă într-o rochie de bumbac fără mâneci, cu dungi albastre pe fond alb şi, deşi îşi repeta că nu poate să se ducă, se duse.

Cu o săptămână în urmă, în acel timp magic şi de necrezut în care se afla pe malul mării cu Hugh, n-ar fi crezut niciodată că poate face aşa ceva.

Văzu imediat maşina care o aştepta, mică şi strălucitoare şi, fără îndoială, extrem de confortabilă. Era vizibil că bărbatul se bucura să o vadă, acest bărbat atrăgător cu păr atât de blond încât pare alb şi cu ochi albaştri.

- îmi era teamă că nu vei veni, spuse el zâmbind.

- Mi-am spus că nu o voi face! Sunt prea obosită. Trebuie să spun că orele de gardă din zilele de vară sunt cele mai obositoare. Dar am avut nevoie de aer curat. Până la urmă am venit, dacă nu te deranjează.

- Dacă mă deranjează? Sunt încântat.

Avea un mod foarte plăcut de a vedea lucrurile şi, când Lucy urcă în maşină, pe bord în faţa ei se afla o cutie cu ciocolată. Din fericire, era unul dintre acei bărbaţi care se gândesc la toate. Anthony porni maşina.

- Ce nesuferită e asistenta şefă! De unde aţi găsit-o?

- A făcut stagiatura aici şi ne-a fost îndrumătoare. Cea mai mare parte din viaţa ei a petrecut-o cu noi. Poate că nu e chiar atât de rea cum crezi, pentru că se poartă minunat cu oamenii bolnavi. Nu poţi să nu o admiri pentru răbdarea şi grija de care dă dovadă.

-Am crezut că e un torţionar, deşi se pare că zilele lor au trecut. Dar văd că m-am înşelat şi nu pot să contrazic pe cineva care ştie ce spune!

Lucy zâmbi.

- Asistentele în vârstă se mai răzbună uneori pe noi, dacă au ocazia. Poate că e la fel în toate comunităţile de femei, în care unele au mai multă putere decât altele. Te pot face să suferi foarte mult în vremea studenţiei, dar, din fericire, am

trecut de această etapă. Sunt momente de care îmi aduc aminte şi acum. Dacă eşti genul acela de femeie, când ajungi într-o poziţie superioară, te răzbuni şi tu pe cele noi. Aşa se pare că merge treaba.

- Dacă mă întrebi pe mine, e greşit. Din fericire, bărbaţii nu fac astfel de lucruri.

Bărbatul întorsese maşina pe drumul spre periferia Londrei, îndreptându-se spre podul peste râu.

- Este cel mai scurt drum de aici. Chislehurst arată foarte bine în acest anotimp.

- Nu pot rămâne prea mult. Orice s-ar întâmpla, e imposibil să întârzii, chiar aş avea probleme cu sora.

- Nu o să întârzii. Am văzut-o deja pe soră în acţiune, dacă pot spune aşa, şi o să mă asigur că nu-i mai ofer încă o şansă să te terorizeze pentru că am făcut o greşeală şi te-am ţinut prea mult.

Anthony era fermecător. Avea un temperament opus celui al lui Hugh, dar părea genul de bărbat pe care Lucy îl admirase mereu. îi povesti că se îndrăgostise foarte tare de Evadne încă din copilărie şi că o adora. Fusese o fată fermecătoare, dar cam răsfăţată, desigur. Mătuşa ei credea că nu putea face vreo greşeală. Nu era cea mai bună educaţie pentru un copil. Din nefericire, fata părea să ştie că e frumoasă- pentru că toată lumea îi spunea acest lucru- şi i se urcase la cap. Astfel, ajunsese o tânără frumoasă şi isteaţă, care insistă ca totul să se facă doar cum vrea ea şi se asigura că nu va fi altfel.

- A fost adoptată, continuă el. Una dintre mătuşi a luat-o şi a răsfăţat-o. Am întrebat-o o dată despre mama ei, dar a refuzat să răspundă. A spus că nu are nici un regret. Nu putea să fie o persoană care trăieşte la periferie şi n-are nici un ban.

Este norocoasă că nu ştie ce înseamnă să nu aibă nici un ban, râse el.

- Da, cred că e norocoasă.

Ajunseră la parcul Chislehurst cu copacii lui înalţi, părând o porţiune sălbatică de pădure, care era extrem de plăcut după căldura sufocantă din Londra. Anthony parcă maşina în apropierea unui lac şi continuară să stea de vorbă despre viaţa lor. El mărturisi că e copil unic, probabil un pic răsfăţat, numai că tatăl lui visase să-l vadă în armată. Refuzase, pentru că încă de la o vârstă fragedă dorise să fie artist.

- Mi se pare foarte simplu, spuse el, ca, dacă te-ai născut cu un talent, să nu-l laşi să se irosească.

- Pictezi peisaje?

- Nu, portrete!

- E. cred că e o meserie foarte grea. Din câte ştiu, mulţi artişti mor de foame.

El zâmbi.

- Cred că am fost foarte norocos să pot picta oameni! Tata, care este general în retragere, voia neapărat să urmez cariera militară, fiind sigur că toţi artiştii mor de foame.

- Si nu e aşa?

Bărbatul chicoti, amuzat.

- Nu neapărat. Am fost norocos. Am intrat în Burlington House încă de la început.

- Vrei să spui că. adică ai intrat acolo?

Deşi se simţea ruşinată că e atât de surprinsă, totuşi era vizibil.

- Nu te mint, să ştii!

Brusc, tânăra îşi aminti. Numele lui nu-i fusese total necunoscut, ci avusese impresia că l-a mai văzut undeva, ceea ce era adevărat! îşi aminti acum de una dintre picturile

pe care le văzuse reproduse într-o revistă. Era portretul unui condamnat care privea pe fereastra celulei, iar în fundal se vedea o pasăre zburând spre nori. Fusese o pictură angajată, care vorbea despre libertate şi despre dreptul omului de a trăi, despre dorinţele arzătoare din inima fiecărui om atât de vizibile în ochii trişti ai condamnatului care privea printre zăbrele.

- Dar eşti faimos, şopti ea.

- N-aş spune asta. Sper să fiu, într-o bună zi. Pictura este o profesie ca oricare alta.

- în nici un caz ca a mea.

- Profesia ta este importantă, unul dintre darurile oferite lumii întregi. Cu toţii admirăm asistentele medicale pentru tot ce fac pentru noi, pentru că de multe ori nu este o slujbă plăcută, dar ele nu renunţă. Am vorbit astăzi cu Evadne, continuă el după o scurtă pauză şi mi-a spus că a consultat-o un specialist care arată foarte bine. Hugh nu mai ştiu cum.

- Avem mai mulţi specialişti cu acest nume. Cred că e vorba despre Hugh Davies, chirurgul.

- Pot să spun că medicul s-a lăsat prins destul de repede.

îşi dorea atât de mult să nu fi auzit această replică, dar nu putea spune nimic. Păruse să vorbească despre acest lucru ca şi cum ar fi fost cunoscut de toată lumea.

- Presupun că Evadne este atât de frumoasă, încât încurajează astfel de reacţii. E isteaţă şi foarte dulce. Cred că medicii păstrează o faţadă foarte dură în faţa asistentelor, fără să-şi arate adevărata natură.

- Ideile tale sunt oarecum greşite, spuse ea zâmbind. Doctorii şi asistentele se poartă firesc unii cu alţii. Nu sunt decât nişte oameni obişnuiţi, nimic mai mult.

- Oricum, revin la ideea mea: l-a prins foarte repede.

într-un fel, Lucy avea impresia că era supărat. Se simţea aşa cum se simţise ea când o văzuse pe Evadne, o tânără aplecată spre flirt, care trăia pentru distracţie. Poate că Hugh era la fel. Probabil că ea înţelesese greşit vacanţa relaxantă, conversaţiile pe care le avuseseră pe malul mării, după-amiezile petrecute pe insulele scăldate în flori şi cutreierate de fluturi. Crezuse că e îndrăgostit de ea! Foarte îndrăgostită, pentru prima oară în viaţa ei, confundase sentimentele lui. Poate că ar fi mai bine să uit tot, se gândi ea.

- Ar trebui să ne întoarcem, murmură Lucy, după o perioadă de tăcere.

- Ai dreptate. Nu vreau să ai din nou probleme cu dragonul acela de soră, dădu el din cap aprobator, pornind maşina. De fapt, te-am adus aici pentru că vreau să te rog ceva. M-am gândit din prima clipă în care te-am văzut şi acum, când am ocazia, nu vreau să nu o fac. îmi e teamă că nu vei fi de acord.

- Păi. fii curajos, întreabă-mă! sugeră ea.

El încetini din nou, iar Lucy începu să se teamă că nu vor mai ajunge la timp la spital, în ritmul ăsta.

- Voiam, voiam să o pictez pe Evadne, dar nu era prea încântată de idee şi nu mi-a ieşit nimic. Oricum, nu are pic de răbdare şi n-ar putea să pozeze cum trebuie. Aveţi cam aceeaşi structură osoasă. Ştiai că semănaţi foarte mult?

- Da, aveam o vagă idee, recunoscu ea, râzând.

- Nu sunteţi cumva rude?

- Nu ne cunoaştem destul de bine ca să îţi încredinţez astfel de secrete, râse ea din nou.

Nu ştia nici ea de ce refuza să recunoască legătura de rudenie, dar aşa era.

- Mi se pare corect.

- Poate că este un tip de faţă comun.

- Sau nu. Nu o să mă păcăleşti cu astfel de încercări, râse şi el. Am renunţat la ideea să o pictez, pentru că nu are răbdare. E prea neliniştită. Acum, îmi doresc să te pictez pe tine.

- Pe mine? exclamă ea uimită, întorcându-se spre el. Dar nu aş fi potrivită.

- Eşti exact ceea ce îmi trebuie pentru o pictură foarte, foarte specială. Eşti liniştită, aşa cum nu este în nici un caz Evadne.

Avea dreptate, desigur, pentru că aceste zile petrecute cu sora ei geamănă îi arătaseră cât putea să fie de agitată, cât de repede se răzgândea şi cât de frecvent făcea un lucru total neaşteptat. Bărbatul continuă să vorbească repede. Lucy, cu calmul lucrului bine făcut, dacă îi putea prinde expresia pe pânză, putea constitui un portret foarte reuşit.

- Nu m-ar deranja, spuse ea, dar cred că va trebui să cer permisiunea.

- Sper că nu acelei asistente şefe îngrozitoare?

- Nu, cred că trebuie să mă adresez directoarei.

- Poţi să-i vorbeşti despre celelalte picturi pe care le-am făcut. în aceste zile, am un portret foarte reuşit expus la Societatea
Naţională de Pictură. O să te duc să îl vezi, poate o luăm şi pe directoare.

- Nu prea cred că va putea veni cu noi, râse ea.

Foarte puţină lume părea să ştie cât de separate erau vieţile asistentelor şi a directoarei lor şi cât de grea era îndatorirea acesteia. Anthony continuă să-i povestească despre viaţa lui de artist.

Avea un atelier micuţ în Chelsea, care se afla în apropierea unor clădiri moderne, dar avea vedere spre râu şi

spre ceaţa care îl acoperea frecvent. O invită să îi facă o vizită, iar ea fu sigură că ar fi foarte încântată.

- Joi? propuse tânăra, pentru că avea o jumătate de zi liberă şi nu mai era deranjată de gândul că trebuie să se întoarcă la timp.

Ajunse acasă şi se grăbi în camera ei, schimbându-se repede. Era de gardă şi aproape că întârziase. Două asistente stagiare o întâmpinară.

- Avem noutăţi, spuse una dintre ele şi e cât se poate de adevărat. Am aflat despre noua directoare care va veni la noi. Este rudă cu Hugh Davies şi e destul de tânără. De obicei, se aleg directoare în vârstă şi urâte, dar am înţeles că e chiar frumuşică. E vara lui.

- E o trăsătură de familie, interveni cealaltă tânără. Toţi sunt arătoşi.

- Da, aşa e, fu de acord Lucy, sperând că vocea ei suna mai calmă decât i se părea. Dar nu uitaţi că, într-o zi, veţi învăţa că într-un spital e bine să nu vorbeşti prea mult.

Capitolul 5

După douăzeci şi patru de ore, Evadne dispăru. Fusese mutată într-una din clinicile particulare extravagante de pe strada Harley, care era foarte la îndemâna doctorilor să vină şi să plece când vor. Fusese sugestia lui Hugh, îi mărturisi ea lui Lucy, pentru că i-ar fi mai uşor să o vadă de câte ori era nevoie. într-un fel, aceste cuvinte o răniră pe tânăra asistentă.

Poate că vacanţa pe malul mării împreună cu Hugh- nu mai făcuse de mult aşa ceva- nu fusese pentru el decât un flirt nevinovat. Pentru că fusese atât de obosită din cauza examenelor finale, nici nu se gândise suficient de mult la ceea ce se întâmpla. Acum, ochii i se deschideau spre genul acesta de bărbat care preferă flirtul relaţiilor serioase. Poate că asta fusese pentru el, doar un flirt.

După cum îi spusese Evadne, o transferase într-o clinică particulară în care se plăteau douăzeci de lire pe zi şi ceva în plus pentru mâncare, doar ca să-i fie mai uşor să o vadă. Lucy nu spuse nimic.

Un lucru este bun când porţi uniformă: poţi să-ţi ascunzi mai bine identitatea. în uniformă, nimeni nu caută o rudă pierdută şi, deşi Evadne probabil ştia că sora ei făcuse studii de asistentă medicală, nu-şi bătuse capul cu acest lucru.

Poate că adevărul era că Evadne era atât de absorbită de propria persoană, încât nici nu se putea gândi la altcineva. Plecă spre clinica particulară cu foarte multă agitaţie şi, într-un fel, Lucy nici măcar nu-şi luă rămas-bun de la ea. Tânăra asistentă păstra, în adâncul inimii, un resentiment pentru sora ei geamănă. Era nevoită însă să se convingă că, desigur, Evadne nu avea nici o idee că sunt surori şi că era în natura ei să flirteze. Aceasta era pasiunea ei. Hugh se îndrăgostise de frumoasa pacientă, iar Lucy încerca să-i găsească scuze.

Evadne era frumoasă, purta cele mai elegante haine şi părea un vis devenit realitate.

Aş vrea să plâng, îşi spuse tânăra, intrând în tură în Bethany, cel mai deprimant salon din spital, cu sentimentul că picioarele nu-i mai aparţin, că inima o doare şi sigură că înăuntrul ei avea o piatră, nu o inimă.

Apoi, o noutate se răspândi în tot spitalul. Directoarea nu numai că pleca repede, ci pleca acum, chiar azi. O vreme se vorbise prin spital despre motivele acestei plecări, dar abia acum se află adevărul.

De ceva timp, directoarea nu se simţea bine. Avea frecvent crize de inimă foarte dureroase, care o epuizau. Urma să fie supusă unei operaţii serioase, care presupunea apoi luni de convalescenţă, iar această operaţie trebuia făcută cât mai repede.

Una dintre asistente făcu repede o listă cu contribuţii băneşti, pentru că voiau să-i ofere un cadou frumos directoarei, iar timpul era foarte scurt.

- E foarte ciudat pentru mine, spuse studenta cunoscută pentru că vorbea tot timpul.

Lucy o privi.

-în spital, trebuie să înveţi să-ţi ţii limba în frâu, spuse ea, dacă nu vrei să ai probleme. Dacă sora Knox va descoperi că bârfeşti despre ceilalţi, aşa cum faci, o să te facă bucăţele! Nu poţi să spui că n-ai fost avertizată.

- Si ce-ar putea să facă? întrebă tânăra cu impertinenţă.

- Nu e bine să rişti, sugeră Lucy, pentru că vei descoperi că poate fi mult mai neplăcută decât crezi, iar eu nu pot spune că nu te-am avertizat.

Timpul trecu repede şi veni ziua de joi. întreg personalul fusese implicat în plecarea fostei directoare şi sosirea celei

noi. Cu toate înţelegeau foarte bine anxietatea noii sosite în legătură cu poziţia pe care urma să o ocupe şi simpatizau cu ea. Lucy aproape uitase că urma să viziteze atelierul lui Anthony din Chelsea şi să stabilească detaliile pentru tablou.

Cum am putut să uit? se întrebă ea, dar avusese atât de multe de făcut! Sosirea noii directoare reprezentase o schimbare majoră.

îşi schimbă hainele. Era una dintre acele zile fierbinţi de vară, aşa că îmbrăcă o rochie subţire de culoare verde deschis, cu un guler alb. Anthony îi trimisese un mesaj că se află în curte şi o aşteaptă, aşa că se grăbi să coboare. O aştepta răbdător, arătând minunat în hainele uşoare de vară, de culoare deschisă.

Era foarte arătos, cu părul lui blond şi ochii strălucitori, iar inima ei tresări. Imediat, îşi aduse aminte de malul mării şi de fluturii albaştri, ca un reproş tăcut.

- Ai sosit! exclamă el încântat, deschizâdu-i portiera.

Tânăra urcă, iar el porni pe drumul pe lângă râu, admirând în treacăt turnul maiestuos al Londrei.

Drumul spre Chelsea era mărginit de copaci şi liniştit. Ajunseră curând lângă blocurile mari din apropierea atelierului, parcând în curtea din spate, pavată cu blocuri mari de piatră printre care crescuse iarba.

La intrarea în atelier, exista un neon mare cu lumină albastră, potrivit pentru un atelier de pictor. Anthony deschise uşa de la intrare, făcându-i loc să intre. Lucy crezuse că, fiind situat la parter, atelierul va fi întunecat, dar se înşelase, pentru că acesta era scăldat în lumina care venea de la o fereastră imensă. îşi dădu seama că era tot ce-şi putea dori un artist. Camera era mare, o cameră de bărbat, cu obiecte bărbăteşti împrăştiate peste tot: o pipă, un caiet de schiţe, un

pulover aruncat neglijent pe un scaun. Părea să fie tocmai acea dezordine care le face plăcere bărbaţilor şi la care reacţionează aproape spontan.

Pe perete, erau agăţate trei picturi mari. Le privi cu atenţie, copleşită de admiraţie. într-adevăr, Anthony era un adevărat artist. E un geniu, îşi spuse ea. îi spusese că preferă să picteze portrete care spun o poveste; nu ceva vizibil, care să sară în ochi, ci diferit, subtil, dar foarte puternic.

Prima pictură înfăţişa o fată care privea pe fereastră un răsărit de soare, ca începutul unei noi vieţi. Fata nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani, fiind proaspătă şi inocentă. Pictura te atrăgea şi aveai tendinţa să revii şi să priveşti din nou. Lucy îşi spuse că-şi va aminti toată viaţa privirea plină de speranţă şi încredere a fetei.

A doua pictură era a unui marinar, un tânăr în costumul caracteristic cu dungi, cu păr negru şi ochi verzi strălucitori. Privea marea, dar îţi dădeai imediat seama că nu căuta pământul din depărtare, orizontul sau un nou port pe care să-l viziteze. în privirea lui se citea dorul de casă, cu toată suferinţa lui. Era o pictură magnifică.

- E minunată, observă ea.

- Mă flatezi. Titlul ei este "Acasă". A fost una dintre cele mai reuşite picturi de anul trecut, câştigându-mi onoruri pe care nu sunt sigur că le merit.

- Ai talentul să spui o poveste. Nu doar pictezi portrete, ci scrii poveşti în interiorul lor, în acelaşi timp, iar aceasta este artă, din punctul meu de vedere, spuse ea repede, zâmbind.

- Mă lauzi prea mult!

- Nu e adevărat. Nu spun decât adevărul.

Se întoarse spre masa dintr-un colţ al atelierului, ajutându-l să pună ceaiul în ceşti. Cineva adusese toate cele

necesare, dar mai erau lucruri mărunte de aranjat, la care se pricepe o femeie. Anthony o urmărea cu atenţie, cu o privire pătrunzătoare.

- Mă faci să mă simt agitată, observă ea.

- îmi pare rău şi îmi cer scuze, pentru că nu voiam să fac aşa ceva. Este neapărat necesar ca modelul şi pictorul să se înţeleagă bine. Aş vrea să te pictez în uniformă, ţinând în mână unul dintre bolurile acelea de metal în care păstraţi instrumentele.

- Nu sunt boluri de metal, râse ea, dar poţi să le spui cum vrei.

- Sunt neştiutor, desigur. Aş vrea să te pictez la sfârşitul unei zile de lucru în sala de operaţie, ţinând în mână ultimul bol- sau cum li se spune- cu instrumente sterilizate, ţinând unul dintre ele, poate un bisturiu.

- Ar fi bine să fie un bisturiu.

- Da, chiar aşa! în sala de operaţie acum goală, în care au rămas doar asistentele. Iar tu ai în mână un bisturiu. Stii foarte bine la ce a fost folosit acest bisturiu. Titlul picturii va fi "Speranţa". Asta vreau să reprezinte. O tânără asistentă, după terminarea unei operaţii foarte dificile. Aş vrea să ai uniforma pătată, boneta alunecând pe părul în dezordine, să fii vizibil obosită, dar în ochii tăi să se citească mulţumirea şi mândria lucrului bine făcut. Să ştii că acel bisturiu tocmai a dăruit viaţa.

- înţeleg, răspunse ea, apoi rămase pe gânduri.

Nu-şi dăduse seama că voia să o picteze când era obosită, într-un asemenea fel.

- Dar nu prea cred că directoarea va fi de acord să nu arăt impecabil. Sunt foarte grijulii cu aspectul nostru.

- Trebuie să spun că directoarea va trebui să aprecieze că

arta îngrijirii bolnavilor cere sacrificii de acest gen. Asistentele oferă cel mai mare cadou- pe ele însele- în slujba celorlalţi.

Aceasta vreau eu să pictez!

Ideea lui era într-adevăr măreaţă.

- Cred că e mai bine să te las să faci ce ştii, ridică Lucy din umeri, atâta vreme cât îi vei explica directoarei despre ce este vorba.

- Foarte bine. Mă bucur că suntem de acord.

Bărbatul rămase o vreme privind-o cu ochii lui albaştri pătrunzători, cu care părea să-i citească în suflet. Se părea că avea întotdeauna o idee cum să trateze un anumit subiect, înainte de începerea picturii. Toate operele lui puneau o întrebare sau îşi spuneau povestea proprie.

- Ce va spune pictura aceasta despre mine?

- O să spună povestea ta. A unei tinere care îşi sacrifică tinereţea ca să salveze viaţa oamenilor, care şi-a dedicat viaţa unei meserii extrem de dificile, pregătită să lupte cu marele duşman! O să reprezint moartea undeva în fundal, printre umbre. Povestea unei tinere copleşită de operaţia care tocmai s-a încheiat. Obosită şi epuizată, este încă fascinată de faptul că acel bisturiu poate reprezenta salvarea vieţii unui om.

- Sper că mă voi ridica la înălţimea acestui proiect, dădu ea din cap, pentru că mie instrumentele nu mi se par altceva decât obiecte de metal pe care trebuie să le sterilizez. Dar ideea ta este minunată.

Continuară să vorbească despre proiect. Erau atât de interesaţi amândoi, încât vorbeau ca şi cum se cunoşteau de ani buni.

Mai târziu, el se plânse că uniforma asistentelor din sala de operaţie nu avea culoarea albastru viu la care se gândise el. Nu putea face o pictură cu o asistentă îmbrăcată în alb, pe

un fundal de aceeaşi culoare. Pe undeva, trebuia să introducă şi culoarea albastru. Ce idei minunate are, îşi spuse Lucy, e atât de diferit de toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit!

în sfârşit, după ce mâncară împreună o bucată enormă de ruladă, el deschise una dintre ferestre, aruncând o privire în parcul din faţa ei. Se zărea un loc de joacă pentru copii, un teren de tenis şi strălucirea unei ape.

- Acesta este parcul Battersea, explică el. Am nevoie de un contrast: copii, amuzament, tot ce înseamnă viaţă fericită, ca o schimbare pentru o fată obişnuită cu bisturiul.

- Da? se miră ea.

După ce luară ceaiul, el zări pe fereastră un bărbat care vindea căpşuni şi alergă după el, să cumpere câteva pentru invitata lui.

- Toată lumea adoră căpşunile, explică el.

Mai târziu, o urmări cu atenţie în timp ce strângea masa. Tânăra ştia că voia să o vadă cum este cu adevărat.

- Sunt foarte obişnuită!

- Nimeni nu este "foarte obişnuit". Vreau ca pictura mea să aibă un dublu sens. Două fapte contradictorii ale vieţii, puse faţă în faţă. Parcul din fundal, vesel, niciodată obosit, mereu plin de viaţă şi asistenta! Nimeni nu se gândeşte la o asistentă ca fiind obosită, cred că ştii foarte bine. Este văzută ca o tânără calificată, gata să facă orice, acţionând cu eficienţă şi rapiditate. Vreau să te prezint obosită de operaţia îndelungată, acum în sala aproape goală, cu umerii căzuţi şi în spatele tău veselia parcului. E o contradicţie imensă cu munca ta de zi cu zi, pentru cei bolnavi sau muribunzi. Trebuie să fie un portret viguros al tău în două ipostaze contradictorii ale vieţii. Cred că această idee merită luată în consideraţie.

Probabil că avea dreptate, vedea şi ea foarte bine.

Bărbatul o duse înapoi la spital cu maşina. Lucy rămase o vreme tăcută, apoi îl întrebă brusc:

- O să mă pictezi în uniformă, desigur?

- Desigur. Imediat după ce ai ieşit din operaţie, murdară şi obosită. întreaga pictură va arăta cât de grea a fost munca pe care ai făcut-o şi nota de plată pe care ţi-o prezintă la sfârşitul zilei, când îţi permiţi, în sfârşit, să te relaxezi.

Gânditoare, ea dădu din cap.

- Va trebui să cer permisiunea să folosesc uniforma. Avem o nouă directoare de săptămâna asta şi nimeni nu ştie dacă este genul foarte sever, sau are o viziune modernă asupra lucrurilor. Stiu foarte bine că vechea directoare nu ar fi permis aşa ceva.

- Dar chiar trebuie să ceri permisiunea? întrebă el, uimit.

- Da, e neapărat nevoie, răspunse ea, în clipa în care maşina oprea în faţa porţilor spitalului.

El nu spuse nimic, dar părea nedumerit.

Lucy se îndreptă încet spre clădire. în parcare nu mai erau decât câteva maşini, pentru că ziua de lucru se terminase deja. I se părea că trecuseră ani întregi de la plimbarea pe plajă cu Hugh. Era deja o eternitate de când o sărutase, deşi simţea că i se dăruise în întregime în acea clipă. Poate că acele secunde au schimbat întreaga ei lume!

Era sigură că, în acea clipă, Hugh însemnase totul pentru ea. Fusese foarte îndrăgostită, pentru prima oară în viaţă, iar acum întâlnise un alt bărbat. Opusul lui Hugh, un bărbat pasionat de artă şi care nu avea nici o legătură cu medicina. Ce se întâmplase cu ea?

Oare aceasta nu era decât o reacţie la noul ei statut şi la începutul unei noi vieţi? Oare prima dragoste nu avea ca rol decât să o trezească la viaţă? Ceva s-a întâmplat cu mine, se

gândi ea. Sunt schimbată, aproape nu mă mai recunosc.

Lucy ceru permisiunea să o vadă pe noua directoare şi i se transmise ora fixată pentru întâlnire. Era exact înainte de prima şedinţă de pozat fixată cu Anthony. Fetele care o întâlniseră deja pe noua şefă a lor spuneau că este mai tânără, mai veselă şi mult mai înţelegătoare. Dar putea să fie doar o impresie. Oamenii care primesc noi îndatoriri sunt mereu amabili şi politicoşi la început. Dar, după ce timpul trece şi îi cunoşti mai bine, descoperi că nu fusese decât o faţadă. Când Lucy intră în birou şi o privi pentru prima oară pe noua directoare, fu uimită să constate cât era de tânără.

Semăna pe undeva cu Hugh, având aceiaşi ochi cercetători şi pătrunzători.

- Bună dimineaţa, soră, spuse ea.

- Bună dimineaţa, doamnă directoare.

- Ai dorit să-mi vorbeşti?

- Da, doamnă directoare, răspunse Lucy cu o voce tremurătoare. îmi e teamă că am o întrebare de pus destul de neobişnuită. Am avut un vizitator al uneia dintre paciente, un foarte cunoscut pictor, Anthony Strong.

- îl cunosc, zâmbi femeia. E unul dintre cei mai mari artişti contemporani.

- Doreşte să picteze un portret al meu în uniforma de asistentă, pentru a fi expus la Academia de Pictură.

- Ce fel de portret?

Lucy simţi că se îmbujorează. Era o întrebare foarte dificilă, pentru că pictura avea un subiect neobişnuit pentru viaţa medicală. Cum să explice că vrea să picteze o asistentă epuizată, iar în spatele ei un parc de distracţii?

Tânăra ştia că e foarte greu să explice cele două feţe ale picturii, dar era necesar să o facă. Se strădui să explice cât

mai bine, iar directoare dădu din cap. Părea să fie o femeie foarte înţelegătoare şi inteligentă.

- Ce fel de uniformă trebuie să porţi?

- Una pătată, din echipamentul din sala de operaţii. Vrea să mă picteze cu un bisturiu în mână.

- Da, înţeleg. Unde spuneai că vrea să expună această pictură?

Lucy dădu numele galeriei faimoase, care adăpostea cele mai mari
opere contemporane. Directoarea zâmbi.

- Nu am nimic împotrivă, spuse ea. Am impresia că ne ascundem adevărata viaţă şi că n-ar fi rău să arătăm lumii întregi ce cerinţe aspre prezintă viaţa unei asistente.

După ce îşi dădu consimţământul, directoarea schimbă subiectul:

- înţeleg că ai lucrat împreună cu vărul meu în sala de operaţii?

- Da, doamnă directoare.

- Te interesează chirurgia?

- Da, foarte mult.

- Acum lucrezi în Bethany? întrebă ea, apoi continuă, văzând semnul aprobator al tinerei: o să mă ocup de transferul tău la secţia chirurgie, soră. Dar, dacă fac acest lucru, trebuie să-ţi aduci aminte că e datorită faptului că aştept lucruri mari de la tine.

- Oh, aş fi atât de încântată să mă întorc la chirurgie! exclamă ea.

Poate că suna prea entuziastă şi că îşi trăda sentimentele, pentru
că directoarea îi spuse cu acea voce severă, caracteristică persoanelor în funcţii înalte:

- Nu uita că este de datoria oricărei asistente să îndeplinească sarcinile pe care le primeşte cum poate mai bine. Chiar în Bethany, îngrijindu-i pe cei bătrâni şi muribunzi, e mult de lucru şi se pot învăţa multe lucruri folositoare.

- Da, doamnă directoare. Vă mulţumesc.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă într-o stare de exaltare pe care nu avea curajul să o arate. în anticameră, se aflau două studente care aşteptau să intre la noua directoare.

- Cum este? întrebă speriată una dintre ele, văzând-o pe Lucy ieşind.

- Cred că este foarte bună, sosi răspunsul.

Tânăra asistentă se întoarse în salonul Bethany, unde urma să mai lucreze o vreme. Descoperi că micuţa cămăruţă în care fusese dusă Evadne era acum liberă şi continua să fie utilizată ca depozit pentru diverse vechituri, dar parfumul scump al surorii ei gemene plutea încă în aer. Nu-mi place prea mult, îşi spuse Lucy, ştiind că nu e bine din partea ei să simtă aşa ceva pentru propria soră, dar fără să se poată împiedica. Desigur, nu erau surori obişnuite, nu se putea aştepta nimeni la prea mult din partea lor, ţinând cont de faptul că erau practic necunoscute. Lucy simţea că ştie mult mai mult despre bătrânele de care avea grijă în salon, decât despre Evadne, care apăruse în viaţa ei doar pentru câteva ore. Oricum, ceea ce văzuse nu era foarte plăcut.

O săptămână întreagă- timp în care continuă şedinţele de pozat-continuă să lucreze în Bethany, dar îi plăcea din ce în ce mai puţin. Sora Knox îi reproşă acest lucru:

- Trebuie să ajungi să-ţi iubeşti slujba, soră, îi spuse ea.

- Chiar încerc, dar după agitaţia din sala de operaţie, este destul de greu să mă obişnuiesc. Aceasta este o gardă destul de plictisitoare.

- în acest caz, soră, trebuie să ai răbdare.

Era pregătită să aştepte şi apoi, într-o zi în care se îndrepta spre salon trecând prin holul mare al spitalului, îl întâlni pe Hugh. Trebuia să se prezinte devreme în salon, aşa că nu îndrăzni să întârzie. Era o zi frumoasă de vară, nu foarte caldă, cu o briză răcoroasă care sufla deasupra Tamisei. Hugh se îndreptă direct spre ea.

- Vreau să-ţi vorbesc, spuse el.

Avu impresia că va fi vorba despre Evadne, dar se înşela.

- Am vorbit cu vara mea, noua directoare, şi te va transfera la sala de operaţii. I-am explicat că eşti foarte pricepută în ceea ce faci, că îmi eşti de mare ajutor şi că te potriveşti de minune cu munca în sala de operaţii. O duzină de alte asistente pot fi puse să facă gardă în Bethany, după cum prea bine se ştie, dar de tine avem nevoie pentru alte însărcinări.

- Sunt foarte recunoscătoare, domnule. se bâlbâi ea.

Era un bărbat fermecător, primul care o sărutase vreodată, iar acest lucru, chiar dacă nu însemnase nimic pentru el, rămăsese gravat pentru vecie în inima ei. Nu va uita niciodată orele petrecute împreună la mare şi mai ales ultima zi, care nu părea acum mai mult decât un vis frumos. Apoi, se întâmplase ceva care le schimbase viaţa. Evadne apăruse în calea lor. Spre surpriza ei, Hugh spunea acum că are nevoie de ea.

- Vara ta este foarte fermecătoare. Am avut o discuţie cu ea şi mi-a plăcut foarte mult. Cred că e o schimbare în bine pentru acest spital.

- Sunt sigur că va fi aşa, răspunse el. I-am spus că am nevoie de tine în sala de operaţii. îţi iroseşti timpul cu acei bătrâni pentru care nu mai poţi face nimic. Poate va mai dura

puţin. Nimic nu se mişcă foarte repede într-un spital, aşa cum bine ştim, dar i-am spus Stellei că eşti născută să fii asistentă în sala de operaţii şi că te vreau înapoi, să lucrezi cu mine.

îi mulţumi din nou, cu voce slabă. Ştia ce schimbare importantă în viaţa ei va fi acest transfer. Ura Bethany, ca majoritatea celorlalte asistente, pentru că era atât de deprimant şi de limitator. Oricât de bună asistentă ar fi fost, nu putea face nimic pentru aceşti pacienţi. Era o moarte vie, inexorabilă, lipsită de speranţe. Ar fi vrut să le facă pe acele femei să se simtă vii din nou, dar era imposibil. Ura oboseala permanentă care venea odată cu vârsta înaintată şi le compătimea din toată inima pe aceste paciente care nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte moartea.

Dacă stai să te gândeşti, probabil că vârsta înaintată era una dintre cele mai grele poveri, de care nu va scăpa nimeni, dacă va trăi suficient.

Hugh continua să vorbească:

- Presupun că vei ajunge înapoi în sala de operaţie mai devreme decât crezi, declară el, apoi se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari.

Lucy avea impresia că este aproape un străin pentru ea, cineva pe care nu-l cunoştea cu adevărat, şi un sentiment de recunoştinţă o copleşi.

Dar vederea lui o rănise.

Nu putea să-l alunge din mintea ei, nu putea să-l vadă altfel decât bărbatul fermecător care o însoţise pe plajă. Fusese de atâtea ori avertizată să nu se îndrăgostească de un chirurg, pentru că nu avea nici o şansă! Dar în vacanţă e greu să-ţi aminteşti aceste avertismente.

Studentele se îndrăgostesc mereu de profesorii lor, iar Lucy ştia că era atrasă de acest bărbat datorită talentului lui.

Odată, văzuse un bărbat murind pe masa de operaţie, iar el se încăpăţânase să lupte pentru viaţa lui. îl salvase doar pentru că refuzase să renunţe. Nu putea să nu-l admire. Nu-şi lua prea multe vacanţe, avea foarte puţin timp pentru el însuşi, pentru că viaţa lui era aici, în sala de operaţie. Si este un bărbat extraordinar, se gândi ea.

în acea seară, în camera de odihnă a asistentelor, Lucy vorbi cu Lydia Haines, asistenta care se calificase de curând şi care avusese grijă de Evadne în camera care îi fusese repartizată. Era o mare admiratoare a lui Hugh, după cum recunoştea. Această asistentă era cea care îi spusese pacientei poveşti despre el, despre inteligenţa şi talentul lui şi despre priceperea cu care sfida moartea.

- Nu are nici o iubită, pentru că nu are niciodată timp pentru o femeie.

Dar Lucy îşi amintea cu claritate după-amiaza petrecută la malul mării. Atunci fusese sigură că este dragoste, în braţele lui, sărutată cu tandreţe şi pasiune. Acum, după ce stătuse de vorbă cu ea, plecase fără să se uite o singură dată în urmă.

îşi aduse aminte că se spunea că femeile sunt născute pentru a suferi, mult mai mult decât bărbaţii. Aceste cuvinte îi răsunau şi acum în minte. Bărbaţii flirtează; au legături pasionale, apoi merg mai departe, uitând de ele. Este nefericirea femeilor că nu pot să uite, pe când pentru bărbaţi este ceva firesc. Simţea acest gând vibrând în interiorul ei, o nefericire ca o cicatrice nevindecată, ceva de care nu putea scăpa şi pe care nu o putea respinge.

Fu o gardă foarte dificilă în Bethany.

Chiar în acea seară, avuseseră două morţi. Ataşată cum era de aceste bătrâne, Lucy era mereu uşurată când sfârşitul venea în pace. Apoi avură un accident cu una dintre cele mai

agitate paciente care pândise clipa în care nu se afla nici o asistentă în salon şi sărise din pat dorind să se îndrepte spre uşă, cu gândul să evadeze. Desigur, nu reuşise, pentru că era paralizată de câtva timp şi picioarele n-o mai ajutau. Membrele inerte nu putură asculta comanda inimii şi bătrâna se prăbuşi, rupându-şi un picior în două locuri. în această poziţie o găsi Lucy şi o ridică la loc în pat.

- Biata de tine, murmură tânăra asistentă cu afecţiune, nu te simţi destul de bine ca să ne părăseşti, nu încă. într-o zi, o să poţi pleca. O să te ajutăm să te simţi mai bine, iar aceasta este o promisiune.

După ce îi legă piciorul şi o ajută să stea confortabil, apoi o linişti cum putu mai bine, fu timpul să asculte predica sorei Knox. Cineva ar fi trebuit să fie în salon! Nu le-a avertizat mereu că nu trebuie sub nici o formă să le lase pe paciente fără supraveghere?. Ce rost are să mai dea indicaţii, din moment ce nimeni nu vrea să le asculte? Imediat, sora Knox trimise un raport directoarei. Era al treilea raport pe care îl trimitea în ultimele câteva zile, iar studenta care vorbea prea mult observă:

- Nu reuşeşte decât să-şi câştige o reputaţie proastă, dacă vreţi să mă ascultaţi. Una din zilele astea, o să fie transferată şi cine o să protesteze?

- Nu trebuie să vorbeşti aşa despre sora Knox, interveni Lucy cu calm.

De când se calificase, nu mai putea să fie de aceeaşi parte a baricadei cu asistentele stagiare.

Când i se termină tura, biata bătrână se simţea mai rău şi îi displăcu să o părăsească. Oricum, o pregăti pentru noapte şi îi spuse câteva cuvinte de încurajare. Biata bătrână

îi strânse mâna şi spuse:

- Te iubesc, soră.

Apoi se cufundă într-un somn care deveni atât de calm şi de profund, încât părea foarte aproape de o stare de inconştienţă.

A doua zi dimineaţa, când intră în salon, patul era schimbat, cu cearşafuri noi, aşteptând o altă pacientă. într-un fel, se simţi foarte afectată, pentru că ţinuse la biata bătrână. Viaţa se încheie atât de repede şi pentru unii dintre noi atât de brusc; poate că pentru aceste biete suflete, de care proprii copii şi nepoţi nu mai voiau să audă, era mai bine să treacă într-o altă existenţă, poate mai blândă.

Sora Knox o făcu să regrete mai mult.

- Dacă aţi fi făcut ce vi s-a spus, dacă v-aţi fi văzut de treabă în loc să staţi tot timpul de vorbă, nu s-ar fi întâmplat niciodată acest lucru, spuse ea cu severitate, nedorind să ierte o greşeală, ci să se asigure că ştiu foarte bine unde au greşit. Acum, nu sunteţi decât voi de vină!

- Da, soră.

O să mă bucur foarte mult să mă întorc la munca în sala de operaţii, îşi spuse Lucy, continuând să se ocupe de treburile ei.

Transferul veni mai repede decât îndrăznise să spere, înainte de una dintre şedinţele de pozat în frumosul atelier al lui Anthony. Tocmai ieşise din tură când sora, mai supărată ca niciodată, o chemă în biroul ei. Acum ce am mai făcut? se întrebă tânăra.

Sora Knox era nervoasă şi acest lucru era foarte vizibil.

- Trebuie să-ţi spun, soră, că munca ta aici la Bethany ia sfârşit în această seară. Doamna directoare vrea să te întorci de mâine la munca în sala de operaţii.

Lucy era terorizată că bucuria care o copleşise i se va citi

pe figură. Urma să plece! Cu o voce calmă, spuse:

- Da, soră.

- Ştiu că îţi doreai acest lucru, spuse femeia, privind-o cercetător. Trebuie să-ţi spun că m-am pregătit în acest spital şi niciodată nu am "tras sfori" ca să fiu transferată la un alt departament, pe care mi l-aş fi dorit poate mai mult. Am luat şi cele bune şi cele rele, aşa cum este datoria oricărei asistente bune. Crede-mă, un astfel de comportament nu duce nicăieri.

- N-am tras nici o sfoară, soră, iar dacă aţi fost informată de contrariu, a fost o minciună.

Era clar că sora Knox nu o credea! Se interesase şi iscodise în jur, ajungând la informaţia pe care o dorea.

- Ai plecat în vacanţă şi unul dintre marii noştri chirurgi stătea la acelaşi hotel, în aceeaşi perioadă.Vara lui este acum noua noastră directoare.

Privirea femeii era dură, ca şi cum ar fi fost făcută din oţel.

- Soră, aţi fost informată greşit. N-am ştiut că-l voi întâlni pe Hugh Davies la micul hotel în care am stat încă din copilărie. Nu a fost nimic planificat. Nu i-am întins o capcană, aşa cum intenţionaţi să sugeraţi. E adevărat că mi-a spus că mă vrea înapoi în sala de operaţie, dar eu n-am propus nici un moment să plec de aici.

Lucy ştia că, deşi vocea ei era controlată şi calmă, era mai furioasă decât fusese vreodată.

Asistenta şefă o ignoră.

- înţeleg bine că acum ţi se face portretul? întrebă femeia, care nu avusese norocul de a fi considerată demnă de a i se face portretul.

- Da, soră, cu permisiunea doamnei directoare.

- Mă miră că te-ai deranjat măcar să ceri permisiunea.

- Era de datoria mea.

Femeia oftă.

- Am sperat că vei fi o asistentă de prima mână, pe care să-ţi facă plăcere să o instruieşti. Acest comportament prostesc nu este spre binele tău.

- Aşa se pare, soră.

Cu un "bună seara” rece, Lucy ieşi din încăpere, fără să se uite în urmă. Era foarte furioasă şi enervată, conştientă că va fi în curând extenuată. După o zi dură de muncă, o astfel de furie nu putea decât să-i consume toate resursele de care mai dispunea. Ar trebui să mă calmez, îşi spuse ea. Se duse devreme la culcare, cu o durere de cap îngrozitoare.

A doua zi, se trezi la prima oră. Sub nici o formă n-ar fi vrut să întârzie. Aceasta este ziua pe care o aştept demult, se gândi ea, cu imaginea lui Hugh în gând.

Se duse devreme în sala de operaţie, pentru că aceasta era îndatorirea ei, dar încăperea era goală, cu excepţia unei studente. Sala de operaţii era imaculată, cum era întotdeauna, cu pereţii de un alb impecabil şi cu luminile strălucitoare. Aruncă o privire la lista operaţiilor din acea zi, cu doctorul Mackie ca anestezist. Urmau două operaţii majore. Mai era programată una după amiază. Prima operaţie era una de cancer, la o tânără, lucru care îl surprinsese după câte părea pe medic.

Medicul de gardă era Hugh. Lucy aruncă o privire în jur, înainte de sosirea asistentei şefe. Aceasta avea în jur de treizeci de ani dar arăta mai tânără, era foarte energică şi eficientă şi, după cum spunea Hugh, una dintre cele mai bune asistente din sala de operaţie pe care le-a cunoscut vreodată.

Asistenta şefă intră în sală, aruncă o privire lui Lucy şi spuse:

-Aşadar, te-ai întors?

-Da, soră.

-îmi pare bine să te văd. N-am prea avut noroc cu fetele pe care le-am ales în timpul absenţei tale. Cred că doctorul Davies are dreptate când spune că asistentele potrivite pentru sala de operaţie se nasc, nu se învaţă. Acum, ai grijă să te ridici la înălţimea sarcinii.

-Da, soră.

-Ai grijă de doctorul Davies, când o să vină.

El veni după câteva minute, odată cu sunetul apei în conducte şi primul val de căldură. Lămpile care se foloseau pentru sterilizare erau foarte fierbinţi, datorită constantei utilizări. Lucy îl aştepta, cu umeraşul pentru haină într-o mână, gata să-i ia haina şi să-i ofere bolul cu apă. El ridică privirea spre ea zâmbind, iar ochii lui întunecaţi luciră.

-Aşadar, din nou printre noi, zâmbi el.

-Da, domnule, fu tot ce îndrăzni să răspundă.

Dar într-un fel, în această clipă în care atinsese unul dintre scopurile ei în viaţă, se simţea de parcă ar fi parcurs un drum enorm de lung din ziua în care părăsise sala de operaţii pentru a-şi da examenele.

îl ajută să-şi ia halatul şi boneta, apoi se îndepărtă. Prima ei îndatorire era aceasta, precum şi pregătirea pentru ceea ce toată lumea ştia că urmează să fie o operaţie foarte dificilă.

Sala de operaţii deveni sufocant de fierbinte. După o vreme, aveai impresia că este de neîndurat, dar continua să se încălzească şi trebuia să rezişti, chiar dacă te simţeai la limita disperării. Căldura continua să crească, nu să se diminueze. Se auzi sunetul tărgii pe care era adus pacientul din sala vecină, rezervată pentru anestezie. Acum, după o pauză pe care o anticipase, uşile duble se deschiseră, iar

doctorul Mackie, anestezistul, se apropie, însoţind targa pe care se afla pacienta. Lucy se aşează în locul pe care îl ocupase în urmă cu două luni, aproape de chirurg, în timp ce asistenta şefă se afla în faţa lui, oferindu-i instrumentele. Acum, toată sala era tăcută.

Era o operaţie obositoare. Pentru început, respiraţia pacientei era egală, apoi începu să-şi piardă ritmul. Timp de două minute, se întrebară dacă anestezistul nu ar trebui să mai facă o injecţie, dar el le dădu semnalul să înceapă. Viaţa tinerei atârna de un fir de aţă, subţire ca un fir de păianjen agăţat de ciulinii de pe malul mării. Un fluture albastru păru să treacă prin faţa ochilor lui Lucy.

Mai bine ar fi să uit totul, îşi spuse ea, pentru că e o nebunie să-mi amintesc, din moment ce nu există nici un posibil viitor.

N-o să ştie niciodată momentul când operaţia depăşise momentul critic. Dificultatea fusese depăşită, iar tinerei i se dăduse o oarecare şansă de a trăi. încă nu era în afara pericolului, dar se făcuse tot de fusese posibil pentru ea. Viitorul va spune.

Un chirurg mai tânăr închidea operaţia.

Hugh era probabil foarte obosit, doarece ridicase un deget spre tânărul Jeremy Smith, ca semn să încheie el. Fără să spună un cuvânt, Jeremy trecuse la treabă. Hugh se dusese la chiuvetă, iar privirea asistentei şefe îi spuse lui Lucy care era îndatorirea ei.

Tânăra îl urmă pe chirurg. Scoţându-i mănuşile, le puse deoparte şi îi turnă apă rece în pumni, deoarece în sala de operaţii era atât de cald, încât era sigură că avea nevoie de puţină răcoare.

- E mai răcoare în anexă, doctore? întrebă ea. O să-ţi duc

lucrurile acolo.

El mormăi ceva sub formă de răspuns.

Făcea tot ce i se spunea fără să protesteze, ceea ce era neobişnuit pentru el. Lucy îl cunoştea ca fiind un bărbat care nu se supunea cu uşurinţă. Se duse încet spre camera micuţă din apropiere, iar Lucy îl urmă cu restul lucrurilor.

- Acestă viaţă îţi dă câteodată sentimente foarte ciudate, murmură el, părând într-adevăr foarte obosit.

- Munceşti prea mult.

- Nu trebuie să-mi spui tu asta, o întrerupse el, dar apoi îi păru rău pentru că adăugă: Lucy.

Era ca şi cum şi-ar fi cerut într-un fel scuze. Ea zâmbi.

- Nu vrei să te odihneşti puţin?

- Mai este o operaţie. Cum vrei să mă odihnesc?

Ea îi puse un scaun lângă fereastra deschisă, iar el se aşeză, rămânând o vreme nemişcat şi tăcut. Apoi spuse, foarte încet:

- Mă bucur să te văd din nou aici, Lucy.

- Sunt foarte recunoscătoare pentru că m-ai ajutat, veni răspunsul
ei.

- Mi-ai lipsit şi am vrut să te am aici.

El zâmbi din nou, un zâmbet foarte obosit. Lucy îi aduse un suc rece, ştiind că preferă sucul de ananas. După cum se aştepta, medicul era foarte însetat şi bău jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Tânăra asistentă ştia că de vină era tensiunea. Puţini dintre cei nefamiliarizaţi cu astfel de muncă înţeleg cu ce se confruntă un chirurg.

Stiuse dintotdeauna că tăcerea îl ajută, aşa că nu spuse nimic o vreme, apoi făcu o remarcă obişnuită, care să-l îndepărteze de la gândurile despre operaţia care avusese loc.

- Ce frumos ar fi să fim acum pe una dintre insule în apropierea mării, sub lumina blândă a soarelui.

- Da, ar fi foarte plăcut, răspunse el.

După ce rămase o vreme pe gânduri, el o întrebă:

- Dacă îmi aduc bine aminte, mi-ai spus că ai o soră.

- Da, v-am spus. Am o soră geamănă.

- Unde se află acum?

Ea răspunse spontan, fără să schimbe tonul vocii:

-A fost adusă în camera de vechituri din Bethany acum câteva zile.

El se întoarse să o privească, plin de uimire.

- Tânăra aceea? Dar spunea că e singură la părinţi. Am întrebat-o.

- Nu e adevărat. Era sora mea geamănă. Mama mi-a spus că s-a născut prima, dar între noi sunt doar câteva minute.

- De ce aţi fost separate?

- Tata a murit, iar mama a rămas aproape fără nici un ban. Sora mea a fost adoptată de o mătuşă bogată, dar care nu avea copii. Cred că i se potriveşte acest stil de viaţă pe care îl duce acum. Totul este confortabil şi plăcut pentru ea, deşi am impresia că este cam răsfăţată.

- Poate chiar mai mult răsfăţată, ezită el, apoi se ridică şi se îndreptă spre fereastră, trăgând cu putere aer în piept. Semănaţi foarte mult, desigur. Tu eşti mai deschisă la culoare, iar uniforma te schimbă puţin. Când cauţi asemănarea, este uşor să o găseşti, dar când nu o cauţi, nu sare în ochi. Poate că, pe această lume, nu vedem decât ce vrem să vedem.

- Poate, fu ea de acord.

- Ai dreptate în ce o priveşte pe sora ta. Nu sunteţi deloc asemănătoare din punct de vedere emoţional şi psihic. Ea este foarte răsfăţată, am observat. Acum să ne întoarcem la

următoarea operaţie, te rog.

Spusese repede aceste cuvinte, pe un ton oarecum dur. Pentru o clipă, păru să ezite. Era foarte obosit. Probabil pentru că oferea prea mult din propria persoană.

- Nu te grăbi. Nu există nici un motiv să te grăbeşti, ar trebui să-ţi dai seama.

- Ba da, este. în viaţă, dacă vrei să faci ce poţi mai bine, trebuie să o faci acum. Să munceşti din greu şi să dai tot ce poţi, mai ales într-o meserie care priveşte atât de mult oamenii. Sunt responsabil pentru vieţile celorlalţi aici, iar acest lucru îl ştiu foarte bine.

- Dar sunt clipe în care trebuie să te salvezi pe tine! protestă ea.

El clătină din cap, iar Lucy îşi dădu seama de puterea care se afla
la baza dedicării lui. Ochii lui erau limpezi, plini de hotărâre şi de calmul sublim al responsabilităţii.

- Nu e chiar aşa. Medicii şi asistentele se dăruiesc bolnavilor cu generozitate. Este datoria lor.

Hugh o bătu uşor pe umăr, iar ea îşi dori să nu simtă atingerea lui ca pe o descărcare electrică, o cutremurare a întregii ei fiinţe.

- Tu şi cu mine suntem persoane dedicate, spuse el, în timp ce ea îi deschise uşa de la sala de operaţii.

A doua operaţie era mult mai simplă. Pacientul era un băiat de zece ani. Nu exista nici un risc să aibă o cădere, iar operaţia se desfăşură calm, aproape automat. Lucy se gândea la multe, în timp ce lucra lângă el. Când operaţia se termină, se duse lângă chiuvetă, aşteptându-l acolo. îi luă hainele pătate de sânge, boneta şi mănuşile, punându-le pe un scaun.

Ceva din ea se schimbase în această dimineaţă. Se

întâlniseră şi se apropiaseră într-un fel mai mult decât sperase. Aproape că ajunseseră la acel grad de comunicare de pe plajă. Oare învăţaseră ceva unul despre altul, în acele clipe?

în timp ce se spăla, el o întrebă:

- Eşti ocupată în această seară?

- Ocupată? Termin devreme, la trei şi jumătate, apoi am o şedinţă de pozat în Chelsea.

- O şedinţă de pozat? întrebă el, surprins.

Lui Lucy i se părea că era posesiv şi nu-i făcea plăcere să afle că urma să întâlnească pe altcineva.

- Da. Anthony Strong mă pictează pentru o expoziţie în Burlington House.

- Vrei să spui "acel" Anthony Strong?

- Chiar el.

- Foarte bine! O să-ţi facă portretul în uniformă?

- Da, răspunse ea, apoi îi dădu câteva detalii despre portret.

El rămase o vreme pe gânduri.

- Ah, da, îmi aduc aminte, am văzut unul dintre portretele lui la Fleur Haynes.

Pentru moment, Lucy o uitase pe această tânără, dar amintirea reveni imediat.

- Vrei să spui acea tânără drăguţă care locuia aproape de hotelul doamnei Bettingley?

Era sigură că era vorba despre tânăra frumoasă, care venise în vizită la hotel. Cea care voia să vadă o operaţie în care se fac minuni, după cum spusese! îşi aminti că doamna Bettingley îi spusese că este foarte fermecătoare şi că are o pasiune pentru medici. Adăugase chiar: "în plus, sunt sigură

că-i primeşte în patul ei!". Acum se întreba cât de adevărate erau cuvintele bătrânei.

Se pregăti pentru şedinţa de pozat, simţindu-se îngrozitor de obosită. Anthony o aştepta şi se ridică bucuros să o vadă, dar spuse imediat:

- Stiai că arăţi îngrozitor de obosită? Ai nişte cearcăne imense.

- Am avut o operaţie foarte dificilă în această dimineaţă. Unele dintre ele par să te obosească mai mult decât altele, iar azi am descoperit de ce.

- Presupun că ai dreptate. Când vei avea mai multă experienţă, vei afla cum să nu te implici prea tare, dar energia va continua să fie pusă în slujba îngrijirii bolnavilor.

- Da, probabil că se învaţă cu timpul. Pentru moment, îmi doresc atât de mult să reuşesc, încât lucrez din răsputeri.

Rămaseră o vreme pe fotolii în atelierul în care totul era în dezordine, dar nu lăsa o impresie neplăcută. în timp ce vorbea, sună clopoţelul de la uşă. Anthony aruncă o privire pe fereastră, trăgând de un colţ al draperiei.

- Am un vizor foarte special, spuse el, şi iată că a venit una dintre problemele mele. Este Hadir. E un indian, amuzant în felul lui, dar şi foarte ciudat. Sunt sigur că a venit să împrumute ceva de la mine. Dacă îi dau ceva cu împrumut, pot să-mi iau adio de la acel obiect.

Pictorul se îndreptă spre uşă şi o deschise. Vocea care se auzi era a unui indian tânăr: calmă, rezonantă, dar inconfundabilă. Tânărul care intră în cameră purta un turban în două culori: un violet închis, care forma culoarea de bază, peste care fusese adăugată o bucată de pânză azurie. Avea tenul măsliniu, iar ochii foarte întunecaţi o fixau cu atenţie, dând impresia că nu le scapă nimic.

- O asistentă! Dar e încântător, spuse indianul într-o engleză excelentă, fără urmă de accent.

Experienţa din spital îi spusese că genul acesta de om are un mare talent pentru limbile străine.

- Am motive să fiu foarte recunoscător asistentelor, continuă bărbatul, întinzându-i mâna.

Anthony îl prezentă:

- Acesta este prietenul meu Hadir. Hadir, ea este domnişoara Lucy, care pozează pentru un portret. O să fie o pictură foarte specială.

Indianul se îndreptă spre şevalet şi aruncă o privire spre pictură. Pentru cineva neavizat, subiectul ar fi putut să pară ciudat şi uimitor, dar ideea era clară.

- E o pictură minunată, dădu din cap Hadir, apoi se întoarse spre ea: lucraţi în sala de operaţii?

- Da.

- Nu vi se pare foarte obositor şi tensionat?

- Până la urmă te obişnuieşti, ridică tânăra din umeri.

- Am fost odată într-un spital, povesti indianul, şi toată lumea s-a purtat foarte bine cu mine. Am toate motivele să le fiu recunoscător pentru tot ce au făcut şi sunt sigur că aşa gândesc toţi pacienţii.

Lucy zâmbi.

- Sunt una dintre asistentele pe care pacienţii le văd rareori, pentru că lucrez în interiorul sălii, unde au loc operaţiile. Iubesc această muncă. Este fascinant să vezi cum i se închide morţii uşa în faţă. Ai ocazia să vezi femei şi bărbaţi care primesc o a doua şansă. Sunt încântată de ceea ce fac.

- Desigur, aprobă el, privind-o cu ochii lui întunecaţi. Din nefericire, sunt în continuare destul de bolnav şi nu mă simt prea bine.

Modul în care spusese aceste cuvinte o făcură să-l compătimească. Simţi că-l simpatizează şi îi zâmbi.

- Dacă vă simţiţi rău în continuare, veţi fi aşteptat la spital. Nu vă vor refuza, ci vor continua să vă trateze. întoarceţi-vă la spital şi vedeţi cu ce puteţi fi ajutat.

Lucy era caldă şi entuziastă. Simţea că era ceva în legătură cu el pe care nu-l înţelegea în întregime, ceva vag, o durere care îl chinuia sub aparenţa calmă, o grijă care îl neliniştea.

Bărbatul avea o personalitate fascinantă, cum se întâmplă destul de des cu compatrioţii lui. Pentru o clipă, privind în ochii întunecaţi şi fascinanţi, inima îi bătu mai repede. Era expert în a face complimente şi părea conştient de puterea pe care o exercita asupra femeilor.

Vorbind cu el ca şi cum l-ar fi cunoscut de ani buni, Lucy îşi aminti că unele asistente vorbeau despre insistenţa şi farmecul bărbaţilor cu ten măsliniu, care par să aibă o putere specială asupra femeilor cu păr deschis la culoare.

îşi aminti de Jane Higgins, asistenta care părăsise spitalul ca să se căsătorească, iar viitorul ei soţ era de origine arabă. Asistenta şefă şi directoarea spitalului o sfătuiseră să nu se pripească. Dar ea nu era acest gen de persoană, îşi spuse tânăra.

Indianul puse o mână peste mâna ei, aplecându-se mai aproape.

- Ai putea să mă ajuţi, spuse el.

Puţin alarmată de această idee, Lucy îşi retrase mâna. El era probabil conştient de motivul pentru care se retrăsese, dar nici o schimbare nu era vizibilă pe figura lui.

- Am venit aici ca să pozez pentru pictura pe care o face Anthony, răspunse ea cu voce calmă. Nu ştii unde a dispărut?

- Cred că s-a dus să pregătească totul pentru ceai, zâmbi Hadir. Nu e cazul să te duci să-l ajuţi. Vreau să stăm de vorbă. Sunt dornic să te cunosc mai bine. Ai vreodată presimţiri? Sau intuiţii legate de cea mai bună soluţie pentru îngrijirea unui bolnav?

- Da, dar nu pot da sfaturi. Nu ştiu suficient de multe.

Bărbatul era acum foarte aproape şi, cu toate că avea un aer
oarecum sinistru, în acelaşi timp simţea că e ceva interesant în legătură cu el, ceva pe care nu-l putea analiza, dar despre care voia să afle mai multe.

- Am sentimentul că soarta a făcut nişte planuri pentru noi doi. Simt că sunt planificate atâtea lucruri pe care le-am putea face. Ne-am întâlnit azi din întâmplare, doar două persoane care iau ceaiul într-un atelier ciudat, unde tu pozezi pentru o pictură, iar eu sunt un străin, care am ajus aici din întâmplare.

- Străinii vin şi pleacă, replică ea.

Imediat, ochii negri străluciră aproape ameninţător.

- Nu o să fie aşa, o să ne întâlnim din nou, sunt sigur. O să ne întâlnim şi o să stăm de vorbă, o să lucrăm împreună, o să fim prieteni. De ce nu vrei să mă crezi? Nu-i nimic, ai răbdare şi o să vezi că o să ai o mare surpriză.

Pentru o clipă, îl crezu, apoi consideră că nu e decât o prostie copilărească fără nici un sens şi nu prevede nimic. Lucy se ridică.

- O să văd dacă Anthony nu are nevoie de ajutor cu pregătirea ceaiului. E timpul să-i dau o mână de ajutor, altfel nu va mai termina portretul.

Se îndreptă spre mica bucătărie care mai păstra încă urme că nu fusese decât o garderobă. Un aragaz mic era

aşezat în colţul ei, iar Anthony ridică privirea când o văzu intrând.

- îmi pare rău că durează atât de mult! spuse el. Am răsturnat din greşeală ibricul cu apă, iar acum sunt nevoit să aştept să fiarbă al doilea. Sunt momente în care gazul pare abia să pâlpâie. Toate aceste întârzieri afectează timpul pentru lucrul la portret.

- Pare să fiarbă.

El o privi oarecum impacientat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, hai să scăpăm de Hadir. Nu ştiu de ce a apărut tocmai azi, iar acum nu dă nici un semn că vrea să plece. Nu vrem să stea prin preajmă în timp ce lucrăm pentru pictură şi este timpul să afle şi el.

Lucy îl privi amuzată, răspunzând cu voce coborâtă:

- Dacă mă întrebi, eu am impresia că a venit să stea şi nu vei mai scăpa de el.

Anthony începu să râdă.

- Recunosc: băieţii aceştia măslinii nu se prea grăbesc să o şteargă şi nu-şi dau seama când sunt nepoftiţi dar, dacă ai grijă de ibric, o să stau puţin de vorbă cu el. Nu-ţi face probleme, o să scap de el.

Tânăra rămase în mica bucătărie, pregătind ceaiul. Anthony întârzie o vreme, dar se întoarse mulţumit de ceea ce reuşise.

- Ceaiul e gata, îl anunţă ea. Cum a mers?

- A plecat. I-am explicat că avem nevoie de spaţiu pentru a lucra la tablou. Acum a înţeles. Din câte cred că ai văzut, este nebun după spitale. Unul dintre tipii aceia ciudaţi care au avut o operaţie de apendicită şi chiar le-a plăcut, după cum spune. Cred că s-ar bucura foarte mult dacă ar mai face-o din nou, dar nu poate. Acum, ce spui de nişte ceai?

Capitolul 6

Lucy aduse ceaiul în atelier, aşezând tava în apropierea canapelei. Anthony aduse biscuiţii. Era unul dintre acei bărbaţi care avea o pasiune pentru biscuiţi, pentru că prăjiturile îi făceau rău. Când era singur, nu prea se deranja pentru mâncare, preferând să ia masa într-o cafenea sau ceva de genul ăsta, dar când avea modele cu el, le pregătea mereu ceaiul, pentru că părea să le facă plăcere. Tânăra se oferi să spele vasele, dar el refuză. Avea o femeie pe care o plătea pentru astfel de lucruri.

Lucy se îndreptă spre locul în care trebuia să pozeze. Deja începuse să înţeleagă ce vrea de la ea şi adopta foarte repede expresia necesară. Nu avea probleme să pară obosită, iar pictorul se îndreptă spre şevalet. După ce îndepărtă pânza care proteja pictura, rămase o vreme nemişcat. Astăzi, cum simţiseră amândoi, avu nevoie de ceva timp pentru a intra în dispoziţia potrivită pentru pictură. Dar, când începu, recuperă repede ceea ce pierduse.

- Din nefericire, nu merge mereu ca pe roate, spuse el. Un talent nu se poate exploata chiar atât de uşor, iar eu îl privesc dintotdeauna ca pe un dar minunat, pe care trebuie să-l preţuiesc.

- Când ţi-ai descoperit acest talent? întrebă ea, pentru că ştia că-i face plăcere să vorbească despre pictură.

Anthony îi povesti că descoperise în el dorinţa ardentă de a se exprima. Prima oară se întâmplase când era copil şi lua micul dejun cu tatăl lui. Acesta primise o scrisoare de la cineva şi, după ce o deschisese, aruncase plicul. Băiatul îl recuperase şi privise adresa. Era un scris frumos, rotunjit, aproape o pictură.

Scosese o bucată de creion din buzunarul costumului de

marinar pe care îl purta şi copiase pe o foaie de hârtie acele litere. I se părea foarte frumos şi foarte simplu. Apoi evoluase şi, în loc să copieze litere, începuse să picteze. Desenase silueta unui bărbat, probabil tatăl lui şi, studiind-o cu atenţie, descoperise că semăna destul cu originalul. Adăugase apoi o jachetă şi desenase cu grijă nasturii ei.

în acea clipă devenise conştient de o nouă formă de expresie, care înflorea în interiorul lui. Aflase că e capabil să creeze ceva ce se afla în afara lui, dincolo de el, o parte din lume pe care încă nu o cunoştea.

- Vreau să desenez, spusese el cu hotărâre.

Ceilalţi, care se uitaseră la desen, văzuseră cât de mult semăna cu tatăl lui şi că nu era doar un desen oarecare. Cu toţii îl lăudaseră. Băiatul găsise o nouă metodă de a da viaţă. Ştia acest lucru.

Recunoscu de asemenea că tatăl lui fusese foarte înţelegător în legătură cu acest lucru şi îl trimisese la şcoala de artă din localitate. Nu era o şcoală foarte bună, dar învăţase foarte multe acolo, de aceea avea motive să le fie recunoscător. învăţase că, mai întâi, artistul trebuie să vadă desenul în minte aşa cum va arăta la final, apoi să încerce să transfere acest desen pe pânză.

La început era slab; putea să prindă asemănarea, dar lucrările pe care le făcea erau rudimentare ca tehnică. Apoi, şcoala îl învăţase cum să se îmbunătăţească, iar el urmase toate indicaţiile primite. Evoluase extrem de repede.

- Desigur, nu era o foarte bună şcoală de artă, spuse el. Tata nu recunoştea ce este bun în domeniu, dar voia să-mi dea oportunitatea să devin ce doresc.

Am muncit din greu, pentru că eram îndrăgostit de ceea ce făceam şi voiam să fiu din ce în ce mai bun. Aşa am

început.

- Apoi?

Razele soarelui care se strecurau printr-o fereastră laterală pe care nu o văzuse până acum îi atinseră părul blond, atât de deschis la culoare, încât părea aproape alb. Lucră o vreme la fundal, pentru că aşa începea de fiecare dată, apoi se întoarse la figura din prim-plan.

Povesti apoi despre universitate. Fusese extrem de plăcută şi întâlnise studenţi cu aceleaşi pasiuni, de la care învăţase mult. Acolo avusese prima şansă de a se afirma şi rămăsese tare pe poziţii când tatăl lui sugerase o anumită profesie.

- Bietul om avea ideile lui, dar nu erau potrivite pentru mine. Mă vedea purtând uniforma militară. Probabil că voia ce e mai bine pentru mine, aşa cum dorim fiecare dintre noi pentru proprii copii, dar ei reuşesc într-un fel să ne dezamăgească. Dar asta este viaţa. N-am putut să fac aşa cum dorea.

- Si ce ai făcut? întrebă ea, profund interesată de povestirea lui.

- Mi-am încheiat studiile la facultatea de artă. A fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Aveam posibilitatea să mă distrez şi să-mi aleg propriii prieteni.

- După încheierea studiilor, ce ai făcut? Presupun că ţi-ai câştigat existenţa.

- Desigur, asta era şi problema tatei, râse el. Mai întâi, mi-a propus armata sau marina, după care s-ar fi mulţumit să fiu cleric, avocat sau medic. Numai că nici una dintre aceste profesii nu mă atrăgea prea tare.

- Aşadar, ai spus nu.

Râseră împreună, ca doi copii care au făcut o şotie.

- Am continuat să spun nu. Cred că bătrânul a insistat destul de mult, dar nu a ajuns nicăieri. Apoi, soarta a făcut ceva curios pentru mine. Trebuie să recunosc: atunci când totul eşuează, doar soarta te mai poate ajuta. Sunt sigur că este o femeie care ne urmează şi are grijă de noi. Ea ne luminează calea. în acele momente, n-aş fi crezut că este posibil, dar mi s-a întâmplat.

Anthony picta acum repede, cu mişcări sigure, iar Lucy ştia că ajunsese în cea mai prolifică stare.

- S-a întâmplat că a fost nevoie de un tânăr care să se ocupe de o clasă de tineri. Erau potenţiali artişti, iar eu am aplicat pentru această slujbă doar ca să am ceva de făcut. Nu puteam să pictez atunci, oricum nu atât de bine şi speram că, ocupându-mă de ei, voi avea şi eu ceva de câştigat.

- Şi ai făcut-o?

El zâmbi larg.

- Destinul ne pregăteşte calea în viaţă şi crede-mă, este foarte adevărat! Am învăţat foarte multe în acea clasă şi am început să pictez. A meritat din plin. într-o zi, ne-a vizitat un mare artist şi a aruncat o privire peste umărul meu. Pictam atunci un crucifix uzat, care zăcea într-o pubelă şi o femeie care se uita la el cu o expresie ciudată pe figură.

- Ce a spus marele artist?

- A trebuit să-i explic sensul picturii: crucifixul era simbolul credinţei noastre văzut nu într-un moment triumfal, ci ca un semn al vieţii veşnice. Un bărbat pe jumătate mort răstignit pe o cruce, purtând o coroană de spini. E înălţător. Este o imagine care ne poate inspira în cele mai rele momente ale vieţii noastre, ca şi în cele mai înjositoare. Poate că nu înţelegi, dar asta era ce simţeam. Marele artist a înţeles şi a fost foarte bun cu mine.

- Dar înţeleg, desigur.

- Artistul a fost atras de ideile mele. M-a invitat la el, continuă să povestească pictorul, aprinzându-şi o ţigară. Mi-a dat câteva lecţii şi, în câteva săptămâni, mi-a schimbat întreaga lume. Dar n-am crezut niciodată că voi fi în stare să pictez lucrurile pe care voiam să le pictez.
Nu mi-au plăcut niciodată peisajele, le găsesc plictisitoare. Prefer picturile care transmit ceva.

- Ca acele picturi pe care le faci acum?

- Da, într-adevăr. Mi se păreau plictisitoare peisajele de orice fel, inclusiv cele marine. Apoi, într-o zi, brusc şi neaşteptat, am avut o idee.

Pictorul se opri, ca şi cum ar fi crezut că nu e bine să-i spună aceste lucruri, dar ea îl îndemnă să continue. Se întâmplase într-o seară în care se întorcea acasă. Trecând pe o străduţă lăturalnică, văzuse o tânără care lucra lângă fereastra unui apartament de la etajul unu. Lângă ea era aprinsă o veioză, iar părul foarte blond îi căzuse pe faţă. Cânta încet.

Anthony se oprise în clipa în care o văzuse, ştiind că îi atrăsese atenţia. Se simţea calm şi sigur pe el apoi, în timp ce privea, un bărbat intrase în cameră şi înaintase spre fată. Aceasta ridicase privirea şi ţipase. Auzise ţipătul de îndoială, de teamă, de disperare! Bărbatul se apropiase mai mult şi ridicase mâna. Lumina căzuse pe obiectul din mâna lui: era un cuţit!

- Pentru o clipă, abia am îndrăznit să mă uit, spuse bărbatul. Am văzut în faţa ochilor un tablou pe care nu-l înţelegeam. Era bărbatul înfuriat, care părea să o acuze de ceva, poate de infidelitate. Am văzut strălucirea lamei cuţitului şi am ştiut că urma să o omoare! N-aş fi avut timp să alerg

spre uşă, să o deschid şi să urc scările până la etajul întâi; ar fi fost moartă înainte să ajung acolo. Creierul meu căuta soluţii cu febrilitate, pentru că ştiam foarte bine că o putea înjunghia şi să fugă înainte să îl pot opri.

- Ce ai făcut?

- Am rămas încremenit. Nu aveam timp să fac nimic, doar să privesc. Atunci, am văzut ceva ce nu credeam că este adevărat. Făcea acest lucru doar ca să o sperie, dar nu avea nici o intenţie rea. Se amuza pe seama ei. în clipa în care şi-a dat seama că este o glumă, l-a luat în braţe. Râdeau şi plângeau în acelaşi timp. El o săruta mereu, fiind clar foarte îndrăgostit, personificarea bunătăţii. îmi aduc aminte că m-am gândit ce schimbare extraordinară intervenise. Am interpretat greşit ceea ce văzusem prima oară, iar atunci mi-a venit ideea picturilor care să semnifice într-adevăr ceva.

- înţeleg, dădu ea din cap.

- Toate picturile mele au o poveste de spus, iar oamenii sunt interesaţi de ele. Sunt interesaţi să descopere despre ce este vorba cu adevărat, nu ce se poate vedea la prima privire.

- E minunat!

El rămase o vreme privind-o, iar ea îşi dădu seama că acest artist era pasionat de calitatea frumuseţii. în plus, era un bărbat frumos, de
o frumuseţe stranie, dată de părul de o culoare neobişnuită şi de ochii albaştri strălucitori.

- De unde ai moştenit această culoare de păr foarte ciudată, aproape albă? îl întrebă Lucy.

Bărbatul râse, amuzat. Avea un râs de şcolar, care te făcea să vrei să râzi împreună cu el.

- Nu poţi alege culoarea de păr cu care te naşti.

- Părinţii tăi erau amândoi blonzi?

- Tata avea păr roşcat şi de aici pot apărea variaţii ciudate de culoare. Mama avea păr blond. Sora ta geamănă are păr mai închis la culoare decât al tău?

- Da.

El se opri o vreme, iar tânăra crezu că se gândeşte la pictură, în timp ce continua să picteze cu mişcări largi şi sigure.

- Nu ai spus că ai avut o vacanţă la malul mării după examene? întrebă el brusc. Examenele sunt foarte dificile şi sunt sigur că ai avut nevoie de o pauză înainte să te întorci la lucru în salonul acela îngrozitor.

- Da, am avut, fu ea de acord. Nu că spitalului i-ar păsa prea mult de munca dificilă pe care o au de făcut asistentele.

- Mi-am dat seama de acest lucru, dădu el din cap.

Continuă să picteze, apoi i se adresă din nou:

- Când ai stat acolo, ai întâlnit din întâmplare o tânără pe nume Fleur Haynes?

Numele o făcu pe Lucy să se îmbujoreze. Simţea că obrajii îi ard şi era mânioasă pe ea însăşi că o cunoscuse pe acea tânără, care apărea prea des în viaţa ei.

- Da, am întâlnit-o. Era prietenă veche a chirurgului pentru care lucram în acele vremuri. Numele lui e Hugh Davies, desigur.

- Una dintre prietenele lui!

Pentru o clipă, pe figura lui se citi exact ce părere avea despre Hugh Davies. Lucy făcu o grimasă, pentru că nu-i plăcea deloc ce văzuse.

- L-ai judecat greşit! spuse ea repede. Nu este aşa cum crezi şi este un chirurg magnific. Sunt una dintre asistentele lui din sala de operaţii. îl cunosc drept unul dintre cei mai buni chirurgi, poate cel mai mare, iar întreg spitalul este mândru

de el!

Bărbatul o privi cu atenţie, iar ea simţi reproşul din ochii albaştri.

- Uiţi că este, totuşi, un bărbat?

Lucy dori ca el să nu fi spus acest lucru. Oricum, de ce întrebase despre Fleur? A aflat cumva despre întâlnirea lor, ceva ce ea nu credea că e posibil? Oare îşi dăduse seama acest pictor cât de bun chirurg este Hugh? Poate că nu, încercă ea să se calmeze. Lumea din afară nu cunoaşte mare lucru despre viaţa din interiorul spitalelor.

- Să nu discutăm despre acest subiect, propuse ea.

- Bine, nu o vom face! E un subiect plictisitor, oricum. Azi o să te duc acasă cu maşina.

Tânăra nu voia să-l deranjeze, dar el părea hotărât. Oare simţise că pusese prea multe întrebări şi voia să-şi prezinte scuzele în acest fel?

Ieşiră în umbra copacilor din apropierea parcării. Această parte din Chelsea era plină de verdeaţă şi încântătoare. Se zăreau căsuţele cu grădini mici în faţă, pline de flori multicolore.

- Ce frumos e aici! spuse ea.

- îmi place foarte mult. Poate din cauză că prea mulţi pictori şi scriitori au trecut pe aici şi era imposibil să nu lase nimic în urmă. Fantomele trăiesc, desigur, iar uneori mă întreb dacă nu le aud paşii în urma mea.

Ochii lui foarte albaştri era veseli. Lucy avu impresia că voia să-i spună mai mult, mult mai mult, aşa că se opri, spunând cuvintele care
i se apropiau cel mai mult de suflet.

- Ce vrei să-mi spui, Anthony? Simt că ai ceva pe suflet, care te îngrijorează foarte mult.

- Nu e mare lucru. Eşti o tânără încântătoare, desigur, una dintre cele mai drăguţe pe care am întâlnit-o vreodată şi totuşi simt ceva în legătură cu tine care mă îngrijorează. E vorba de ceva de care nu pot să-mi dau seama?

- Poate că sunt suficient de isteaţă ca să mă asigur că nici nu vei înţelege vreodată, râse ea.

- Poate, ridică el din umeri, urcând în maşină.

Conduse o vreme destul de încet, dându-i impresia că se gândea mereu la ceea ce spusese. Era sigură că mai avea ceva de întrebat. O făcu să vorbească despre copilăria ei, despre mama ei şi despre visul din copilărie de a deveni asistentă medicală.

- Şi este o muncă destul de dificilă, mărturisi ea. Uneori, mai ales la începutul practicii, ieşeam din tură epuizată de-a dreptul.

- Ai sfătui pe alţii să practice această meserie?

- Numai dacă i-ar pasiona, dacă ar avea sentimentul că au o misiune de îndeplinit. Mâncarea este proastă, turele sunt lungi şi unele dintre surori pot fi destul de severe, mai ales când este vorba de o urgenţă.

- Pot să-mi imaginez că aşa stau lucrurile, dădu el din cap, apoi schimbă din nou subiectul.

Spera că pictura va fi un succes, pentru că voia să facă un lucru special pentru spital şi era sigur că genul acesta de pictură va sensibiliza publicul la problemele lumii medicale. Voia, dacă e posibil, să ducă la o creştere a fondurilor, pentru că era mare nevoie de bani.

- Avem oameni foarte pricepuţi care se ocupă de această parte de problemei, spuse Lucy, apoi zâmbi. Grija pentru sănătatea lor îi face pe oameni să nu se zgârcească prea tare.

- Da, probabil, fu bărbatul de acord.

Maşina opri în apropierea porţii de intrare în spital. Tânăra intră, cu pelerina pe braţ, pentru că vremea devenise insuportabil de caldă. Oricum, era de părere că pelerinele sunt piese de vestimentaţie inutile: vara e prea cald pentru ele, iarna prea frig, iar primăvara şi toamna sunt suflate de vânt. Orbită de strălucirea soarelui, păşi în holul întunecos şi aproape intră în cineva care tocmai ieşea. Auzi vocea unui bărbat care spuse repede:

- Ai grijă!

Dar imediat, se lovi de o femeie.

- Oh, îmi pare rău, îmi pare foarte rău, dar am fost orbită de strălucirea soarelui, îşi ceru ea scuze.

Bărbatul era Hugh! Recunoscu imediat vocea, întotdeauna calmă şi răsunătoare, capabilă să te inspire datorită tonului ei muzical. Era bărbatul care o ţinuse în braţe la malul mării, în murmurul continuu al valurilor purtate de reflux.

Ea se opri brusc.

- îmi cer scuze.

Apoi, pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă din hol, după strălucirea intensă a soarelui, descoperi că femeia care îl însoţea era noua directoare. Ea şi Hugh ieşeau împreună din clădirea spitalului.

- Oh, doamne, sunt dezolată, murmură ea, devenind roşie ca focul.

Directoarea râse.

- Nu mi-aş face probleme dacă aş fi în locul tău. Am făcut acelaşi lucru când eram studentă şi am lovit unul dintre celebrii chirurgi din spital. A primit foarte rău această întâmplare şi aproape m-a acuzat că am făcut-o intenţionat, zâmbi ea.

- Soarele m-a orbit, din nefericire. Am petrecut mult timp

în interior, la şedinţa de pozat şi, deşi pare copilăreşte, trebuie să mărturisesc că e destul de epuizant.

Hugh o întrerupse:

- Sora pozează pentru un portret care ar trebui să ajungă în galeria naţională. Dacă este aşa, ar trebui să fie un lucru bun pentru spital.

- Ştiu, dădu din cap vara lui, şi aş vrea să-l văd înainte de a fi finalizat.

- Cred că este posibil. O să-l întreb pe domnul Strong. Astăzi a fost a treia şedinţă, aşadar probabil va mai dura o vreme.

- Desigur.

- Când va fi gata, interveni Hugh, te rog să-i spui domnului Strong că vara mea vrea să-l vadă. O voi conduce cu maşina în Chelsea.

- Da, domnule, răspunse Lucy aproape automat.

îşi continuă drumul pe coridoarele răcoroase ale spitalului. Poate că răcoarea se datora plăcilor mari de piatră de la parter, care păstrau şi în zilele cele mai fierbinţi o atmosferă plăcută. Se gândea ce simplu este să-l întâlnească pe Hugh, să-i spună câteva cuvinte, apoi să plece mai departe. Cu toate acestea, cu ceva vreme în urmă, stătuseră pe malul apei, strânşi în braţe, crezând că sunt îndrăgostiţi.

Urcă în camera ei destul de obosită, deoarece şedinţa o epuizase. După ce se descălţă, se întinse pe pat, gândindu-se la marele spital ca la un monstru care îţi devorează existenţa. Acolo, la malul mării,
Hugh fusese totul pentru ea, dar acum păreau amândoi părţi ale unei maşini care nu mergea nicăieri. Lucrurile merg prea departe, îşi spuse ea. Odată, m-am gândit că pot avea o carieră ca soră medicală, dar văd că această meserie cere

mult mai mult de la o persoană. Avea impresia că se afla îmbarcată pe o navă mare de război, care porneşte la lupta cu suferinţa umană, cu moartea însăşi; o putere care luptă pentru a câştiga.

Nu-şi dăduse seama că era atât de epuizată, dar somnul o luă pe nepregătite, ca pe un copil care a obosit jucându-se. Avu acel somn liniştitor fără vise, care restabileşte vitalitatea şi viaţa şi face o fată să se simtă refăcută în totalitate. Se trezi tresărind. Avu impresia că aude o bătaie la uşă, iar când sunetul se repetă, sări repede din pat.

- Da? răspunse ea.

- E ceva pentru dumneavoastră, soră, se auzi vocea portarului din tura de seară.

- Vin imediat.

Se încălţă în papuci şi se duse la uşă. Bărbatul stătea în faţa uşii, ţinând un pachet învelit în hârtie albă răsucită, care ar fi putut fi şi un buchet de flori.

- L-aţi primit în această seară, soră.

- Mulţumesc mult. De la cine poate fi?

Bărbatul ridică din umeri cu nepăsare, iar Lucy îşi dădu seama că portarii erau probabil sătui să tot ducă diverse cadouri şi buchete de flori lăsate de tinerii admiratori asistentelor. Portarul se îndepărtă, trăgând după el piciorul care îl durea uneori atât de tare, încât îl făcea de-a dreptul furios. Tânăra se întoarse în pat, încă pe jumătate adormită.

Adormi din nou şi, când se trezi din nou, camera era plină de umbre şi cerul plin de stele era vizibil prin fereastră.

Sări repede din pat, dându-şi seama că pierduse masa de seară, ceea ce era un adevărat dezastru! Apoi văzu micul fragment de hârtie care căzuse pe podea când despachetase florile, dar pe care nu-l zărise atunci, probabil pentru că era

prea adormită. Florile erau frumoase şi proaspete, unele de un albastru intens, altele albe şi parfumate. în centrul buchetului se afla un sigur trandafir roz, care avea frumuseţea şi prospeţimea unei flori perfecte.

întoarse bucata de hârtie pe partea cealaltă şi citi mesajul de pe ea:

"Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc,

Hadir.”

Nu pot să le accept, îşi spuse ea. Nu vreau să încep nici nu fel de relaţie cu un bărbat ca el. în acelaşi timp, micul buchet era foarte frumos, dovedind fără urmă de îndoială că florile fuseseră alese cu grijă. Acest bărbat e foarte inteligent, dădu ea din cap.

Puse florile în apă, apoi se gândi la masa de seară. Putea să ia câţiva biscuiţi de la cantină, dar se trezise foarte flămândă şi avea nevoie de mai mult. Pe strada pe care se afla spitalul era şi o cafenea mică, iar profitul ei venea tocmai din astfel de situaţii. Cunoscută sub numele de "Dragonul roşu", nume care, după părerea studentelor, se referea la femeia care o conducea, cafeneaua oferea sandvişuri excelente la preţuri mici.

Doamna Smith, o bătrână drăguţă, era foarte durdulie şi veselă şi se purta foarte frumos cu asistentele. Se pare că în tinereţe fusese dusă la spital cu o apendicită acută, iar asistentele fuseseră bune cu ea. Acum, simţea că răsplăteşte într-un fel bunătatea lor. în cafeneaua ei, cine nu avea bani să plătească, nu plătea. Femeia avea o inimă de aur.

Lucy îşi luă haina şi coborî la parter. Ce liniştită şi răcoroasă era seara, după căldura din timpul amiezii! Traficul se liniştise, iar zgomotele de obicei asurzitoare nu mai păreau acum decât nişte murmure. Se îndreptă încet spre cafenea,

aducându-şi din nou aminte de vacanţa în care se îndrăgostise. Era greşit pentru o asistentă medicală, putând să-i distrugă cariera.

Mulţi oameni ieşiseră în părculeţul de la marginea străzii, părând fericiţi doar să stea fără să facă nimic, ascultând foşnetul frunzelor mişcate de vânt.

Mă întreb cum se înţeleg Hugh şi noua directoare? se întrebă Lucy.

Cafeneaua se golea. Dincolo de tejghea se aflau câteva mese pe care proprietara le păstra pentru bietele făpturi care, dintr-o greşeală îngrozitoare, rataseră mesele de seară. Proprietăreasa părea obosită.

- Bună, copilă! spuse ea.

-Am adormit din cauza oboselii, explică tânăra asistentă. Am avut de lucru în sala de operaţii, apoi am făcut o şedinţă de pozat pentru un tablou.

- Cum merge?

- Oh, merge bine, dar îmi este foame.

- Desigur, biata de tine! Pot să-ţi ofer şuncă, omletă sau plăcintă cu carne, doar să spui ce preferi. Stai jos la o masă şi o să-ţi aduc mâncarea.

- Mulţumesc. Aş dori nişte plăcintă cu carne.

- Bună alegere! Sunt aici ca să ajut fetele ca tine. Nu pot uita ce a făcut spitalul pentru mine. Oh, doamne, ce rău mă simţeam! Sunt bucuroasă că pot oferi ceva în schimb.

- Suntem norocoase, dădu din cap Lucy, iar acum trebuie să recunosc: sunt îngrozitor de flămândă!

Se duse spre mese, alegând una din fundul încăperii. Doi tineri, bărbat şi femeie, tocmai terminaseră de mâncat şi stăteau de vorbă. Nu voia să-i deranjeze. La celălalt capăt al şirului de mese, stătea un bărbat. La masa de lângă el, două

femei din personalul medical începeau şi ele să mănânce. Alese una dintre mesele libere, tocmai în clipa în care bărbatul îi făcu semn cu mâna.

Capitolul 1

în semiîntuneric, pentru că micul restaurant era prost luminat, abia dacă se zărea silueta lui. Nici măcar nu-l recunoscuse. Acum descoperi cu uimire că era indianul pe care-l cunoscuse în atelierul lui Anthony, bărbatul care îi trimisese buchetul de flori.

- Bună seara, spuse ea aşezându-se la masă.

El nu avu nevoie de mai multă încurajare, după cum probabil că-şi dăduse şi ea seama, ridicându-se de la masa lui şi aşezându-se în faţa ei.

- Te deranjează dacă mă aşez aici? întrebă el.

Desigur, nu putea să-l refuze, pentru că nu avea nici un motiv.

- Nu, desigur. Am fost foarte obosită când am ajuns acasă şi am adormit, trezindu-mă abia când am primit frumoasele flori de la tine. Sunt recunoscătoare pentru ele, sunt minunate.

- Lasă-mă să-ţi trimit unele care sunt cu adevărat minunate, insistă
el.

- Dar îmi plac foarte mult! Nu am nevoie de altele!

- în acest caz, lasă-mă să-ţi comand ceva de mâncare. Arăţi obosită.

- Deja am comandat. Proprietăreasa este foarte bună cu personalul medical.

El se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, unde părea să fie cunoscut, apoi se întoarse cu o omletă la care adăugase câteva frunze de salată.

- Cred că e ceva foarte potrivit pentru tine, spuse el.

- Mulţumesc.

După ce puse farfuria în faţa ei, se aşeză pe scaun, urmărind-o cu privirea.

- Eşti foarte flămândă, comentă bărbatul.

- Oh, da, sunt, iar această omletă este delicioasă! Comandasem plăcintă cu carne, una dintre alegerile obişnuite, pentru că e mai uşor de adus.

El zâmbi.

- O cunosc foarte bine pe proprietăreasă, iar când este în toane bune, face o omletă delicioasă.

- Da, într-adevăr.

Omleta era pufoasă şi gustoasă. Imediat, Lucy se simţi mai bine şi începu să vorbească. Dându-şi seama că se purtase foarte frumos cu ea, mai întâi trimiţându-i flori, apoi comandându-i mâncare, se îmbună. Mâncarea o făcea să se simtă mai bine. Stând în cafenea, vorbind cu el, nu mai părea atât de ciudat. De fapt, se purta politicos şi drăguţ.

Părea să fie capabil să-i citească gândurile, pentru că fumă o vreme gânditor, apoi o întrebă:

- Te gândeşti la prima oară când ne-am întâlnit?

- Da, de fapt mă gândeam la asta. Cum ai ghicit?

- Nu-ţi face probleme. Mulţi englezi au prejudecăţi în legătură cu oamenii ca mine. Nu-şi dau seama că acestea trec odată cu trecerea timpului. înţelegem ce simt şi de ce simt aceste lucruri.

- înţeleg, dădu ea din cap, uşor jenată.

- Nu-ţi plac oamenii cu piele măslinie?

- Oh, nu, nu fac discriminări. Am îngrijit destui pacienţi încât să nu am prejudecăţi. în spital, învăţăm să acceptăm oamenii aşa cum sunt.

- Mă bucur, răspunse el, apoi făcu o mică pauză. Cred că

Anthony progresează foarte bine cu pictura, nu crezi?

- Ba da. îţi place? Cred că eşti primul care o vede, în afară de noi doi.

- Am fost uimit de subiectul ei. Mi-a dat impresia unei stări acute de oboseală la care ajunge o asistentă la capătul zilei. Are întotdeauna idei măreţe.

- Da, am descoperit şi eu. îţi place opera lui?

- Enorm.

în timpul cafelei, tânăra îi povesti cum îl întâlnise pe pictor şi cum acesta recunoscuse aproape imediat potenţialul unui portret al ei. în schimb, indianul îi spuse câteva lucruri despre viaţa lui. Venea dintr-una dintre cele mai celebre zone din India, aproape de Taj Mahal. Ea îl privi uimită.

- Acesta este un loc pe care mi-am dorit mereu să-l văd, dar desigur n-o voi face vreodată. Nu este pentru oameni ca mine.

- Nu se ştie niciodată! E o clădire uimitoare în timpul zilei, dar noaptea întrece orice imaginaţie. Pare din altă lume. E de necrezut, zâmbi el.

- Am auzit.

- Când eram copil, obişnuiam să-i ajut pe turiştii care veneau în vizită. Mi se părea un adevărat miracol, care va trăi pentru vecie, murmură el transpus.

- Trebuie să fie uimitor de frumos!

- Da, este. Dar toată viaţa de acolo este uimitoare şi frumoasă. Ar trebui să vizitezi acele locuri într-o zi. Poate că sunt lecţii pe care le poţi învăţa în locurile răsăritene, lecţii despre eternitate.

Ea clătină din cap. Nu avea sens să se gândească la vizitarea Indiei, din moment ce era practic imposibil, aşa că

era mai bine să nu-şi facă idei.

- Viaţa mea este cea a unei asistente dintr-un spital mare, a cărei preocupare majoră este chirurgia. E mult de învăţat, iar lecţiile se predau cu timpul. Noi tratamente apar, noi tehnici chirurgicale şi trebuie să fiu mereu la curent.

- Te invidiez, ridică el mâna în semn de salut.

Era un compliment, un tribut adus muncii ei pusă în slujba oamenilor.

- îi individiez şi îi salut pe toţi acei care încearcă să stea în calea curentului ce-i duce pe oameni spre Gange, spuse el cu blândeţe. Dar am învăţat un lucru şi anume că moartea poate fi învinsă. Lumea evoluează rapid şi poate vom ajunge să câştigăm această bătălie.

Ea zâmbi oarecum amar. Moartea trebuie să fie finalul, desigur. Nu putea spune altceva, dar lupta de zi cu zi trebuie să aibă un sfârşit. Eternitatea nu este pentru fiinţele umane. Poate că el îi văzu zâmbetul trist, pentru că schimbă repede subiectul.

- Spuneai că ai o soră?

- Da.

- Presupun că ai şi o mamă, deşi îmi imaginez că nu aveţi o legătură prea strânsă. Şi nici o dragoste prea profundă! Nici cu sora ta. îmi dau seama foarte multe lucruri despre tine.

Lucy îşi dăduse seama că avea calităţile unui mistic, dar abia acum îl privea cu atenţie. Ochii lui păreau să vadă lucruri inaccesibile pentru ea. îşi dădea foarte bine seama. Ştia multe despre ea pe care putuse să le ghicească, dar care dădeau impresia că posedă un alt tip de viziune asupra lucrurilor şi oamenilor. Pe de o parte, era foarte interesant, aproape fascinant, dar pe de altă parte putea să te sperie.

- Domnul Strong este un bărbat fermecător şi e legat de tine, te place foarte mult, dar nu este bărbatul vieţii tale. Crezi că există oameni care pot citi viitorul?

Ea ridică din umeri.

- Sinceră să fiu, nu ştiu. Cred că se pot întâmpla lucruri curioase, dar nu sunt foarte sigură că se pot face previziuni.

Bărbatul rămase o vreme pe gânduri, ca şi cum ar fi întors pe toate părţile această problemă, apoi schimbă subiectul.

-Ai fost în vacanţă, nu? Undeva pe malul mării, unde ai întâlnit un bărbat, nu un străin, cineva pe care îl cunoşteai deja şi îl plăceai.

- Da, este adevărat.

El dădu din cap.

- Trebuie să ai grijă ce faci! Viaţa nu e chiar aşa de simplă cum crezi. Destinul ne marchează vieţile. Poate că ne naştem în această lume pentru a-i întâlni pe alţii, pentru a-i iubi sau poate pentru a ne continua existenţa într-o altă viaţă. Cine ştie? Se ştie foarte puţin, cu siguranţă. înţelegi?

Avea un zâmbet ciudat pe care nu-l înţelegea. Chiar dacă era plăcut, nu avea încredere în el. Poate că neîncrederea se datora şi culorii lui. Tânăra descoperi că-i era teamă de viitor şi de ceea ce putea afla de la acest bărbat.

Indianul continuă să vorbească:

- Da, poate că ne naştem pentru a întâlni unii oameni care să ne devină prieteni, dar poate că noii prieteni de azi pot fi cu uşurinţă vechii prieteni de ieri, sau dintr-o viaţă trecută, adăugă el zâmbind enigmatic.

Lucy ar fi dorit să nu se simtă atât de alarmată la auzul cuvintelor lui. Trebuia să uite toate aceste lucruri ciudate. Oricum, nu ştia nimic despre ea şi probabil că ghicea doar

unele generalităţi. Bărbatul păru să înţeleagă ce simţea, pentru că păru să se închidă în el.

- Probabil că noi, bărbaţii din zona răsăriteană, ştim mai multe despre voi decât mulţi oameni din vest. Am citit mai mult, am învăţat mai mult şi suntem mai pregătiţi şi mai deschişi să primim.

în această clipă, tânăra îşi reveni cu o tresărire. Era o prostie să-l lase pe acest bărbat să vorbească atât de ciudat, îşi spuse ea. „Rămaseră o vreme tăcuţi, timp în care Lucy încerca să-şi dea seama ce senzaţii îi crea acest bărbat. Nu-l înţelegea şi, până la un punct, chiar o speria.

Poate că încerca să pară un mistic doar pentru că era dornic să-şi facă prieteni? Spusese că tatăl lui fusese medic şi că stătuse o scurtă perioadă de timp în spitalul Saint Thomas. Dar, când încercase să afle mai multe despre el, descoperise că-i era greu să-i urmărească parcursul. în final, ajunsese la concluzia că practicase un fel de medicină empirică, bazată pe o scurtă perioadă de practică, undeva pe străzile ascunse din India.

Se ridică de la masă, cu intenţia să se îndrepte spre casă.

- Am avut o zi foarte grea, iar mâine mă aşteaptă câteva operaţii dificile. Trebuie să plec acum, declară ea cu voce liniştită. Turele încep foarte devreme, desigur, aşa cum se întâmplă în toate spitalele.

El o privi neliniştit, cu ochii lui foarte negri care străluceau misterios.

- O să te conduc acasă.

Lucy nu voia acest lucru şi sperase că îl va convinge că nu e bine, dar se înşelase. Nimic nu-l putea convinge să nu vină cu ea, aşa că fu nevoită să-l lase să o conducă. Era o seară

liniştită de vară, cu străzile aproape goale şi din ce în ce mai plăcută, pe măsură ce se întuneca. Traficul destul de aglomerat se redusese foarte mult. în timp ce mergeau, conversaţia deveni dificilă, pentru că se retrăsese în el, devenind tăcut, poate supărat că o jignise. într-un fel, o obosea. Poate că se implica prea mult?

Străzile erau tăcute şi umbroase, iar răcoarea plăcută era odihnitoare. El vorbea cu greu, iar Lucy era ruşinată că nu asculta decât cu o ureche. Era mult mai concentrată să descopere cum să scape mai repede de el. îl auzi spunând că şi-a dorit mereu să devină doctor, dar că nu a avut banii necesari. Poate că englezii nu înţeleg cât de grea e viaţa pentru oamenii din străinătate.

- Dar ce ai încercat să faci? îl întrebă ea.

Bărbatul părea să aibă idei destul de clare despre viitor. în primul rând, se va strădui să intre într-un spital unde să se pregătească. Era sigur că, odată cu acest prim început, va găsi soluţia pentru a ajunge la cariera visată.

- E foarte dificil, ştiu, dădu Lucy din cap. Dar nu te poţi pregăti în India?

Ideea era clar neplăcută pentru el.

- Dar oricine poate face mai multe pe loc, decât când se află la depărtare, comentă el ridicând din umeri.

Tânăra avea impresia că era foarte convins de acest lucru.

Va fi foarte greu să intre într-un spital într-un post cât de cât acceptabil, îi explică ea, apoi îl întrebă ce vârstă avea. Spre surprinderea ei, avea douăzeci şi opt de ani. Părea mai tânăr, pentru că era subţire şi înalt. Avea de altfel structura osoasă caracteristică oamenilor de naţionalitatea lui, cunoscuţi ca având oase fragile.

-Trebuie să fii puternic, dacă vrei să practici medicina, observă ea. Este o meserie solicitantă, iar tu nu pari foarte puternic.

El râse, amuzat. Fiind o altă rasă, nu avea aceeaşi constituţie ca europenii, dar era puternic, fireşte. Fusese bonav în copilărie, iar după explicaţiile lui ajunse la ideea că fusese febră reumatică. îi părea rău de el, dându-şi seama de urmările neplăcute ale unei astfel de boli.

- Dacă o să găsesc o slujbă în cadrul spitalului cu care te-ai putea potrivi, o să te anunţ, îi promise ea.

- Am ştiut din prima clipă în care te-am văzut că vei fi bună cu mine. Am simţit acest lucru, aproape ca pe un mesaj.

- Dar nu pot promite nimic, îl întrerupse tânăra. Poate fi destul de dificil. Voi încerca, desigur, deşi să intri într-un spital într-o poziţie oarecare nu înseamnă automat că vei deveni medic.

- Nu, desigur, râse el, sigur că hotărârea te poate duce oriunde.

Putea să întâlnească oamenii potriviţi şi să se prezinte cât mai bine.

Când ajunseră în faţa uşii de la intrare, îşi luară rămas-bun.

- Ai fost foarte bună acordându-mi atâta timp, îi mulţumi el. Gândeşte-te la mine. Orice slujbă care m-ar putea introduce în interiorul spitalului, într-un loc unde să pot întâlni oamenii potriviţi, ar fi un mare ajutor pentru mine.

- O să-mi aduc aminte, răspunse ea, întinzându-i mâna.

El o prinse strâns, apoi o ridică spre buze. îşi dori să nu fi făcut acest lucru, pentru că o făcea să se simtă ciudat.

-Trebuie să plec, altfel voi rămâne pe afară, se scuză Lucy şi alergă spre spital.

Chiar săptămâna următoare, bătrânul Sam, care lucra în spital, avu o criză. Era suferind de ceva vreme şi toată lumea bănuia că e mai bătrân decât susţine, dar nimic nu-l putea face să recunoască adevărul. Lucy îi spusese să aibă mai multă grijă de el, dar nu-i dădea atenţie şi tot ea fu cea care îl găsi zăcând neajutorat.

Fu luat pe targă şi dus în salonul bărbaţilor, unde fu tratat de urgenţă. El susţinea că se simte mult mai bine, că nu fusese decât un leşin obişnuit. Urma să se facă bine, dar era imposibil să mai continue să lucreze ca portar în spital.

Asistenta şefă era neliniştită pentru că, deşi în trecut fusese foarte uşor să găsească bărbaţi dornici să lucreze în spital, acum era din ce în ce mai greu. încercă să găsească pe cineva, dar fără succes. Lucy auzi de această problemă.

- Cred că am o cunoştinţă, un indian mult mai tânăr, care e dornic să găsească de lucru în spital, spuse ea.

Sora Armstrong îl văzuse.

Ea fusese întotdeauna foarte bună cu Lucy şi era prietenă apropiată a asistentei şefe. După cum recunoşea aceasta, munca de portar e foarte plictisitoare şi presupunea să stea aproape tot timpul în picioare. Lucy îi povesti asistentei şefe despre Hadir, spunând că e bine educat şi foarte dornic să lucreze în spital.

- Orice soluţie e bună la nevoie, ridică din umeri femeia.

îl întâlni şi ea pe Hadir în următoarea după-amiază şi, pentru că era singurul candidat, primi repede răspunsul pozitiv. în seara următoare era deja instalat în pavilionul unde locuia Lucy. Tânăra nu-şi crezu ochilor în acea seară când venea de la masă şi, obosită de multele operaţii care avuseseră loc, îşi dorea să se retragă la culcare. Spre surpriza ei, Hadir stătea în cabina portarului de la parter! Cred că sunt

nebună, îşi spuse ea, clătinând din cap.

El o zări venind şi ieşi în întâmpinarea ei.

- E minunat din partea ta, făcu el o plecăciune. Nimeni n-a mai făcut atât de mult pentru mine. Sunt foarte încântat.

- în acest caz, să-ţi faci datoria bine! zâmbi ea.

De fapt, Lucy era tristă pentru că nu-l mai văzuse pe Hugh de ceva timp. într-un fel, după acea după-amiază frumoasă petrecută împreună, ascultând foşnetul valurilor şi ţipetele pescăruşilor, crezuse că viaţa nu va mai fi la fel. Apoi, revenise în Londra şi totul se schimbase. Visul murise. Erau prieteni, fireşte, buni prieteni, dar fusese acel sărut lung, când se predase îmbrăţişării lui, poate cea mai frumoasă clipă din viaţa ei!

Nu poţi să mergi înapoi în viaţă, fusese avertizată la un moment dat, ceea ce era foarte adevărat. Viaţa nu are o gumă cu care să şteargă greşelile. Rămân pentru eternitate. Dacă Hugh era de părere că au făcut o greşeală, pe ea o afectase atât de tare, încât îşi dorea să nu încerce vreodată să o repare. Nu putea decât să uite. Dar ei îi era imposibil să uite.

Se duse la o nouă şedinţă de pozat. Anthony avea probleme cu una dintre mâinile ei. Era de părere că mâinile unei femei dezvăluie cariera pe care o urmează. Iar mâna ei, care se odihnea în poală, nu spunea nimic! I se părea că nu arată suficient de obosită.

- Cum faci o mână să arate obosită? întrebase ea, râzând.

Apoi se dusese la locul în care poza. Ştia foarte bine că se simte mai mult decât obosită.

Când Anthony se aşeză în faţa şevaletului, îi povesti noutăţile.

- Cred că nu mă vei crede, dar am găsit o slujbă pentru prietenul tău Hadir.

- N-o va păstra! îl cunosc prea bine.

- Voia să lucreze într-un spital.

- Şi acum este unul dintre chirurgii cu experienţă? o ironiză el.

- Nu, este portar de noapte.

- Dumnezeule! Ce l-a făcut să dorească o astfel de slujbă?

-A stat atât de mult fără nimic de lucru, încât a început să se simtă deprimat. Spune că şi-a dorit mereu să devină medic.

-Asta e o noutate pentru mine. Nu cred că s-a gândit vreodată la aşa ceva! clătină din cap pictorul, continuând să lucreze la portret. E genul care trece de la o slujbă la alta, fără să se stabilească nicăieri.

- Dar mi-a spus acest lucru din prima clipă în care ne-am cunoscut!

- Da, acesta este obiceiul lui. A crezut că îţi va face plăcere. Nu îl cunoşti prea bine, ar spune orice ca să placă, indiferent de adevăr. Ar trebui să-ţi aduci aminte că vine dintr-o altă cultură.

- Da, îmi dau seama, dar voiam să-l ajut.

El dădu din cap şi făcu un pas înapoi, studiind pictura.

- Tot ce sper e că-i vei lăsa foarte mult timp să studieze spatele uşii tale, râse el, întorcându-se la pictură.

Lucy se simţea oarecum iritată. îl privea cu atenţie în timp ce picta, întrebându-se de ce adăuga detalii din loc în loc, unde totul părea să fie perfect, şi, tocmai când părea să fie pe drumul cel bun, ştergea tot ce făcuse! Răbdarea de care dădea dovadă o făcea să îl admire. Apoi, el deveni conştient că îl urmărea cu mare atenţie.

- Nu sunt foarte priceput azi. Ciudăţenia e că sunt zile mai bune şi zile mai proaste. Am un prieten scriitor, care îmi spune acelaşi lucru. Poate că are legătură cu artele.

- Poate, ridică ea din umeri, apoi rămase tăcută.

După o vreme, bărbatul o întrebă:

- Am spus ceva care te-a îngrijorat?

- Da. Nu sunt obişnuită cu străinii; singurele deosebiri pe care le percep sunt cele fizice. îmi plac. Oare de ce oamenii nu-i plac doar pentru că vin din altă ţară?

El zâmbi tolerant.

- Pentru că sunt diferiţi. Condiţiile în care trăim schimbă nu doar felul în care arătăm, dar şi cel în care ne purtăm.

în cele din urmă, el lăsă pensula jos. Spusese deja că are probleme cu pictatul.

- Eşti o fată foarte fermecătoare, dar total inocentă, să ştii! Nu ai văzut multe şi nu crezi că există lucruri şi oameni răi.

- Nu cred în răutate. Ai dreptate, ştiu prea puţine lucruri. Oricum, cea mai mare grijă a mea a fost nota de la examen.

El o fixă cu privirea.

- Da, dar sunt şi alte probleme în viaţă. Ştii că am avut o vizitatoare de curând, o femeie care a auzit de mine de la spital şi care vrea să o pictez?

- Sunt sigură că nu este vorba despre una dintre surori. Nici una dintre noi nu are destui bani pentru aşa ceva.

- Oh, nu! Cred că o cunoşti, este una dintre cunoştinţele unuia dintre chirurgi, după câte am înţeles. Are un nume ciudat, parcă ar fi un personaj din Forsythe Saga. Fleur, Fleur Haynes, care nu mi se pare prea deosebită de Forsythe Fleur, după părerea mea.

- Da, am cunoscut-o.

- Mi-a spus că ai vorbit despre pictură şi că aşa a aflat despre mine. Pare bogată. Nu cred că banii sunt una dintre grijile ei.

- Nu, nu sunt. Unul dintre marii noştri specialişti stătea la un hotel din apropiere de ea. Erau prieteni, prieteni destul de buni, după cum părea.

- Mi-a vorbit despre el. Se află în Londra pentru a participa la câteva dineuri şi vrea să ajungă la Burlington House. Dacă şi-a imaginat că eu o voi duce acolo, s-a înşelat. I-am spus şi ei. Nu vreau să-i fac portretul. Oh, da, e foarte frumoasă, recunosc, dar figura ei are ceva care nu-mi place.

- Dar e într-adevăr foarte frumoasă!

După ce rămase o vreme pe gânduri, pictorul o întrebă:

- Este prietenă a ta? Sau pot spune ce părere am despre ea?

- Poţi spune, desigur. Nu ne-am întâlnit decât cel mult de două ori. Era o bună prietenă a lui Hugh Davies, sau cel puţin aşa mi-a spus, iar el susţine că o cunoaşte de mult.

în timp ce vorbea, Lucy îşi dădu seama că era mult mai mult în legătură cu această relaţie despre care nu avea nici o idee.

- Mi-a displăcut şi am avut o impresie foarte clară că nu pot avea încredere în ea. E un sentiment oribil. Dar trebuie să recunosc: arată foarte bine.

- Da, e adevărat, dădu ea din cap, gândindu-se la Fleur si la ochii ei frumoşi, la gropiţa fermecătoare din obraz si la felul de a fi, care te convingea că e cea mai importantă persoană din lume.

- Poate că pare absurd văzut din afară, ridică Anthony din umeri, dar nu pictez femeile pentru că sunt frumoase! Unele dintre cele mai bune opere au fost picturi ale unor femei obişnuite. Le pictez pentru că văd dincolo de figura lor ceva anume, o calitate pe care o admir. Te-am ales pentru că eşti imaginea asistentei medicale care stă la căpătâiul bolnavului.

De aceea te-am ales pentru acest tablou. Nu asistenta de gardă, care pare de oţel, ci femeia obosită dincolo de limitele posibilului de ceea ce are de făcut.

- Da, ştiu, spuse ea, apoi adăugă, după o mică pauză: Fleur va rămâne mult la Londra?

- Nu am întrebat-o acest lucru, pentru că mi-a spus că poate aranja să-mi facă oricâte vizite este nevoie pentru şedinţele de pozat. Trebuie să recunosc, aproape m-a făcut să declar că va fi plăcerea mea! N-am mai cunoscut pe cineva atât de dornic să ajungă în Burlington House! râse pictorul. E genul de femeie care iubeşte onorurile şi caută faima peste tot. Dar nu va reuşi să ajungă nicăieri cu ajutorul meu!

După o vreme, făcură o pauză şi băură o cafea. El o servi cu biscuiţii lui preferaţi. Era unul dintre acei bărbaţi care nu bea foarte mult, dar care găsea că o ceaşcă de cafea e mai mult decât binevenită. Lucy descoperise de la început că o cafea îl făcea să se întoarcă la muncă revigorat.

- Mă simt mai bine acum, spuse el, începând să picteze cu repeziciune şi siguranţă.

O duse înapoi la spital la sfârşitul zilei, când se lăsase deja seara. Rămăseseră mai mult decât de obicei, dar pentru nimic în lume tânăra n-ar fi recunoscut că pierduse din nou masa de seară de la cantină şi că va trebui să se mulţumească doar cu câţiva biscuiţi.

Când maşina intră în curtea spitalului, în zăriră pe Hadir, îmbrăcat într-o haină neagră şi lungă cu fireturi pe care scria numele spitalului şi cu o şapcă asortată. Aparent, această aşa-zisă uniformă era transferată de la un portar la altul.

- Numai un spital poate face aşa ceva, râse Anthony.

- Exact acelaşi lucru îmi spuneam şi eu. Avem cei mai dificili portari. Se pare că e extrem de greu în ultimul timp să

găseşti pe cineva dornic să ocupe această slujbă, de aceea suntem nevoiţi să acceptăm tot ce apare.

- Ştiu, e la fel peste tot. Eu, dacă mă gândesc, n-aş accepta niciodată să port şapca altcuiva.

Râse din nou, oprind maşina.

- Mai ales dacă a stat pe capul lui Hadir!

Apoi întinse mâna şi o mângâie pe braţ.

- Lucy, eşti o fată minunată, care îmi e de mare ajutor şi care mă încurajează. Dar primeşte un sfat de la mine, pentru că acest bărbat poate fi periculos. Nu ştii la fel de multe despre el ca mine, iar eu nu cred că are în vedere această slujbă. Sunt sigur că urmăreşte altceva, dar nu-mi pot da seama ce.

- Ce ar putea fi?

- Numai Dumnezeu ştie, ridică el din umeri, dar te rog să ai grijă.

- Dacă vrea să-şi păstreze slujba, trebuie să aibă oarecare decenţă în relaţiile cu surorile.

- îmi dau seama, numai că trebuie să fii conştientă că decenţa poate să însemne cu totul alt lucru pentru el, decât pentru tine.

- Ştiu.

Tânăra se îndreptă spre clădirea unde stăteau asistentele, apoi se întoarse şi îi făcu un semn cu mâna. Anthony era drăguţ, bun şi de încredere, aşa cum nu erau majoritatea bărbaţilor, din punctul ei de vedere. Intră încet în clădire, învăluită imediat de atmosfera îmbâcsită care plutea uneori pe coridoare. Multe spitale nu preferau aerul curat, ştia foarte bine, dar ea era una dintre persoanele care are nevoie de aer curat.

Urcă încet scările, fără să-şi dea seama de ce se simţea

atât de obosită. E ridicol să susţii că e epuizant să pozezi pentru un tablou. Dar era! O obosea extrem de mult să păstreze vreme îndelungată aceeaşi poziţie.

Când intră pe coridorul spre camera ei, trecu pe lângă farmacistul spitalului, unul dintre oamenii foarte conştiincioşi, care rămâneau ore întregi peste program, când ar fi trebuit să plece acasă.

-Aţi întârziat! spuse ea.

-Azi a fost mult de lucru, soră, iar eu m-am oferit voluntar să stau până târziu. Cineva trebuie să o facă şi nu văd de ce n-aş fi eu.

-Dar nu aveţi şi viaţă de familie? întrebă Lucy pe un ton prietenos.

El clătină din cap.

-Mi-am pierdut soţia în urmă cu câţiva ani şi nu am de ce să mă duc acasă. Iau masa la cantină şi prefer să rămân aici.

- Da, dar nu aveţi un prieten pe care să-l vedeţi? zâmbi tânăra, încurajator.

- La vârsta mea, mulţi dintre vechii prieteni au murit şi nu prea mai simt nevoia să-mi fac alţii.

Vocea bărbatului era calmă, ca şi cum simţea că e singurul mod în care poate privi viaţa.

Lucy îşi continuă drumul spre camera ei. Coridorul se întindea aproape la nesfârşit, cu uşi similare de o parte şi de alta. Lumina era slabă, pentru că spitalul economisea energia. Se făcea economie şi la apă caldă, astfel încât asistentele erau nevoite să se spele cu apă rece chiar pe timp de iarnă.

Când ajunse la uşă, auzi un pas în urma ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Se întoarse. Atunci îl zări pe Hadir, care se apropia. Nu ştia de ce imaginea lui îi transmise un semnal de alarmă. Se simţise foarte obosită toată seara şi nu voia

decât să se ducă la culcare.
De asemenea, să-l vadă acolo o alarmă, ca şi cum prezenţa lui ar fi pus-o în pericol.

Ajunse în dreptul ei, exact în clipa în care deschidea uşa.

-Ai o clipă? întrebă el.

- Da, ce doreşti?

Sentimentul că o urmărise era neplăcut, dar era sigură de acest lucru. Nu avea nici un drept să o facă. Asistentele veneau şi plecau la ce oră doreau, în funcţie de ture.

- O clipă.

- îmi spui cu ce te pot ajuta?

-Ai primit un mesaj telefonic de la o doamnă Smith.

- Nu cunosc nici o doamnă Smith.

- Ea spune că te cunoaşte.

Tânăra ridică din umeri şi făcu un pas spre uşă, dar el îi prinse braţul.

- Azi termin la ora unsprezece şi jumătate, pentru că este prima noapte de serviciu. Am putea să facem o plimbare împreună?

- O plimbare? Tu şi eu?

-Ar fi foarte plăcut, zâmbi el.

- în nici un caz. Sunt de gardă devreme în sala de operaţii şi trebuie să dorm. Te rog să înţelegi acest lucru şi să nu mă mai întrebi cu altă ocazie.

El nu-şi retrase mâna. Părea oarecum ruşinat, încercând să-şi dea seama ce voia să spună, iar ochii lui foarte întunecaţi păreau trişti.

- îmi pare rău, nu am vrut să te jignesc. încercam doar să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. sunt atât de recunoscător! Foarte recunoscător.

- Da, dar nu este cel mai potrivit moment şi nu trebuie să

se mai întâmple.

îşi retrase braţul din strânsoare, apoi intră în cameră. în timp ce închise uşa, avu impresia că el se topise.

Descoperise mai de mult că se poate mişca fără un sunet, o calitate alarmantă la el, care o speria într-un fel. încuie uşa cu cheia, fără să-i pese dacă mai era în preajmă şi o auzea.

Apoi se aşeză pe pat.

Anthony avusese dreptate când spusese că acest bărbat n-ar trebui să se afle aici, în postul de portar al spitalului. Dar îi păruse rău pentru el. Acum îi părea mai rău că-l adusese aici.

Nu dormi foarte bine. Era genul de persoană cu imaginaţie bogată, căreia i se pare că aude mereu paşi şi sunete suspecte. Avea impresia că Hadir era în faţa uşii ei, ceea ce, desigur, nu era posibil.

Se întrebă cum fusese casa lui din India. îi venea din ce în ce mai greu să creadă că tatăl lui fusese medic!

Trebuie să încerc să dorm, îşi repeta ea. Oricum, e cazul să dorm. Nu reuşi prea bine şi se trezi a doua zi la fel de obosită ca seara în care se dusese la culcare.

Capitolul 8

Se ridică din pat încă obosită, apoi se spălă pe faţă cu apă rece, sperând că o va ajuta să se trezească şi să capete curaj şi energie pentru munca grea care o aştepta în sala de operaţii.

Nu părea să fie mult mai bine.

Coborî la micul dejun pentru o masă grăbită. Bucătăresele nu se preocupau prea tare pentru a face mesele gustoase, iar acum aveau din nou ou fiert tare, nu tocmai preferatul ei. Cafeaua era prea dulce, dar reuşi să o trezească. Strecură în buzunar o felie de pâine prăjită, apoi se îndreptă spre sala de operaţii.

Erau deja cele două studente, iar asistenta şefă sosi curând. Cel mai înnebunitor lucru în legătură cu asistenta şefă era că se putea scula odată cu zorii, dar să pară veselă şi odihnită, de parcă i-ar face plăcere. Avea o listă în mână şi o citi repede, marcând fiecare detaliu cu ticul ei verbal: "da, soră, bine”. Chiar dacă nu ştia, unul dintre numele sub care era cunoscută mai ales printre studenţi era sora "da, soră, bine".

Câteva minute mai târziu auziră vocea veselă a doctorului Hench, anestezistul, care tocmai se apropia. Avusese o ceartă cu soţia lui, care insistase să o conducă la un magazin. El, pentru că se afla în pericol să întârzie, refuzase să o ducă. Medicul discuta problemele lui matrimoniale cu uşurinţă, recunoscând că deseori prefera să ia micul dejun pe drum, decât să mai suporte o ceartă.

îşi aduse aminte o glumă şi le-o spuse. Era un bărbat amuzant, dar uneori, mai ales când erai foarte obosit sau te aşteptau mai multe operaţii, nu mai credeai acest lucru. Se întoarse în sala de aşteptare de unde putea fi auzit flirtând cu o asistentă.

Următorul care intră în sală fu Hugh.

Avusese întotdeauna o figură liniştită şi care nu dezvăluia nimic din ceea ce se întâmpla în mintea lui. Era o figură de medic. Se îndreptă spre chiuvete şi îşi aruncă haina spre Lucy.

Se spălă pe mâini cu grija scrupuloasă a chirurgilor, fără să uite nici o zonă. Ea îl urmări fără să spună nimic, dar ţinea pregătite halatul şi boneta. Lucy ştia că lui Hugh îi displace orice formă de conversaţie la această oră a dimineţii şi îl auzise uneori comentând că e uimit că familia lui tolerează această formă de comportament.

Nu terminase încă de spălat, când fu adus pacientul. Deşi nu se uita, Lucy ştia după zgomotele de rutină ce se petrecea. Pentru că el părea să nu observe nimic în jurul lui, făcu un pas mai aproape.

- Cred că sunt aproape gata, domnule, spuse ea.

El mormăi nemulţumit, iar ea îşi dădu seama că era preocupat de ceva.

- Dacă sunt gata, nu au decât să mă aştepte.

- Da, domnule, răspunse ea, apoi se îndreptă spre echipa medicală să transmită mesajul.

Era clar că era în toane rele. Tânăra nu spuse nimic, dar aşteptă să înceapă operaţia urmându-l.

Afară era una dintre acele zile de vară foarte fierbinţi. Aici, cu lămpile încinse şi cu aparatura pentru sterilizare, era infernal de cald. Brusc, tânăra avu impresia că e ceva în neregulă. Se lăsese tăcerea. Nu se auzeau decât zgomotele făcute de maşini şi, din când în când, clinchetul unui instrument.

Lucy stătea calmă, dar o durere surdă începuse să se nască în interiorul tâmplelor ei.

Apoi, anestezistul vorbi.

- O clipă, vă rog.

Toată lumea se opri.

Tânăra îşi dădu seama că această întrerupere venea într-un moment ciudat, iar toată lumea era nedumerită. Oricum, nimic nu-l irita mai mult pe Hugh decât să fie oprit tocmai în clipa în care se pregăteşte pentru o operaţie dificilă.

Anestezistul vorbi din nou.

- E bine. Să continuăm.

Operaţia se reluă. Din locul în care se afla, Lucy nu vedea nimic. Asistenta principală şi mâna dreaptă a lui Hugh, Edith Lovell, era cea care vedea totul, îi dădea intrumentele de care chirurgul avea nevoie şi le arunca pe cele folosite, înlocuindu-le cu altele sterilizate.

în timp ce operaţia continua, durerea de cap a tinerei se accentuă. Aruncă o privire spre asistenta şefă, care îi făcu un semn mic din cap. Totul părea să meargă bine.

Lucy îşi ridică mâna spre tâmple, dorind să poată opri durerea de cap chinuitoare. Asistenta o privea şi îi făcu semn că poate ieşi câteva secunde.

Când ajunse în anticameră, descoperi un infirmier care aştepta un semn că poate aduce targa. Operaţia era puţin întârziată, pentru că apăruseră câteva minute de pauză.

- Bună, spuse infirmierul.

- Suntem puţin în întârziere.

- Bine, zâmbi el.

- Vor fi probabil douăzeci de minute în plus, dacă nu mai apar probleme. Te rog să transmiţi acest lucru.

- Da, soră.

Rămase o vreme acolo, urmărindu-l cu privirea, dându-şi seama că durerea de cap nu scădea în intensitate, ci dimpotrivă. Oh, doamne, sper că nu voi avea un atac! îşi spuse ea, întorcându-se în sala de operaţii fără un sunet.

{tiu că operaţia ajunsese într-un moment critic, după tăcerea care se lăsase. Cineva ceru pansamente şi recunoscu vocea asistentei şefe, deşi masca o schimba puţin.

- Da, soră.

Se pare că avuseseră nevoie.

îşi dădu seama că viaţa pacientului fusese salvată şi se simţi cuprinsă de veselie. Fusese o operaţie extrem de grea, mai grea decât anticipaseră şi Hugh merita toate laudele pentru că o dusese la capăt cu atâta eficienţă.

Uneori se întreba cum supravieţuiesc pacienţii după ce pierd o parte din organe, dar o făceau. Acum, operaţia luase sfârşit şi asistenta şefă trimise una dintre studente să cheme infirmierii cu targa.

- Acum, te rog.

Hugh tocmai încheia.

Aruncă ultimul instrument la o parte, lăsând un alt chirurg să închidă. Lucy îl urmă la chiuvetă şi, pe măsură ce se îndepărtau de luminile care fixau masa de operaţie, avea impresia că lasă în urmă şi responsabilităţile imense ale chirurgului. Pacientul va trăi. îl ajută să se dezbrace de halat şi îl puse în coşul pentru lenjerie. Când îl ajutase să îl îmbrace, fusese alb ca zăpada, dar acum era pătat de sânge.

Luă apoi masca şi boneta, iar el începu imediat să se spele. îşi putea imagina imensa uşurare pe care o simţea. îi spusese la un moment dat că nu se simte curat până când nu şi-a spălat ambele mâini până la cot.

- E mai bine, spuse el.

- E o muncă dificilă.

- Foarte dificilă, zâmbi el. Uneori am presimţiri legate de pacienţi. M-am gândit că o să-mi facă probleme, aşa că am avut

mai multă grijă. Va supravieţui. Ai cumva nişte ceai?

- Te aşteaptă, răspunse ea, indicându-i anexa în care se odihneau uneori chirurgii.

Ceaiul îl aştepta, servit cu felii de lămâie şi într-un pahar înalt.

îi aduse apoi haina, având grijă să o pună în apropiere.

Ieşiră împreună din sala de operaţii, ajungând în cămăruţa răcoroasă. Lumina strălucitoare dispăruse, iar Lucy era recunoscătoare, pentru că durerea de cap părea să se accentueze la lumină puternică. încercă să ignore zgomotele din sala de operaţii: se făcea repede curăţenie, pentru că următorul pacient aştepta deja în camera anestezistului.

Lucy se îndreptă spre masă şi îi dădu ceaiul. El îl primi cu recunoştinţă.

- O operaţie atât de lungă mă epuizează, dar, din fericire, va supravieţui.

- Da.

- Sunt sigur că te bucuri că te-ai întors. Cum merge?

- Sunt foarte bucuroasă că m-am întors, viaţa de asistentă de salon nu mi se potriveşte. Eu ador chirurgia. Bethany era un loc şocant!

El făcu o grimasă.

- Desigur. Ai nevoie de încântarea operaţiei, de bucuria dăruirii vieţii oamenilor. Asta facem noi. Numai asta. E o provocare pentru mine că acea fată a intrat în această sală de operaţie cu zilele numărate. Acum, dacă nu are vreun accident nefericit, o să-şi trăiască viaţa.

- Datorită ţie.

- Nu, nu e doar datorită mie! Acesta este un lucru de care foarte puţini îşi dau seama. Nici un chirurg nu-şi poate face meseria dacă nu are ajutorul echipei din sală. Ştiu asta şi vă

datorez tuturor mulţumiri.

- N-aş spune acest lucru.

Hugh se opri, privind-o cu blândeţe. Ochii lui întunecaţi te făceau să te gândeşti că are mereu un secret ascuns cu grijă, dar capabil să schimbe viaţa celor din jur.

- Eşti fericită?

- Sunt foarte fericită să fiu aici din nou. Simt că acesta este locul meu.

Bărbatul rămase o vreme pe gânduri, învârtind în mână paharul cu ceai.

- Nu ţi-am spus încă, pentru că este un secret, dar asistenta mea mă părăseşte în toamnă.

- Asistenta ta? Dar o să fii pierdut fără ea.

- Se căsătoreşte. La urma urmei, orice femeie are dreptul la propria viaţă, şi cred că se va descurca bine. O să am nevoie de cineva care să lucreze cu mine. Această asistentă a fost cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Ai văzut cum mă susţine. S-ar putea să fi venit timpul să faci acelaşi lucru.

- Dar n-am suficientă experienţă.

- Dar nimic nu stă pe loc, nu? zâmbi el. într-una din aceste seri, când nu voi mai fi atât de obosit, o să te invit la masă şi o să vorbim despre acest lucru. Sunt interesat de viitorul tău şi vreau să te ajut. Mi-aş dori să putem ieşi în această seară, dar, printr-o greşeală teribilă, am ajuns aproape obligat să mă văd cu altcineva. Cred că ai cunoscut-o pe Fleur.

- Da, răspunse ea, sperând că nu lasă să se vadă neliniştea care o copleşise.

Chiar şi numele acesta era neplăcut pentru ea, deoarece nu o plăcea pe tânăra care îl purta. Era absurd să fie geloasă, pentru că el avea desigur voie să invite pe oricine dorea să ia masa cu el.

O întâlnise în vacanţă, iar acum aceasta era deja la Londra, simţindu-se bine şi încercând să-l convingă pe Anthony să-i picteze portretul. Nimeni nu ar fi putut spune că nu ştie ce vrea! Poate că reuşise de fiecare dată să obţină ce dorea, iar Lucy avea ideea neplăcută că acum îl dorea pe Hugh.

El rămăsese pe gânduri, ronţăind un cub de zahăr. Era unul dintre obiceiurile pe care nu voia să le recunoască. Uneori, dădea impresia că trăieşte viaţa ca un copil, chiar dacă era un chirurg renumit.

- Sper că vei avea o seară plăcută, spuse ea, şi că vă veţi duce într-un loc plăcut.

îşi dorea din toată inima ca vocea ei să nu trădeze adevărul şi anume că era foarte geloasă.

El nu trebuie să-şi dea seama niciodată. Nu avea nici un drept să simtă aşa ceva în legătură cu el şi să-şi amintească iar şi iar sărutările de la malul mării. Trebuia să uite că fusese bărbatul care o sărutase cu pasiune, care putuse să facă întreaga lume să se oprească în loc.

- Fleur e o copilă drăguţă, spuse el. Ca să fiu sincer, este o persoană care se ataşează foarte repede, iar pentru moment sunt eroul ei, dar nu va dura foarte mult! Să nu crezi aşa ceva. Constanţa nu e punctul ei forte. Poate că părinţii ei au ezitat dacă să o numească Fleur sau Constance şi nu au ştiut că nu e decât genul de floare care trăieşte o singură zi şi nu poate fi constantă.

- Poate.

Ce altceva ar fi putut să răspundă?

Poate că un anumit accent din cuvintele lui o făcu să-l privească atent. în acea clipă, era bărbatul care stătuse cu ea pe malul mării, privind valurile şi fluturii albaştri.

- Mi s-a spus întotdeauna că un chirurg trebuie să arate bine, zâmbi el, pentru că acest lucru îi ajută pe pacienţi, dar te pot asigura că pe mine nu m-a ajutat şi nu mă va ajuta vreodată. Aş vrea să trăim în acele vremuri în care talentul şi dăruirea erau cele care îl aduceau pe un medic în vârful ierarhiei calităţii, şi nu altceva.

Bău repede restul ceaiului, suspinând satisfăcut, apoi puse paharul pe masă.

-Acum trebuie să plec, spuse bărbatul.

Ieşiră împreună, dar ea se întoarse în sala de operaţie, iar el plecă să-şi onoreze întâlnirea.

A doua operaţie era realizată de un alt chirurg, un bărbat pe care Lucy nu-l plăcuse niciodată cu adevărat. Era mare şi impunător, fiind un om care nu se grăbea niciodată, chiar dacă împiedica munca restului echipei. Nu scotea nici un sunet când opera.

După-amiază, Lucy ştia că urma să aibă liber şi să se ducă la studioul lui Anthony. într-un fel, era o uşurare.

îşi ocupă locul şi aşteptă, apoi îi dădu medicului halatul şi boneta, fără să i se mulţumească măcar cu un semn din cap. Uneori, un astfel de lucru o afecta.

După operaţie, se duse să ia masa. Spre neplăcerea ei, se servea din nou friptură rece de porc. Dacă era un lucru pe care nu-l suporta, mai ales într-o zi caldă de vară, ea gustul fripturii reci de porc. Se odihni puţin, se schimbă şi porni spre atelierul din Chelsea, încântată că reuşise să scape de o durere sâcâitoare de cap.

Nu era o zi foarte fierbinte, ceea ce era mai degrabă plăcut. Pe cer pluteau câţiva nori, iar prognozele meteo anunţau ploaie. Continuă să meargă, conştientă că atmosfera se schimbase şi că norii se adunaseră pe cer. începuse să bată un vânt rece, care

prevestea de regulă o furtună.

Era obosită după noaptea în care nu putuse să doarmă. Spera doar că va fi în starea de spirit potrivită pentru o şedinţă de pozat. Când ajunse în atelier, se îndreptă spre locul în care stătea. Poate că oboseala era evidentă în mişcările ei, pentru că Anthony o privi cu atenţie.

-Ai făcut prea multe. Cred că te obligă să faci prea multe la spital, asta e părerea mea.

- Nu mă obligă să fac nimic, dar am avut o dimineaţă dificilă.

- Pariez că e vorba despre doctorul Hugh Davies, nu-i aşa?

îşi dădu seama că pictorului îi displăcea foarte mult Hugh, altfel nu s-ar fi gândit imediat la el.

- Da, e o persoană pretenţioasă, dar e minunat să-l vezi lucrând.

- Nu prea-mi plac acei care sunt prea minunaţi ca să-i priveşti, dar nu îi cruţă pe cei din jurul lor. Cred că e acest gen de om.

Ea dădu din cap.

- Poate că ai dreptate, dar azi a salvat viaţa unei fete. A existat o clipă tensionată în care aproape am pierdut-o; n-am crezut că e posibil să-şi mai revină, dar el a reuşit să o salveze.

- Şi crezi că asta contează cel mai mult, nu?

- Da, sunt sigură că asta contează.

Pictorul schimbă subiectul. Prefera să stea de vorbă zece minute, înainte de a se apuca de lucru. Clătină din cap, apoi spuse:

- încă mă îngrijorează că, din bunătatea inimii, i-ai făcut rost de acea slujbă lui Hadir.

- Dar trebuia să o fac. Părea destul de disperat să-şi ia ceva de lucru şi noi aveam nevoie de un portar de noapte. E o slujbă plictisitoare, în care nu faci mare lucru, dar aduce un salariu, cel

puţin pentru mâncare. Nu cred că vrea mai mult.

- înţeleg, răspunse bărbatul, apoi făcu o pauză. Cred că nu eşti obişnuită cu el dar, dacă o vei face, vei ajunge la concluzia că nu gândesc la fel ca noi. Au metode diferite.

- Cred că ai prejudecăţi!

- Nu neapărat. E un bărbat care e obişnuit să trăiască într-o lume a bărbaţilor. Comportamentul şi tratamentul femeilor în lumea lui nu este la fel ca al nostru. E bine să reţii acest lucru.

- Da, ştiu, răspunse ea cu calm. Dar este de serviciu noaptea, transmite mesaje şi se asigură că e linişte în clădire. Dacă este nevoie, dă telefoane pentru doamna directoare sau lucruri de acest fel.

A cerut de muncă în plus, pentru că este foarte interesat de viaţa în spital şi mi-a spus că tatăl lui este doctor.

- Nu aşa cum crezi. N-a avut nici un fel de calificări, doar vindea tratamente mistice. Era mai degrabă un vraci, decât un doctor.

- Mi-am dat seama, dar i-am dat un ajutor pentru că am crezut că poate fi de folos.

- Nu am nimic împotriva lui, dimpotrivă. M-am străduit chiar să-l ajut. Nu e vina lui că are altă morală şi educaţie, iar degetele lui pot fi mai uşoare decât ale mele sau ale tale. Se întâmplă la astfel de oameni.

Mişcările pictorului erau sigure, iar după expresia feţei era clar că era mulţumit de pictură.

- E prietenos cu restul oamenilor. îmi aduc aminte că farmacistul mi-a spus că îl place.

- Despre ce farmacist este vorba?

- în interiorul spitalului se găseşte laboratorul unui farmacist care prepară medicamentele necesare şi asigură tratamentul pentru bolnavi. De foarte multe ori, avem de a face cu urgenţe

şi ar fi foarte neplăcut să căutăm pe la farmaciile din apropiere diverse medicamente. Acest bărbat este în vârstă şi a călătorit foarte mult, inclusiv în partea din India de unde vine Hadir. Au destul de multe în comun.

- Bine. îmi pare rău pentru el, deoarece îmi dau seama cum trebuie să fie pentru un străin, mai ales dacă are şi altă culoare. în plus, nu are nici un prieten. Desigur, acum oamenii nu mai sunt la fel de rasişti ca în trecut, dar încă se simte. în acelaşi timp, nu sunt foarte sigur că domnul Hadir e un prieten potrivit pentru tine.

- Dar nu îmi este prieten, ci doar o cunoştinţă pe care am încercat să o ajut. Poate că nu va merge, pentru că acum totul depinde de el.

- Si ce mai face Hugh?

îi povesti conversaţia pe care o avusese cu Hugh despre căsătoria asistentei lui şi despre căutarea unei înlocuitoare. Ca toţi marii chirurgi, se bazează foarte mult pe asistente şi are nevoie de tot ajutorul pe care i-l pot da.

- După plecarea ei, vrea să te propulseze în această poziţie? Asta a spus? întrebă Anthony.

- Pentru moment, mă îndoiesc. Nu am suficientă experienţă, iar el se bazează pe acest lucru. Nu cred că alege asistentele după personalitate. Oricum, am impresia că fata care îl interesează este Fleur Haynes.

- Da? o privi el uimit. Se vorbeşte prea mult de această tânără în ultimul timp. Apoi, desigur, medicul are o soţie.

Lucy nu se gândise niciodată la acest lucru!

Pentru o clipă, simţi că tot sângele din vene îi îngheaţă.

- Nu ştiam că este căsătorit, replică ea cu răceală. Dar chirurgii nu vorbesc decât despre munca lor. Nu ştim nimic despre viaţa lor privată.

- Ei bine, are o soţie. Poate că n-ar trebui să-ţi spun, dar ştii foarte bine cum este viaţa şi cum trebuie să accepţi anumite lucruri.

- Ştiai despre ea?

- Desigur, mulţi dintre vechii lui prieteni ştiau. Henrietta era numele ei şi era frumoasă ca o floare. Era modelul unui pictor, după cum am auzit, dar nu ştiu cu siguranţă. în mod sigur, nu am pictat-o niciodată. Avea ochi de chihlimbar, care luceau ca stelele şi o piele perfectă. Era o femeie foarte frumoasă şi admirată de orice bărbat.

-Ai văzut-o?

- Da, am cunoscut-o când a avut o ceartă serioasă cu tatăl ei, care era foarte dur. Hugh s-a căsătorit cu ea într-o răsuflare, când toată lumea i-a spus să nu o facă, dar tot a făcut-o. Nu cred că şi-a dat nici măcar o singură clipă seama că prin venele ei curgea sânge amestecat, nu se vedea în nici un fel. însă cei care au călătorit mult recunoşteau cu uşurinţă semnele.

-Vrei să spui că era de culoare?

- Oh, nu! Era mai blondă decât tine, dar erau mici semne care o trădau. în primul rând, era o lumină care strălucea brusc în privirele ei, mai era şi modul în care vorbea. Apoi, desigur, mai erau genele, atât de lungi şi de întunecate, cum n-au mai fost vreodată văzute la o femeie albă.

- Dar el nu a ştiut?

- N-a avut nici cea mai mică idee.

Povesti apoi cum Hugh a dus-o pe soţia lui acasă, unde a avut loc una dintre cele mai îngrozitoare certuri de familie. în cele din urmă, ea a fugit cu un american foarte bogat şi dornic să cheltuiască o mare parte din avere pentru ea.

- Asta s-a întâmplat. I-a achitat notele de plată o vreme, apoi

a părăsit-o când a aflat că va avea un copil. N-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu Henrietta, dar sper că e bine şi fericită. Am auzit din când în când fragmente de veşti despre ea, cum că ar fi în străinătate cu bărbaţi celebri, cu care are aventuri uimitoare. Dar nimeni nu spune nimic rău despre ea. Oamenii par să fie mai buni decât erau.

- A divorţat de ea?

- Cred că da. Nu e tocmai un lucru pe care să-l poţi întreba, pentru că a suferit mult. Nu cred că mai ştie mare lucru despre ea, pentru că acum a părăsit femeile, pentru a deveni un medic devotat. Nu o va lua niciodată de soţie pe Fleur, chiar dacă ea îşi imaginează că da.

- înţeleg, dădu ea din cap, rămânând tăcută.

Făcură o pauză şi serviră ceaiul cu prăjituri, iar el o avertiză să nu se bazeze pe Hugh. Să-şi aducă mereu aminte că adevărata lui soţie era munca şi că o punea pe primul loc în viaţă.

în timp ce vorbea, pictorul ştergea una dintre pensule, iar ea îl urmări în tăcere. Apoi Anthony schimbă subiectul, vorbind din nou despre Hadir.

- E păcat că tu, în bunătatea ta, l-ai introdus pe Hadir în spital. Aceşti oameni nu sunt diferiţi doar din punct de vedere al culorii pielii, dar morala după care se conduc este cu totul alta.

- Ştiu, răspunse ea.

- O să te duc acasă cu maşina, pentru că eşti prea obosită să mergi pe jos. Am vrut să te pictez ca pe o persoană foarte obosită şi uite că eşti exact aşa.

Ea dădu din cap, apoi remarcă încet, cu vocea tremurătoare care demonstra cât era de obosită:

- în timpul operaţiilor, nu eşti conştient de cât de mult eşti

solicitat, dar îşi dai seama abia în clipa în care poţi să te relaxezi. în acel moment, devii o legumă.

- Sper că aceasta este clipa pe care am reuşit să o prind în portretul tău.

Tânăra se îndreptă spre şevalet şi rămaseră amândoi o clipă, privind tabloul. Evoluase foarte mult după ultimele două şedinţe. Privind această operă de artă, fu din nou conştientă de atenţia pentru detaliu şi de talentul care stătea la baza muncii lui.

- E minunat, şopti ea.

- Chiar dacă ştiu că n-ar trebui să o spun, cred că, poate, e destul de bun, râse Anthony. Ar trebui să fie cel mai bun tablou al meu, din moment ce eşti cel mai bun model, zâmbi el, luându-i mâna şi ridicând-o spre buze pentru a depune un sărut pe pielea ei albă.

Era un sărut prietenesc, fără presiune sau cereri ascunse, dar o emoţionă.

Drumul spre spital se desfăşură în tăcere. îi făcea plăcere că o ducea acasă şi ajunsese la un moment în relaţia lor de prietenie în care era sigură că erau mai departe ca niciodată. Nu aveau nevoie să vorbească, se simţeau destul de aproape.

în curtea spitalului, când se despărţiră, ea îi spuse:

- Sunt foarte fericită că te-am întâlnit şi că pictezi acest portret.

- Nu eşti nici pe jumătate la fel de fericită cum sunt eu. Nu numai că eşti un model minunat, dar ai şi cea mai blândă personalitate pe care am întâlnit-o vreodată.

Lucy urcă spre camera ei şi, întâlnind-o pe una dintre cunoscute, Susie Maine, stătu o clipă de vorbă cu ea.

- Sper că nu intri de gardă? o întrebă Susie.

- Nu, dimineaţă am fost în sala de operaţii, iar după-amiază

am avut şedinţă de pozat pentru tablou. Merge foarte bine şi pictorul e foarte bun.

- Da. Voiam să vorbim despre ceva. Tu ai fost cea care i l-a recomandat asistentei şefe pe noul portar, indianul acela?

- Da, de ce?

- Mi se pare un personaj destul de ciudat, care are tot felul de treburi şi leagă o prietenie bizară cu farmacistul. Dacă mă întrebi, cred că are destule secrete bine ascunse. De ce l-ai adus aici?

- E un prieten al pictorului care îmi face portretul, voia o slujbă, orice fel de slujbă- de preferat într-un spital-aşa că. Am spus doar că avem un loc liber de portar de noapte.

- Nu-mi plac oamenii de altă naţionalitate.

- Dar nu ţi-a făcut nici un rău.

- Cred că te porţi copilăreşte în legătură cu el, sau s-a îndrăgostit de tine. Poate fi oricum.

- Bine, să lăsăm acest subiect pentru moment, ridică din umeri Lucy, apoi se îndreptă spre camera ei.

Nu voia să se ducă la cantină în această seară, pentru că urma să se servească din nou friptură rece de porc, o mâncare pe care nu o suferea. Se aruncă pe pat şi adormi, trezindu-se abia când seara se lăsase deja.

Când descoperi că era deja întuneric, se ridică încet din pat. Hotărî să coboare la cantină şi să vadă dacă nu găsea câteva sanvişuri, ca să nu moară de foame. Din fericire, avu noroc. în timp ce mânca, se gândea la Anthony şi la ce bărbat drăguţ era. Era unul dintre oamenii în care avea încredere cu adevărat. Nu îl iubea, nu aşa cum îl iubise pe Hugh în timpul vacanţei la mare, dar îl considera un prieten drag. Brusc, se întrebă ce părere avea Hugh despre ceea ce se întâmplase între ei. Nu-l înţelegea şi nu credea că-l va înţelege vreodată. Dar singurul lucru pe care

putea să-l facă acum era să aştepte cu răbdare. Să aştepte, cu speranţa arzându-i încă în inimă.

La unsprezece, când marele spital se pregătise deja pentru noapte, se hotărî să se îndrepte spre camera ei. Se gândi să treacă mai întâi pe la camera de gardă, pentru că somnul o înviorase şi voia să facă o plimbare. în trecere, ajunse la farmacia spitalului în care bătrânul farmacist lucra zi şi noapte. Era lumină aici, desigur. Nu ştia nici ea de ce se oprise, dar uneori viaţa ne avertizează pe nişte căi încă nedescoperite.

Automat, se ascunse după uşa anticamerei care ducea la farmacie. Această încăpere era mică, plină de dulapuri în care se păstrau medicamentele periculoase. Putea să audă vocea farmacistului.

- Acest medicament este unul foarte rar, spunea acesta.

- Da, ştiu.

Lucy recunoscu imediat vocea: era vocea lui Hadir. Oare ce căuta aici?

- Nu e semnată? Pot să-ţi dau un alt medicament, care sunt sigur că poate fi de ajutor.

Vocea farmacistului suna obosită. Uneori, Lucy îşi spunea că acest bărbat lucra cel mai mult din tot spitalul.

- Nimic nu mă ajută atât de mult ca acesta. Le-am încercat pe toate.

Din locul în care se afla, Lucy putea să zărească interiorul camerei printr-o crăpătură în uşă. Următoarea cameră, farmacia propriu-zisă, era foarte mică şi, la această oră târzie, doar farmacistul mai era înăuntru. Era devotat meseriei pe care o practica. Bărbatul scoase din buzunar o cheie şi merse spre un dulap din care scoase o sticlă mică, plină cu o pudră albă.

în această clipă, Lucy văzu ceva care i se părea imposibil. Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Hadir stătea lângă masa

acoperită cu sticluţe curate, cutii mici şi un teanc de etichete cu lipici, gata să fie lipite pe sticluţe.

Farmacistul era ocupat să toarne pudra din sticlă şi stătea cu spatele spre Hadir. în acea clipă, indianul scoase din buzunar un pliculeţ mic. Acest pliculeţ fu cel care atrase atenţia tinerei. Bărbatul luă o etichetă, o întoarse cu partea lipicioasă în sus, apoi turnă un praf alb din pliculeţ peste ea. Oare ce voia să facă? se întrebă ea, având impresia că se află într-un vis din care nu s-a trezit încă.

Dar nu era vis, ci se întâmpla cu adevărat!

Aflase de la el că, atunci când se simţea obosit, lua medicamente care conţineau heroină. Fuseseră prescrise pentru boala lui şi avea dreptul la ele. Oare irosise ultima rezervă de heroină pentru a o pune pe spatele unei etichete? Dar era adevărată nebunie şi nu i se părea posibil. Dar de ce ar face un astfel de lucru?

- O să vezi că este de folos, spuse farmacistul, nu face nici un rău, dar te ajută să continui.

Puse capacul pe sticluţa în care turnase medicamentul, apoi luă prima etichetă din teanc. O umezi bine cu limba, apoi o lipi pe sticlă şi scrise câteva cuvinte pe ea.

- Cred că acest lucru te va ajuta, spuse el.

- Sunt foarte recunoscător.

Lucy se uita în continuare, uimită. Nu-i venea să creadă ce văzuse şi încă încerca să se convingă că fusese un vis. Momentul în care Hadir scosese pliculeţul din buzunar şi presărase praful alb pe etichetă păruse un fragment dintr-un vis. Era un moment de necrezut! Visez aşa ceva, nu este posibil. Sau poate că sunt nebună.

Hadir continua să stea de vorbă cu farmacistul, foarte bine dispus.

Farmacistul părea să fie obişnuit cu prezenţa indianului. Avea una dintre acele seri în care nu e farte mult de lucru. Se pare că vizitase mai demult India, pentru că acum începuseră să vorbească despre schimbările petrecute acolo. Râseră împreună la nişte glume familiare. Lucy nu ştia de ce rămânea în continuare ascunsă, ascultând, numai că avea impresia că undeva este ceva în neregulă. în faţa ochilor ei se desfăşura o scenă în care unii dintre actori nu păreau să aibă cele mai bune intenţii.

în acea clipă, comportamentul farmacistului începu să se schimbe.

-Nu cred că mă crezi, spuse el, dar în această seară mă simt foarte obosit. N-ai crede că sunt obişnuit să stau treaz la această oră, chiar zile întregi. Dar acum mă simt chiar foarte obosit!

Se frecă la ochi, cu un aer nedumerit.

Hadir părea foarte înţelegător şi întinse o mână să-l sprijine.

- Stai aici şi odihneşte-te o clipă, dădu el din cap. După o zi întreagă de muncă, nu mă miră că eşti obosit.

îl prinse de un braţ, iar bărbatul păru să fie foarte ascultător. Hadir îl conduse la un scaun, apoi îl ajută să se aşeze. Lucy ar fi crezut că bărbatul va obiecta cu putere că era împins în propria farmacie, dar nu se opuse în nici un fel. Murmura pentru sine, de parcă ar fi fost într-o lume ireală, părând aproape inconştient.

-Mă simt bine, continua el să spună.

Abia în acea clipă Lucy adună faptele care i se arătaseră în faţa ochilor şi recunoscu adevărul din spatele lor. îl văzuse pe Hadir presărând un praf alb dintr-un pliculeţ pe care îl scosese din buzunar. Ea îl văzuse, iar acum ştia că fusese ceva periculos, care îl influenţa acum pe farmacistul care intrase în contact cu el. Acesta părea indiferent la tot ce se întâmpla în jurul lui. Trebuia să cheme ajutor.

Se strecură repede afară.

Coborî la parter, apoi începu să alerge. Ştia că era interzis asistentelor să alerge pe coridoare, dar mai sunt şi excepţii de la reguli. Doamne, ajută-mă! repetă ea în gând, uimită de ceea ce văzuse şi avu noroc. Tânărul doctor Andrews, care făcuse o vizită la domiciliu, tocmai ieşea din Bethany. Probabil că fusese chemat pentru o urgenţă şi acum, după ce îşi făcuse datoria, se întorcea spre camera lui. Tânăra îl opri.

- Doctore?

- Da, soră?

- E ceva în neregulă în farmacie.

- La această oră târzie, soră? zâmbi el, ca şi cum ar fi crezut că visase ceva urât.

îi povesti repede despre praful alb pe care indianul îl pusese pe etichetă, cu care apoi farmacistul intrase în contact, fără să-şi dea seama că e ceva în neregulă.

- Să mergem să vedem despre ce e vorba, vă rog!

- Desigur.

Când porniră pe coridor spre farmacie, Lucy povesti cu amănunte tot ce văzuse. Noul portar de noapte, un indian, fusese cel care pusese praful pe etichetă şi farmacistul luase acea etichetă automat, pentru că era cea de deasupra.

Se simţea mult prea responsabilă decât i-ar fi plăcut, pentru că ea îl recomandase pe Hadir pentru această slujbă. El spusese că doreşte să lucreze într-un spital, dar poate că nu voia decât o şansă să facă exact ceea ce făcuse în această seară.

- Vreţi să vă grăbiţi, vă rog? insistă ea.

Continuară în pas alert să meargă spre farmacie. Pe drum, auzeau zgomotele paturilor şi murmurul asistentelor care dormeau şi vorbeau în somn. în treacăt, o zăriră pe asistenta şefă şi pe celelalte care făceau tura de noapte. Ajunseră la

dispensar şi, în clipa în care intrară, îşi dădură seama ce se întâmplase.

Farmacistul se legăna în scaun, murmurând ceva, dar nimeni nu mai era în preajmă.

Ajunseră la bărbatul aproape inconştient şi îl întinseră pe podea, desfăcându-i gulerul. Tânărul medic îi luă pulsul şi îi privi pupilele dilatate.

- Cred că e vorba despre heroină, spuse el.

îl aşezară pe bietul bătrân într-o poziţie confortabilă şi priviră în jurul lor. Descoperiră imediat ce se întâmplase, ceea ce era un şoc imens! Uşa de la dulapul care adăpostea medicamentele periculoase era deschisă, ceea ce nu se întâmpla niciodată în timp ce era cineva de gardă! Era vizibil că rafturile erau goale. De asemenea, erau smulse şi răvăşite, lucru imposibil dacă farmacistul veghea sau era conştient de ce se întâmplă în jurul lui.

în această clipă, asistenta de gardă intră în încăpere. Probabil că auzise ceva şi venise să verifice. îi privi uimită.

- Ceva s-a întâmplat aici, spuse tânărul medic. Am fost chemat la un pacient şi, când am ieşit, am întâlnit-o pe sora care m-a chemat aici.

- Ce s-a întâmplat? se întoarse femeia spre Lucy.

Privirea ei era pătrunzătoare, pentru că îşi dăduse foarte bine seama despre ce era vorba. Lucy îi povesti. Cu puţin timp în urmă, îl zărise pe noul portar de noapte, Hadir, stând de vorbă cu farmacistul, dar se oprise la vederea ei. Instinctiv, ştiuse că e ceva în neregulă.

- De ce l-ai recomandat pentru această slujbă? îi reproşă asistenta.

Lucy încercă să se explice. Apoi povesti cu lux de amănunte cum

se întâmplaseră lucrurile în camera în care se aflau, cum Hadir presărase praful alb pe etichetă şi cum farmacistul ajunsese în contact cu el. Curând, drogul începuse să acţioneze. Imediat, asistenta intră în acţiune. Trimise infirmierii să-l ia pe farmacist şi să-l ducă într-un salon, unde putea măcar să stea confortabil până când îşi revenea. Doctorul Andrews se întoarse în pat, apoi toată lumea îl căută pe portarul de noapte. Desigur, acesta nu era de găsit.

Uniforma şi şapca lui erau aruncate într-o grădiniţă din spatele spitalului, dar acestea nu fură descoperite decât a doua zi dimineaţă.

Lucy avea convingerea că nu-l va mai vedea vreodată.

- Du-te în camera ta, e timpul să te duci la culcare, îi spuse asistenta de noapte. O să ai destule întrebări la care să dai răspunsuri când va veni dimineaţa.

- Da, soră.

- Noapte bună, spuse femeia cu gravitate.

Lucy nu mai avea destulă energie să-i facă aceeaşi urare.

Capitolul 9

Tura în sala de operaţii începu dimineaţa devreme, după peripeţiile din noaptea trecută. Lucy spusese povestea de suficiente ori ca să fie deja sătulă de ea, înainte să urce la etaj, pentru începerea operaţiilor. Spre nemulţumirea ei, descoperi că-i era imposibil să mănânce ceva la micul dejun.

Susie i se alătură la masă, mâncând cu poftă.

-Ai avut destule peripeţii noaptea trecută, observă ea.

- Da, ce întâmplări ciudate!

-Desigur, ai auzit ce i s-a întâmplat medicului Hugh Davies, nu-i aşa?

Lucy deveni imediat atentă.

- N-am auzit nimic, ridică ea din umeri.

- Soţia lui este moartă. Nu ştiam că a fost căsătorit, îl credeam unul dintre burlacii convinşi. A fost un accident al vieţii, chicoti tânăra. Se pare că s-a căsătorit când era încă student, apoi a păstrat secretul cu străşnicie. Numai că ea era genul nestatornic. După şase luni, a fugit cu altcineva. Janet Hopkins mi-a spus că se afla atunci în pregătire aici, aşa că a aflat tot. Dar a păstrat secretul.

- Foarte bine din partea ei, dădu din cap Lucy.

- Trebuie să spun că a ţinut căsătoria secretă multă vreme, cu toate că era de înţeles. Mi se părea ciudat că e atât de bogat, arată atât de bine şi este un chirurg celebru, fără să fie căsătorit. A ascuns totul minunat de bine. A fost adusă noaptea trecută.

-Aici?

- Da, e la morgă, spuse Susie cu calm. A fost lovită de o maşină pe podul Waterloo, dar era deja moartă când a ajuns salvarea.

- Dar astăzi, el are programate nişte operaţii.

- Nu prea cred că va fi în stare de mare lucru.

Lucy îşi spuse: ”E genul de bărbat care mai degrabă face orice, decât să se prăbuşească. Dacă este de gardă azi, se va prezenta la serviciu. ”

- Timpul ne va arăta, declară ea cu voce tare.

Urcând în sala de operaţii, se gândi cum ar fi mai bine să reacţioneze. Putea să fie calmă şi rece, fără să spună nimic, să se prefacă neştiutoare, dar nu prea era de acord cu această abordare. Sau putea să facă o remarcă obişnuită. în fine, timpul va arăta care e cea mai bună abordare, hotărî ea în cele din urmă.

Asistenta şefă verifica instrumentele, fără să uite nici un detaliu, cu minuţiozitatea caracteristică. După ce termină, lăsă lista în locul obişnuit şi se aşeză la postul ei, deja pregătită pentru operaţie. Dacă va veni, Hugh va fi punctual, aşa cum era sigură Lucy, dar nimeni nu părea să sugereze, măcar cu o fluturare de gene, că a fost înlocuit. Tânăra se îndreptă spre chiuvete, unde intenţiona să-l aştepte, exact în clipa în care el intră. Nu arăta diferit. Era un bărbat care se îndrepta hotărât spre locul lui.

- Bună dimineaţa, domnişoara asistentă şefă! Bună dimineaţa, soră! le salută el pe celelalte persoane din încăpere, apoi se îndreptă spre chiuvete. Când ajunse în faţa lui Lucy, o salută şi pe ea.

Metodic, tânăra îi luă hainele, dar observă că era puţin mai lent decât de obicei. Deschise robinetul de apă caldă.

- E o dimineaţă plăcută, domnule, rosti ea remarca obişnuită.

- Da, soră, fu singurul lui comentariu.

îi aduse halatul şi pregăti prosopul sterilizat. Figura lui era calmă, fără să reflecte nici o emoţie.

- Lista, te rog, soră, ceru el.

După ce studie lista de operaţii programate, o arătă pe ultima, o operaţie de apendicită, spunând:

-Anunţă-l pe alt chirurg să se ocupe de această operaţie.

- Da, domnule.

- Domnul Millar ar fi cel mai potrivit.

- Da, domnule, o să-l anunţ.

Obişnuitele zgomote începură să se audă în sala de operaţii.

într-un fel, obişnuita tensiune era mai accentuată.

Pacientul fu adus şi mutat pe masă, în totală tăcere, iar operaţia începu. Nu apărură probleme şi Hugh continuă operaţia cu grijă, fără să se grăbească. Trei sferturi de oră mai târziu, operaţia era terminată şi chirurgul tânăr o închidea. Lucy îl anunţă că îl aşteaptă o cafea fierbinte. între operaţii, era o pauză de cinci minute pe care o petrecură în anexă.

- Ce faci în seara asta? întrebă el brusc.

Era ultima întrebare la care se aştepta.

- Ies la ora cinci din tură.

-Vrei să luăm cina împreună? propuse chirurgul.

Lucy credea că visează. îl privi o vreme uimită, fără să ştie ce să spună. El continuă:

- Ca să te liniştesti, portarul acela a fost arestat. El a fost cel care a furat medicamentele.

- Da, mă gândeam că e vina lui.

- Era un drogat, desigur. N-am o părere prea bună despre prietenul tău, pictorul, care ţi l-a prezentat.

- El. n-a avut nici o vină. Hadir a venit în vizită în timpul uneia dintre şedinţe şi s-a prezentat singur.

- N-ar fi putut face aşa ceva în casa mea, mormăi Hugh.

Avem destule necazuri în Anglia cu tinerii noştri, ca să avem nevoie şi de drogaţii de peste hotare.

- Da.

Auziră zgomotele din sala de operaţii, care demonstrau că pauza se terminase.

- Deci, seara aceasta.? murmură el, cu voce tristă.

- Da. Mulţumesc pentru invitaţie.

Spre sfârşitul operaţiei, Hugh începu să dea semne că e obosit şi păru recunoscător când Millar apăru, pentru a închide. Lucy crezu tot restul zilei că va primi un mesaj care să contramandeze întâlnirea, pentru că nu se simţea în stare. Dar nu primi nici un mesaj. Se odihni după masa de prânz, apoi trecu repede prin cele câteva ore care o despărţeau de propria perioadă de libertate.

între timp, în spital toată lumea vorbea despre faptul că soţia lui Hugh se afla în morga spitalului. Aparent, era mai bătrână decât se aştepta toată lumea, dar poate că avusese o problemă de dependenţă care să o facă să arate mai bătrână decât era în realitate. Nu era nici urmă din frumuseţea pentru care fusese renumită; părea să fie o persoană fragilă şi nepregătită pentru greutatea vieţii. Poate că fusese norocoasă că avusese acest accident de circulaţie şi că murise pe loc, fără să-şi dea seama ce i se întâmplă.

Nici spre seară nu veni nici un mesaj, aşa că se îndreptă spre strada Harley, regretând pentru prima oară că face acest lucru. îi spusese că trebuie să apese ultimul buton de pe panoul de la intrare în clădire, aşa că o făcu, dorindu-şi să fie înghiţită de pământ.

Un bărbat în livrea îi deschise şi o conduse la lift. Urcă până la ultimul etaj, iar uşile liftului se deschiseră încet

înaintea ei. Casa îi părea întunecată, după holurile luminoase ale spitalului şi, mai ales, după luminile puternice din sala de operaţii.

Se simţea un vag miros de mâncare gătită, care avea aroma raiului, din punctul ei de vedere. El ieşi să o întâmpine. Purta încă acel costum închis la culoare pe care îl avusese dimineaţă, care îi scotea în evidenţă silueta înaltă şi puternică.

- îmi pare bine să te văd aici, Lucy, spuse el.

- Mă bucur că sunt aici.

O menajeră îi luă haina, tânăra rămânând în rochia albastră care îi aducea aminte de zilele petrecute la malul mării.

Intrară în sufragerie, iar el închise uşa după ei.

- Poţi să mă ajuţi, murmură bărbatul.

Camera nu părea în totalitate masculină. Lucy nu se gândise niciodată că Hugh ar prefera o cameră cu tapet şi draperii albastre, care amintea de spaţii deschise şi aer liber.

- Nu ştiu dacă pot să te ajut cu ceva, răspunse ea încet, cu blândeţe.

- Ba da, poţi. Desigur, ai aflat despre fosta mea soţie?

- Da, dădu ea aprobator din cap.

Nu avea nici un rost să nege. îi părea foarte rău pentru el.

- Ne-am despărţit la câteva săptămâni de la căsătorie. Presupun că eram foarte diferiţi, într-un mod ireconciliabil. Când am întâlnit-o, era o tânără fermecătoare, dar nu e cazul să povestesc acest lucru. Oricum, n-am crezut că se poate schimba atât de mult. Toată viaţa fusese dependentă de medicamente şi nu voia să renunţe la ele. M-a părăsit. Am încercat să o aduc înapoi, dar am ratat. într-un fel, am devenit conştient de adevăr şi mi-a părut bine că s-a terminat aşa.

- Da, şopti ea, doar ca să-i arate că ascultă.

în câteva cuvinte, rezumă povestea căsniciei şi fostei lui soţii, care devenise cu timpul neplăcută pentru el. Soţia lui adorase viaţa în America şi promisese că nu se va întoarce niciodată. Dar o făcuse.

- Mă simt îngrozitor, mărturisi el, pentru că la autopsie s-a descoperit că murea încet, dar sigur. Avea cancer. Cred că ştia despre boala ei şi dorea să moară. Dar e oribil că a suferit atât de mult cum a făcut-o. în viitor nu o aşteptau decât agonia şi disperarea, cei doi gradieni pe care nici unul dintre noi nu îi doreşte şi cred că dorea să moară.

- Nu poţi să o învinovăţeşti pentru acest lucru, clătină Lucy din cap. Nu era vina ei. a suferit prea mult.

- Ştiu, dar ar fi trebuit să fiu cu ea şi să o ajut. îmi reproşez cu amărăciune, pentru că ar fi trebuit să o ajut.

- Cred că ai făcut tot ce puteai face.

Tânăra îşi dădea seama cât de agonizant trebuia să fie sentimentul care îl cuprinsese, dar era conştientă că nu poate să-l ajute prea mult. După o pauză, bărbatul continuă:

- Nu avea nici un viitor, şi ştia prea bine. Avea puţine rude, iar cele pe care le avea nu erau foarte apropiate şi nu îi plăceau, dar este de înţeles. Aş vrea să nu se fi întâmplat.

- Adu-ţi aminte că timpul le vindecă pe toate, murmură ea cu blândeţe.

- Dar nu suficient de repede.

- Nu, dar poate că e mai uşor decât crezi. E prea curând acum.

Majordomul anunţă că masa e servită şi trecură într-o cameră
mică, cu tapet verde şi auriu. Era plăcut, iar mâncarea care li se servi era excelentă. Nu prea elaborată, dar suficient de nouă pentru Lucy, ca să i se pară fascinantă. După masă, se

întoarseră în sufragerie, unde luară cafeaua. Hugh părea să se simtă ceva mai bine.

începu să-i povestească despre căsătorie.

Lucrase din greu pentru examenele finale şi le luase cu brio, fiind lăudat de toată lumea. Se dusese pentru o scurtă vacanţă la Brighton, crezând că se va simţi foarte bine, dar la faţa locului fusese extrem de dezamăgit. Vremea era proastă, hotelul aglomerat şi plictisitor.

într-o după-amiază, ieşise cu maşina la plimbare, într-una dintre pădurile din apropiere. Dintr-o întâmplare, ea se afla acolo.

-A fost soarta, ridică el din umeri.

- Da, soarta face astfel de lucruri, fu ea de acord.

Femeia era tânără şi extrem de frumoasă, continuă chirurgul. Poate că era în starea de spirit potrivită pentru a se îndrăgosti. Nu aveau nici un motiv de aşteptare, aşa că se căsătoriseră câteva săptămâni mai târziu. Fusese o nuntă minunată, cu douăsprezece domnişoare de onoare şi cele mai frumoase flori pe care le văzuse vreodată. El era încremenit de frică. Cea mai grea operaţie din viaţa lui nu-l speriase la fel de mult ca această căsătorie, clătină el din cap, râzând.

Observase că puţinele ei rude care se obosiseră să se prezinte nu păreau prea deranjate de gândul că se vor despărţi de ea. Acest lucru era vizibil şi destul de alarmant. Curând, ea îi mărturisise că este dependentă de medicamente. El făcuse tot posibilul să o convingă să renunţe, mai ales că bănuia că începuse să ia droguri. Aflase cele mai bune tratamente, o internase în cele mai scumpe clinici şi, când credea că a reuşit să o schimbe, a fugit cu un alt bărbat!

Se întorsese după câteva luni, iar el o primise înapoi. Dar se adâncise mai mult în droguri şi era nefericită. El încercase

din răsputeri să o salveze, sperând că va schimba imposibilul.

- Cred că atunci am fost nefericit cu adevărat, pentru prima oară în viaţă, mărturisi el cu o voce plină de suferinţă.

- îmi pare rău, şopti ea.

îl îndepărtă de subiectul acesta neplăcut, încercând să-l facă să se simtă mai bine. Nu era vina lui. Desigur, putea să vadă şi singur că intrase prea târziu în viaţa ei ca să o mai poată schimba. Hugh zâmbi.

- Poate că e mai rău să-ţi vezi propria poveste de dragoste din alt punct de vedere, spuse el. E mai uşor când e vorba despre alţii, recunoscu bărbatul zâmbind trist.

- Acum trebuie să uiţi tot. Nu trebuie să mai trăieşti cu aceste gânduri şi sunt sigură că înţelegi şi tu acest lucru.

- Da, ştiu.

Rămaseră o vreme tăcuţi, apoi el puse muzică. Era o bucată de Beethoven, iar frumuseţea muzicii îi făcu să se simtă mai bine. Ascultară în tăcere, până târziu.

- Mâine, devreme, avem o operaţie grea, spuse el brusc. O să te conduc acasă.

Când se despărţiră, el îi întinse mâna.

- Mi-ai fost de mare ajutor, draga mea, să o facem şi altă dată. Acesta este un nor trecător, iar în viitor ne aşteaptă zile frumoase de vară.

- Cum a fost acolo, la malul mării, răspunse ea repede, dar ai uitat deja.

- N-am uitat, clătină el din cap. Pe o plantă de lângă noi aterizase un fluture albastru, iar eu mă gândeam că ai în păr o panglică de aceeaşi culoare. Lucrurile păreau atât de fireşti şi viaţa atât de frumoasă.

- într-adevăr, zâmbi ea, întinzându-i mâna. Nu face nimic

pripit şi nu spune nimic prea repede. Cel mai bine e să continui să trăieşti zi de zi, să-ţi îndeplineşti datoria la spital şi să ne pui pe noi pe al doilea plan.

- Ştii că eşti foarte curajoasă?

- Nu neapărat. E singura posibilitate, acum. Să mergem înainte, fără să privim nici în stânga, nici în dreapta.

Hugh ridică mâna ei spre buze şi o sărută uşor. Vocea lui tremură:

- Mâine ne vom întâlni în sala de operaţie, dar secretul va fi adânc în inimile noastre.

- Da, răspunse ea, dar nu ne vom gândi la viitor. Nu facem nici o mişcare acum. Doar ne vedem de viaţa noastră obişnuită.

Bărbatul se apropie mai mult de ea, iar ochii lui minunaţi străluciră.

- Mă iubeşti? o întrebă el cu tandreţe. Eu te-am iubit mereu, dar a trebuit să fie un secret.

Ea îi zâmbi cu dragoste, mângâindu-i faţa cu degetele delicate.

- Trebuie să continue să fie un secret.

Desigur, spitalul vorbi o vreme despre soţia lui Hugh, dar subiectul muri repede, odată cu internarea unui bărbat celebru, care încercase să se sinucidă. Un tânăr era pe punctul de a muri şi toată lumea credea că o va face, dar Hugh reuşi să-i salveze viaţa. Faptul că soţia lui murise fu alungat din minţile tuturor, odată cu această nouă minune medicală.

- Vezi, întotdeauna se întâmplă ceva care ne schimbă perspectiva, spuse Lucy.

- Am avut noroc, răspunse el.

în vacanţa de Paşte se duseră la malul mării, fiind din nou oaspeţii micului hotel. Doamna Bettingley îi primi cu încântare şi, după câteva vreme, se simţeau de parcă nu plecaseră niciodată.

Se duseră din nou pe insuliţele din apropiere şi petrecură o după-amiază minunată, în bătaia brizei. Pentru Lucy, părea aproape ireal.

Acolo, pe malul mării, Hugh o ceru în căsătorie. într-un fel, crezuse că nu o va face. Ajunsese la concluzia că trăiau un fel de logodnă care nu mergea nicăieri şi nu aducea nici un fel de satisfacţie. Apoi, el începu să vorbească despre viitorul lor.

- Te-am iubit încă de la început, mărturisi bărbatul. Am ştiut într-un fel că eşti fata ideală pentru mine, iar acum sunt liber să te iubesc aşa cum meriţi.

- Nu cred că e bine să te grăbeşti, pentru că rişti să ajungi să regreţi, iar noi nu trebuie să regretăm nimic.

- Nu vom regreta nimic, declară el cu convingere. Oh, mă rog doar să te pot face fericită.

- Si eu mă rog să te pot face fericit.

Se sărutară cu pasiune, în timp ce păsările de mare treceau pe deasupra lor, apoi se îndreptară ţinându-se de mână spre maşină.

Nu vorbiră, pentru că erau prea fericiţi şi copleşiţi ca să aibă nevoie de cuvinte.

Câteva luni mai târziu, într-o zi frumoasă de mai, merseră împreună în Burlington House. Era o zi de sărbătoare, în care se organiza cea mai mare expoziţie naţională de pictură, iar celebrităţile se adună în ţinute elegante să discute pictura anului.

Aşezat în locul de cinste, se afla portretul unei tinere foarte obosite, încă în halatul pătat de sânge pe care-l poartă

asistentele din sala de operaţie. în ochii ei obosiţi, lucea însă o privire triumfătoare. în fundal, se zărea porţiune dintr-un parc de distracţie. Ziua ei nu fusese veselă, ci total diferită, plină de tensiunea care încă se vedea pe figura extenuată. Ajutase la salvarea vieţii unui om şi acest lucru era vizibil după expresia ei.

- E minunată! spuse unul dintre vizitatori. Se spune că această tânără s-a căsătorit cu un chirurg celebru, imediat după ce pictura a fost făcută. Fără îndoială, e pictura anului.

- Desigur! Şi chirurgul?

- A fost înnobilat la petrecerea de Anul Nou. Dar sunt sigur că îl cunoşti. E vorba despre sir Hugh Davies, iar ea i-a fost asistentă.

Vizitatorii trecură mai departe.

Lucy şi soţul ei rămaseră în faţa picturii anului. Apoi se întoarseră încet şi coborâră scările de marmură. Planificaseră să plece din nou în această seară la hotelul lor preferat, cu murmurul adânc al valurilor, ţipătul pescăruşilor şi agitaţia doamnei Bettingley, oricând dornică să le prepare ceva special pentru masa de seară.

- Sunt încântat că pictura este un succes atât de mare, spuse el. Cred că va face bine spitalului, ceea ce este minunat. Spitalele au mereu nevoie de fonduri, iar noi, cei care lucrăm în ele, ştim prea bine.

- Anthony pictează minunat. Stiu. Se va vorbi foarte mult despre el şi, desigur, despre noi.

- Da, dar trebuie să ne gândim că lumea vorbeşte mereu, ridică el din umeri. Până la urmă, nu ne face nici un rău, iar oamenii în vârstă au şi ei ceva de făcut.

Hugh râse. Venise timpul în care lăsa în urmă trecutul, fără să mai privească în urmă. Lucy îl ajutase să facă pasul

atât de important pentru viaţa lor comună şi să privească spre viitor cu încredere.

- Vreau să ne întoarcem la malul mării.

- Cred că toată viaţa vom dori să ne întoarcem la malul mării, draga mea. înseamnă atât de mult pentru mine să ştiu că eşti mereu lângă mine şi că mă iubeşti.

- Stiu, spuse ea.

Marea îi aducea aminte de prima zi în care o sărutase şi când crezuse că este singura vacanţă frumoasă din viaţa ei. Acum, erau căsătoriţi şi fericiţi, privind cu încredere în viitor.

Plecară imediat din Londra, aşa cum stabiliseră. Era acelaşi drum, la fel de frumos ca prima oară. Când ajunseră la pădurea Epping, Lucy se întoarse spre soţul ei:

- Hugh, e ca un vis devenit realitate. N-am crezut niciodată că ne vom aparţine unul altuia pentru vecie.

- Suntem cei mai fericiţi oameni din lume, zâmbi el, sărutând-o. Povestea noastră de dragoste e ca un vis devenit realitate. Viitorul ne aparţine.

Sfârşit